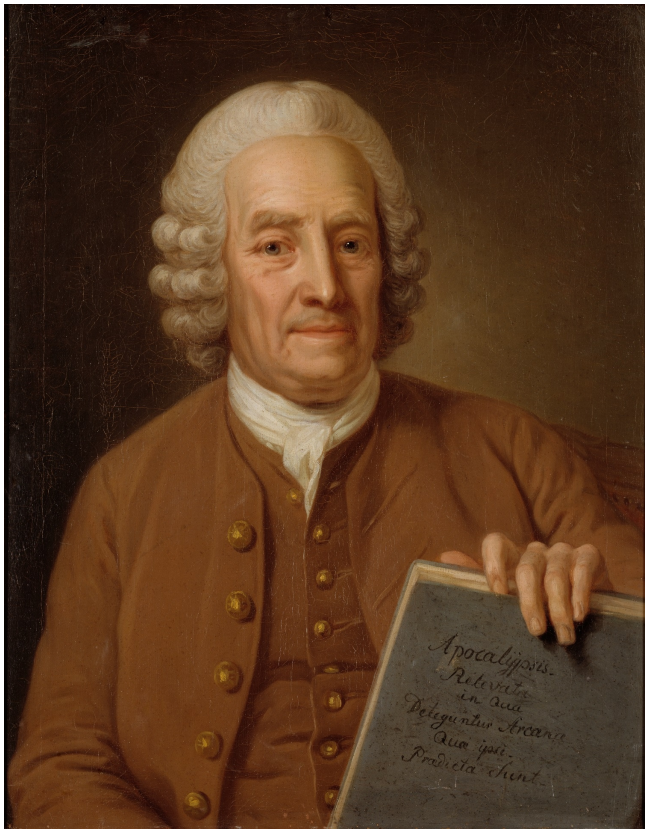
Emanuel Swedenborg v onstranstvu PDF >>>

Od Jezusa po nareku prejel Franz Schumi (Franc Šumi) od 18. do 28. julija 1901 v Gradcu.
Prevedel Renato Grobelnik

Emanuel Swedenborg 29. januar 1688 - 29. marec 1772 †

Zgodba o Emanuelu Swedenborgu, ki jo je Oče Jezus posredoval po Franzu Schumiju. V njej je opisano duhovno vodenje tega moža, ki si je zaslužil veliko priznanje za pravo Kristusovo učenje, v duhovnem svetu vse do njegovega sprejetja med velike in kneze Novega Jeruzalema.

Vsebina

1. Swedenborgovo duhovno naprednovanje v ostranstvu
2. Značilnosti notranje besede
3. Swedenborg se je iz srednjih nebes preselil v višja nebesa in nato v drugi pekel.
4. Sodba zaradi kršitve zapovedi ljubezni do bližnjega
5. Srečanje z revnim in pomoči potrebnim človekom mu zaradi njegove dobre volje prinese usmiljenje
6. Brutalna brezčutnost roparjev, ki bodo kaznovani z najglobljim peklom.
7. Dobra izkušnja v resničnih krepostih ljubezni do bližnjega
8. Številni duhovi iz pekla se vzgajajo in hranijo - skrivnostni novi brat z imenom Ljubezen
9. Nagrada za združitev z zlimi duhovi - Novo potovanje in srečanje z muslimani

10. Mohamed pripoveduje o svoji spreobrnitvi v krščanstvo, ki se je zgodila leta 1653.
11. Ponavljajoči se čudež pomnožitve jedi in pijače
12. Swedenborg prepozna Očeta Jezusa v bratu Ljubezen - oblačila in vzgoja novih muslimanskih bratov
13. Napad hudobnih duhov
14. Napadalci so oblegani pred breznom pekla - Vzrok zla: protikrščanski red Rima
15. Očitki ljudstva o gnusnih vprašanjih v spovednici
16. Delati dobro, ne da bi očitali storjeno krivico
17. Vojno med katoliškimi in protestanti duhovi ustavijo angeli - Rimokatoliško pomeni nekaj takega kot antikristovo
18. Izvor rimske krščanske skupnosti
19. Rimskokatoliški duhovniki zahtevajo verodostojne dokaze, ki jih predložita Peter in Pavel.
20. Nevihte na Zemlji so vojne duhov
21. Trditve rimskokatoliških duhovnikov so ovržene s Svetim pismom - sredstvo za mir je ljubezen do bližnjega
22. Čudovita pramati Satana
23. Moje in tvoje med otroci nebeškega Očeta
24. Marija kot priča izpolnjenih prerokb o Mesiji
25. Pesem o večni ljubezni
26. Čudež Božjega blagoslova
27. Swedenborgov govor družbi o Novem nauku: Ogromen tempelj, namenjen poučevanju na astronomski Zemlji in v osončju
28. Velika hvalnica Jezusu privablja prebivalce novega Jeruzalema; Swedenborg razkrije, kdo je bil njihov voditelj
29. Jezusovo božanska preobrazba
30. Luther in Swedenborg sta nagrajena za svoj trud na Zemlji
31. Veselje v novem Jeruzalemu ob prihodu Swedenborga
32. Emanuel Swedenborg kot velikaš in knez v Novem Jeruzalemu

1. Swedenborgovo duhovno naprednovanje v ostranstvu

(Swedenborg, Božji ljubljenec. Njegove besede so bile narekovane po duhovih ljubezni. Po smrti je prišel v srednji raj med svoje znance in prijatelje. Razlika med Swedenborgom in Očetovskimi mediji; njegova notranja beseda je bila izjema milosti zaradi njegove ljubezni do božanske resnice.)

1 Največja naloga pravega kristjana je spoznati, kaj je resnica in kaj je laž. Tako imamo pred seboj moža, ki je bil Moj ljubljenec in je dolgo stremel za lučjo resnice,

dokler mu ni uspelo, da je to luč dejansko uzrl. Emanuel Swedenborg je bil pobožna duša in kot tak je bil vedno goreč v molitvi k Meni, Očetu Jezusu: naj mu vendar dam čisto luč v protislovja Svetega pisma in v njihove razlage.
2 Ker pri Meni nihče ni zavrnjen, ki z iskrenim srcem išče resnico, tudi on ni bil zavrnjen, temveč Sem se Jaz sam sklonil k njemu in se mu nekega večera prikazal v Svoji podobi Odrešenika, tako da Me je takoj prepoznal. Nato Sem mu dal po visokih duhovih iz Mojega neba ljubezni narekovati več del, ki so vam znana. Zato se nočem zadrževati pri zemeljskih razmerah in dejstvih njegovega časa, temveč hočem opisati zgolj duhovno življenje, ki ga je prehodil od svojega vstopa v kraljestvo duhov do svoje dovršitve. In to zato, ker nihče ne pride takoj v nebesa, ko zapusti časno življenje, temveč mora prehoditi vse stopnje duhovnega življenja, ki jih tukaj na zemlji še ni prehodil.
3 Emanuel Swedenborg je umrl mirne smrti, kakor je bilo tudi njegovo življenje Meni predano in mirno. Ko je prispel v kraljestvo duhov, ga je sprejela velika množica dobrih duhov, ki so ga že dolgo hrepeneče pričakovali. Zato je bil njegov prihod radosten, kajti srečal je več znancev, ki so bili tja prispeli pred njim, pa tudi mnoge, ki so se temu dogodku radi pridružili, da bi se mogli pogovoriti o različnih razmerah na svetu. Tako je bil sprejem prisrčen in radosten ter je trajal daljši čas, saj so si imeli toliko povedati od tod in od tam, tako da so se povsem zapletli v tok dogodkov duhovnega suženjstva na svetu. Končno so se duhovi opomnili, da ni dobro toliko klepetati o svetnih razmerah, kajti naloga duha je drugačna od naloge človeka na zemlji, celo strogo ločena, in zahteva resnost in delo, da bi duhovno napredovali.
4 Tedaj se je opomnil tudi Swedenborg in začel razmišljati o svoji novi okolici in o lastnem stanju svoje duše. Njegov vstop se je zgodil v srednji raj, kajti do tja je bila njegova duša že dozorela, vendar se je nanj še vedno oprijemalo marsikaj človeškega, kar je moral tukaj odložiti, da bi mogel priti v najvišji raj. Zato je začel spraševati, ali človek še ni v nebesih in ali je mogoče videti Mene. Na to so mu duhovi odgovorili, da to še niso nebesa, temveč raj ali poletna dežela blaženih duhov, ki pa še nikoli niso videli Očeta Jezusa, čeprav so jim o tem mnogi visoki duhovi veliko pripovedovali.
5 Človek se bo čudil, da se Swedenborgu nisem prikazal, ko je vstopil v kraljestvo duhov, saj je vendar veliko pisal zame in trpel. Prav tako se bodo nekateri izmed sedanjih medijev spraševali, zakaj nisem sam občil s Swedenborgom in mu sam narekoval, kakor to danes navadno počnem z mediji.
6 Swedenborg je bil sicer velik duh, vendar kljub temu ne tako velik kot so današnji mediji. Poleg tega je imel svoje slabosti, proti katerim se ni resno boril, in zato nisem

mogel z njim neposredno občevati, temveč Sem to delo prepustil Svojim angelom. Kar zadeva notranje razsvetljenje pri Swedenborgu, je bilo to izjema milosti, kajti prava notranja beseda je dana šele v zgornjem raju ali v spodnjem oziroma prvem nebu, da se nižji duhovi ne bi mogli posluževati takšnega medija in tako svetu razglašati napačnih naukov, kajti srednji raj še nima popolnoma čiste luči v božanskih resnicah. Zato so bili Swedenborgu hkrati pridruženi veliki duhovi za zaščito in kot govorci, med njimi pa eden kot sugestivni govornik duši Swedenborga, po katerem je prišlo do notranjega razsvetljenja, o katerem govori Swedenborg.

2. Značilnosti notranje besede

(Razlike med nareki Swedenborga in tistimi od Očetovskih medijev. Jasnost in razumljivost narekov kot dokaz notranje narave medija. Na notranjo besedo vplivata razum in um. Swedenborgova želja priti k Očetu Jezusu in njegova molitev v zvezi s tem.)

1 Nareki duhov kažejo značilnosti, da niso tako jasno in kratko izraženi kakor tisti Mojih medijev. Tudi Moji mediji se zelo razlikujejo: čim višje stoji medij, tem čisteje in odločnejše so izraženi nareki, ker Jaz vedno lahko dajem Besede tako, kakor se odraža duhovni razvoj in napredek medija. Čim mirnejši in razvitejši je medij, tem lažji in razumljivejši so nareki njegove medialnosti, ker stoji višje v spoznanju božanske resnice in manj sodeluje s svojimi osebnimi nazori, zato je tudi narekovanje samo po sebi čistejše in brez napak. Kjer se protislovja pogosto pojavljajo, tam medij še ni duhovno čist in dovolj napredoval, vendar bom Jaz ob pravem času odstranil vse nepravilno in ga tako očistil, da se ob tem ne boste spotikali.
2 Seveda je tudi šolska izobrazba pri nekaterih kriva za oblikovanje stavkov, ker notranja Beseda prej pride v stik z razumom in umom, preden se v ustih pojavi kot govor, zato lahko zlahka in pogosto trpi v čistosti in pravilnosti izraza. To se mi je zdelo primerno, da vas o tem poučim, da boste spoznali dela Swedenborga in razliko v razsvetljenju med Swedenborgom ter Lorberjem, Mayerhoferjem in drugimi. Sedaj pa se vrnimo k Swedenborgu.
3 Njegovi duhovni prijatelji so mu sicer pripovedovali o redu, kakršen vlada v srednjem raju, vendar mu ta ni ustrezal. Hotel je videti Mene, za katerega se je vendar toliko let trudil in moral prenesti marsikatero neprijetnost s strani svojih sodobnikov. Zato je bil žalosten, ker Me ni mogel videti. Nekaj časa je opazoval življenje in delovanje srednjega raja, kjer se še marsikatera zmota prikrade v pojmih in dejanjih. Zato je spoznal, da tam ni vse v skladu z nauki, ki jih je napisal, in da ti zahtevajo višja in bolj duhovna stanja.
4 Zato se je proseče obrnil k Meni in Me zelo goreče prosil: »O moj najljubeznivejši Oče Jezus, prav ponižno Te prosim, naj mi zasije luč iz Tvoje nebeške sfere milosti, da bom vedel, kaj naj storim, da pridem k Tebi, k svoji edini ljubezni! Kajti glej, ljubi Oče, brez Tebe mi je dolgčas, na Tebi visi vse moje mišljenje in premišljevanje. Zato, o moj preljubi Oče Jezus, skloni se vendar k meni in pridi k meni ter me razsvetli, kaj naj storim, da čim prej pridem k Tebi! Moja duša hrepeni po Tebi in hoče k Tebi, pa ne more, ker ne pozna poti, ki vodijo tja.
5 V meni mora gotovo tičati nekaj posebnega, da nimam prave luči, saj sem vendar sam napisal toliko svetlega za spreobrnjenje sveta. Pridi, pridi, ljubi Oče, in ne pusti me hirati v mojem žalostnem položaju, temveč mi pomagaj najti luč in pot resnice, kajti storil bom vse, kar mi boš naročil storiti,

samo da pridem k Tebi. Vem za svoje slabosti in napake, zato tudi vem, da je v meni moč, da jih po ljubezni, ki jo imam do Tebe, izkoreninim in živim povsem po Tvojih naukih. Zato kličem k Tebi, Ti večna Ljubezen in Usmiljenje: skloni se k meni in me sprejmi v ljubezni in milosti. Amen.

3. Swedenborg se je iz srednjih nebes preselil v višja nebesa in nato v drugi pekel

(Swedenborg prestavljen v zgornji raj. Prijetne in neprijetne izkušnje. Zahteva, naj pomaga nositi težko deblo, in zaradi omahovanja prestavljen v drugi pekel.)

1 Ko je končal to gorečo molitev, se je nenadoma znašel v drugi čudoviti pokrajini, kjer je bilo vse veliko plemenitejše in bolj visoko duhovno, prijazni duhovi pa so ga med sprehajanjem srčno pozdravljali in mu izrekli dobrodošlico. Začudeno se je oziral okoli sebe, da se je njegova prejšnja pokrajina tako nenadoma spremenila in da so njegovi prejšnji prijatelji in znanci izginili.
2 Toda to je bilo zanj dobro znamenje, da je bila njegova molitev vendarle na nek način uslišana, kar je obetalo najboljše, in mislil je: Gotovo bo še prišel ljubi Odrešenik in izpolnil mojo hrepenečo željo.
3 Tako je nekaj časa stal in gledal na vse strani, ali Me ne bi kje zagledal, vendar se ni pokazalo nič, kar bi obetalo izpolnitev njegove želje. Po dolgem čakanju se je obrnil na skupino veselih ljudi, ki so hodili mimo, in jih vprašal, kje se pravzaprav nahaja, saj nikogar ne pozna. Povedal jim je, kdo je bil v življenju, kaj je pisal in kako je prišel v kraljestvo duhov ter prišel med svoje prijatelje in znance enakega mišljenja v srednji raj, tam pa ni mogel najti svojega notranjega zadovoljstva, zato se je zatekel k molitvi in bil po končani molitvi prestavljen v to čudovito pokrajino.
4 Blaženi duhovi so se razveselili njegove pripovedi in rekli: »Tu je zgornji raj, predmestje nebes, in zagotovo se bo zgodilo, da se bo tudi tebi prikazal ljubi Odrešenik Jezus, če imaš po Njem tako močno hrepeniš. Kajti v zgornjem raju se od časa do časa zgodi, da ljubi Odrešenik osebno pride med tiste, ki imajo po Njem veliko hrepenenje.« Nato so se oddaljili in Swedenborg se je spet znašel sam v čudoviti pokrajini, ki jo je občudujoče opazoval s svojimi očmi. Vendar ni mogel dolgo ostati miren, temveč ga je ljubezen do Mene gnala, da je hodil ob srebrno čistem potoku, polnem plemenitih rib, ter opazoval lepe rastline, cvetove in sadove, ki so bili v veliki obilici na drevesih in grmih, ter se veselil prijetnega vonja, ki je prihajal do njega. Končno je prišel do ovinka potoka, ki je kazal, kakor da vodi v drugo deželo.
5 Radoveden, kakšna dežela bi to lahko bila, je stopil v spremenjeno pokrajino, ki pa ni bila tako lepa kot prejšnja, ker se je njegova ljubezen do Mene preveč nagibala k občudovanju narave, in se je s tem ljubkost duhovnega bivanja v njem zmanjšala. To je bilo zanj neprijetno presenečenje, zato se je hotel vrniti. Toda, o gorje! Lepe

pokrajine, za katere je mislil, da so za njegovim hrbtom, so izginile in jih ni bilo več, in pot nazaj ni bila nič boljša kakor pot naprej.
6 To ga je zbegalo, od kod in zakaj ta nenadna sprememba. Tako je spet stal žalosten in ni vedel, kaj naj stori, kajti pokrajina je bila veliko bolj neprivlačna kakor v srednjem raju, in videl se je samega in zapuščenega. Tedaj se mu je porodila misel: Saj si vendar popolnoma pozabil na ljubljenega Očeta Jezusa zaradi samega opazovanja in občudovanja čudovitih pokrajin in Mu nisi niti enkrat izrekel zahvale in hvale za to, da te je tako čudovito prestavil v višjo sfero raja.
7 Prevzel ga je vzdih žalosti in solze kesanja zaradi njegove nehvaležnosti in pozabljivosti so stopile v njegove oči; globoko ganjen je padel na kolena in prosil odpuščanja za greh, ki ga je pravkar storil.
8 Nenadoma je zagledal človeka, ki je hodil ob potoku navzgor proti njemu in na svojem ramenu nosil težko drevesno deblo. Ko se je tujec približal, je Swedenborg videl, da je bil ves oblit s potom zaradi teže debla, ki ga je nosil. Ko je prišel čisto blizu, ga je prosil, ali mu ne bi hotel pomagati nositi težkega debla, saj ga nosi že dolgo in od daleč. Swedenborg je pogledal nosača, deblo in svoja lastna, fina črna oblačila ter ni vedel, kaj naj mu odgovori, ker se je bal, da bi si oblačila umazal in raztrgal. Tedaj ga je nosač žalostno pogledal in rekel: »Ljubi brat, ali imaš več ljubezni do svojega salonskega oblečenega suknjiča kakor do mene, ki sem utrujen in skoraj omagal, pa moram vendar naprej tja, kamor mi je določeno, da nesem to težko deblo?« Tedaj se je Swedenborga usmiljenje dotaknilo in je rekel: »Veš kaj, pomagal ti bom. Toda pusti mi, da slečem svoj črni salonski suknjič, da se ne bo umazal ali raztrgal.«
9 Nosač mu je na to odgovoril: »Kaj ti koristi tvoj salonski suknjič v tej puščavi brez življenja in veselja? Naj bo suknjič raztrgan ali cel, kdo te bo videl v tej žalostni pokrajini, kjer sva samo midva? Ne premišljuj veliko, ampak vzemi polovico bremena na svoje rame, tako da mi ga pomagaš nesti tja gor, da napraviva brv čez globok potok, da bova lahko prišla čez in se tam na drugi strani razgledala, ali ni morda tam lepša pokrajina, kjer bova bolj zadovoljna s svojo usodo.« Ob teh besedah je Swedenborg hotel poseči in pomagati nositi težko deblo, toda njegov salonski suknjič mu je bil v napoto in je omahoval, da bi umazano in grčasto deblo položil na svoja ramena.
10 Nenadoma se je okoli njega stemnilo in obkrožila ga je strašljiva družba, medtem ko sta nosač in deblo izginila. Res je še vedno nosil črni salonski suknjič, toda kaj je ta pomenil v tej nizkotni in ogabni družbi, ki se je vedla zelo prostaško in je med seboj govorila grde besede kakor v kakšni podli žganjarni. Kot bi ga zadela strela je

Swedenborg stal tam in ni mogel razvozlati čudne spremembe od lepih v vedno bolj žalostne pokrajine. Posebej ogabno se mu je zdelo govorjenje njegove nove družbe, ki se mu je zdela prav peklenska. Tu je stal žalosten in ob večernem mraku opazoval svojo okolico, ki je bila gola, nerodovitna, ogabna, celo strašljiva, kakor njeni prebivalci.

4. Sodba zaradi kršitve zapovedi ljubezni do bližnjega

(Posmehljivo razsvetljenje peklenskih duhov o grehu zaradi pomanjkanja ljubezni. Swedenborg spozna svoj greh. Peklenski hudič z nebeškim salonskim suknjičem. Peklenski pogovor. Prestavitev na puščavsko pot. Srečanje z razcapanim človekom.)

1 Nekateri izmed novih gostov so stopili k njemu, ga premerili od glave do peta in ga vprašali: »Kdo pa si ti in od kod prihajaš, da si zataval se k nam, med hudiče v pekel? Kajti zdi se, da si bil boljši človek, to nam nedvoumno pove tvoj lepi suknjič. Kaj si torej zagrešil, da te je zla usoda pahnila v pekel? Verjetno si bil neljubezniv kakor mi, zato te je doletela ista usoda kakor nas, ki smo bili že na zemlji hudiči med ljudmi in smo zato takoj po smrti prišli sem s svojimi umazanimi in raztrganimi oblačili. Ti pa se zdiš, kot da si se pregrešil šele tukaj, kajti tvoj suknjič kaže boljšega človeka, kakor smo mi. Povej nam, kaj si zagrešil, da si z nebeškim suknjičem prišel v pekel?!«
2 Kakor grom je to govorjenje njegove nove okolice prešinilo njegovo žalostno srce in mislil je sam pri sebi: Torej ti prepoznajo na mojem suknjiču, da sem se tukaj pregrešil proti ljubezni in zato prišel v pekel. In jaz, orodje Gospoda, ki sem napisal toliko lepega, tega nisem vedel, kar so peklenski duhovi na meni takoj spoznali! O gorje meni, zdaj vem, kako in zakaj sem se pregrešil. Ljubezen do naravnih lepot in neljubeznivost do ubogega človeka, ki je tako težko nosil svoje deblo, sta vzrok mojega žalostnega stanja v tej družbi in strašljivi peklenski pokrajini.
3 Swedenborg je pogledal svoje strašljive goste, kolikor jih je v mraku lahko videl, in bil je očitno vznemirjen, ker je nenadoma postal peklenski duh. Še posebej pa mu ni bilo všeč prikrito veselje njegovih novih gostov, ki so se posmehljivo smejali in dajali duhovite zaničevalne pripombe o hudiču v njegovi nebeški salonski obleki.
4 Globoko potrt in potopljen v žalost je stal tam in molčal na vse, kar je slišal. Kajti čutil je, da to stanje ustreza njegovi storjeni neljubeznivosti in da je zato zasluženo tudi zasmehovanje in zaničevanje. Ne da bi kaj odgovoril, se je obrnil stran od družbe in odšel proč od nje na osamljen kraj, kjer je bil lahko sam. Tam je sedel in razmišljal o dogodkih, ki jih je do tedaj doživel v kraljestvu duhov, ter premišljeval, kako bi lahko spet prišel iz pekla, v katerega je padel zaradi pomanjkanja ljubezni.
5 Zdaj bi bil prav rad nosil težko drevesno deblo; toda kje je ta pokrajina, kamor je

izginil nosač, da bi mu lahko pomagal? Te misli so mu švigale po notranjosti, toda ni videl nobenega odgovora na svoja vprašanja, ni videl nobene možnosti, da bi popravil storjeno neljubeznivost v svojem peklenskem stanju, in zato je bil zelo potrt nad žalostno usodo, ki ga je doletela zaradi pomanjkanja bratske ljubezni. Tako je sedel pogreznjen v sanjave globine svojih misli, ki mu niso znale svetovati ne izhoda, ne poti. Nenadoma pa mu je prišla svetla misel, ki ga je iztrgala iz njegovega poglobljenega razmišljanja: Kaj pa, če bi znova padel na kolena v kesanju in prosil odpuščanja za svoj greh pomanjkanja bratske ljubezni do bližnjega!?
6 Te misli se je zdaj oprijel in razmišljal, kako naj bi to prav izvedel, da bi dosegel cilj svoje želje. Toda čim bolj je o tem premišljeval, tem težja se mu je zdela ponižnost, ki bi se ji moral podvreči, da bi spet prišel v milost pri svojem ljubljenem Odrešeniku Jezusu. Kajti zdaj je vedel, da bodo preizkušnje, ki mu bodo odslej prihajale naproti, večje in težje. In to je zahtevalo premislek in preizkus duhovne moči, ki bo potrebna, da bi vsako neprijetno zahtevo sprejel z mirom in ljubeznijo.
7 Nenadoma je zaslišal velik hrup in glasove, ki so klicali: »Kje je novi gost, tega moramo uvesti v našo družbo in ga posvetiti v naše življenje, da mu ne bo dolgčas med nami.« Temne postave so se mu približevale in govorile: »Tukaj nekje mora biti, kajti tja se je umaknil.« Komaj so to izrekli, so že stali pred njim in ga vprašali, zakaj tako osamljen in žalosten sedi tam. Ne da bi kaj odgovoril, je vstal in se hotel oddaljiti od njih. Toda divji tovariši so šli za njim in se niso dali odgnati, temveč so silili vanj, naj gre z njimi in se z njimi pogovarja. Hoteli so igrati karte, da jim ne bi bilo dolgčas.
8 Popolnoma prestrašen zaradi vsiljivih tovarišev je v srcu skoraj zavpil k Meni, naj ga rešim iz te peklenske družbe, ki ga je zasledovala. Nenadoma je stal sam na osamljeni poti brez ljudi, brez dreves in brez česar koli drugega. Bila je prava puščavska pot. Tu se je zbral in dal zaobljubo, da bo storil vse, kar bom Jaz hotel, samo naj ga spet sprejmem v svojo milost in mu naložim svojo voljo, ki jo bo po svojih močeh izpolnil; in s skrušenim srcem je prosil, vendar samo za odpuščanje svojega greha proti ljubezni.
9 Jaz sem ga daljši čas pustil tam stati samega in premišljevati, kam naj usmeri svoje korake, da bi prišel iz te puščave. Toda ničesar se ni mogel spomniti. Slabo je videl, ker je bil še vedno v peklenski temi druge stopnje in nikjer ni opazil življenja. Ko je že precej dolgo premišljeval, kaj naj stori ali začne, je v daljavi zagledal nekaj temnega, kar se je premikalo in se je kmalu izkazalo za človeško postavo – toda kakšno!? Povsem razcapanega človeka, ki ni mogel zakriti golote svojega telesa, tako da je stal pred Swedenborgom kakor divjak, bolj nag kakor oblečen. Swedenborg je prestrašen stopil nekaj korakov nazaj in se mu hotel izogniti. Toda pol goli je šel za njim in ga

prosil za hrano; in ker je tako lepo oblečen, naj mu vendar da toliko svojega oblačila, da bi si lahko pokril goloto spodnjega dela telesa.

5. Srečanje z revnim in pomoči potrebnim človekom mu zaradi njegove dobre volje prinese usmiljenje

(Swedenborg podari revnemu človeku salonski suknjič in v peklu prosi za oba. Podarjena peklenska miloščina. Pogovor med Swedenborgom in revnim človekom ter pomen ponižne molitve pred Bogom. Uslišana molitev. Swedenborg se vrne v Srednji raj med svoje znance in prijatelje.)

1 Tu je Swedenborg spoznal, da ima pred seboj pomoči potrebnega človeka, ki ga ne sme tako brez ljubezni obravnavati kakor prvega. Zato je obstal in rekel: »Dragi brat, za jesti ti ne morem ničesar dati, kajti tudi sam sem že lačen in nimam ničesar, kar bi dal v usta, toda tvojo goloto bi vendar lahko pokril. Vzemi moj dolgi suknjič, obleci ga in pojdi z menoj! Morda bova kje našla ljudi in kaj hrane.«
2 Ubogi si tega ni dal dvakrat reči, vzel je ponujeni suknjič in ga oblekel ter se darovalcu iz srca zahvalil za to nepričakovano dobroto. In Swedenborg je bil iskreno vesel, da se je znebil suknjiča, ki ga je spravil v pekel.
3 Nato sta se oba podala na pot na slepo srečo in hodila po neravni puščavski poti, iščoč ljudi in hrano. Po dolgem tavanju sem in tja, ker se je pot pozneje povsem izgubila, sta na vzpetini, ki je stala v tej puščavi, zagledala majhne hišice.
4 Tedaj je Swedenborg rekel: »Brat, oba sva utrujena in lačna, zato me pusti, da grem pogledat, kakšni ljudje tam prebivajo in ali se ne bi dalo dobiti kaj hrane, ki bi potešila že zelo občuteno lakoto. Ti ostani zunaj, jaz pa grem noter in bom videl, kaj se da storiti za naju dva.« Tako je Swedenborg stopil v prvo hišico, medtem ko se je njegov spremljevalec zunaj usedel in čakal na izid. Ko je Swedenborg vstopil v hišo, je našel dva človeka, moža in ženo, ki jima ni bilo dosti bolje kakor njegovemu spremljevalcu; vendar ni izgubil poguma in ju je vprašal, ali bi lahko njemu in njegovemu spremljevalcu postregla s kakšno hrano, ker sta oba zelo utrujena in lačna.
5 Tedaj je mož odgovoril: »Dragi prijatelj, če bi bila ti in tvoj spremljevalec dobra človeka, ne bi prišla v pekel, kakor sva prišla jaz in moja žena, ki sva na svetu živela v razkošju, se ničemur nisva odrekala, uboge in lačne pa sva imela za živino in drhal, ki naj pogine, če nima od česa živeti, in tako naj prenehata lakota in beda. Vidiš, tako sva živela, mislila in ravnala, in to je povsem pravično plačilo za najino brezsrčnost. Midva sama nimava ničesar za jesti in zato tudi tebi in tvojemu spremljevalcu ne moreva ničesar dati. Pojdi naprej po svoji poti, tukaj ni ničesar, kajti tudi midva nimava nič.« Kakor nož je ta kratek in osoren odgovor zarezal v Swedenborga.

6 Šel je iz hišice in globok vzdih se je dvignil iz njegove notranjosti zaradi te, kakor je mislil, vendar nekoliko preveč nepravične zavrnitve. Hotel je stopiti še v druge hišice, toda pogled njihovo zunanjost mu je obetal isto bedo in ista peklenska stanja. Nato se je vrnil k svojemu spremljevalcu in mu povedal izid svojega prizadevanja. Ta pa je rekel: »Prijatelj, tukaj v peklu se zaman trudiš iskati miloščino in kruh. Kajti tukaj prebivajo hudiči in ne ljudje, ti pa ne poznajo ljubezni in usmiljenja. Povej mi vendar, kako si prišel do tako finega suknjiča? Ta kaže, da nisi prebivalec pekla, ampak se zdi, da si vanj prišel le po naključju. Ali si se izgubil ali pa tukaj med hudiči iščeš kakšne druge cilje?«
7 Ob teh besedah se je Swedenborg v svoji notranjosti prebudil in rekel: »Da, prijatelj, izgubil sem se zaradi neljubeznivosti, ki sem jo zagrešil, ko mi je bilo dobro v raju. Ta je kriva, da sem v salonskem suknjiču v peklu. Zato sem ti suknjič rad dal, kajti prav ta je kriv, da sem tukaj, ker iz strahu, da bi ga umazal ali raztrgal, nisem hotel pomagati ubogemu človeku nositi težkega drevesnega debla.«
8 »Ah, dragi prijatelj, s svojo brezsrčnostjo si si sam izkopal pot v pekel. A zdaj si mi spet storil dobro, zato bi se tvoja krivda morala vsaj deloma izravnati, saj si prosil tudi zame za hrano in to je spet sočutje: želja, da bi storil dobro, a nisi mogel. Ali ne veš, da pri Bogu dobra volja, ki jo iz ljubezni do bližnjega sprožiš, velja toliko kot opravljeno dejanje, če ga zaradi lastne nesposobnosti ne moreš uresničiti!?« »Da, to vem, brat, ampak kaj mi to pomaga tukaj v peklu? Saj si ne morem pomagati, ker sem padel pregloboko in ne vem, kako naj popravim storjeno krivico in pridem v boljše razmere, da bi lahko nadaljeval delo na sebi.«
9 Tedaj je njegov spremljevalec vstal in rekel: »Prijatelj, ali ne veš, da molitev pravičnega veliko zmore!? Ali si morda pozabil moliti in se ponižati pred svojim Bogom in Očetom?« Osramočen je Swedenborg stal pred svojim spremljevalcem, ki mu je resnico tako grobo povedal v obraz, da se je čutil krivega še drugega prekrška – da ni ponižno prosil za odpuščanje in tako izgubil možnost ponovnega sprejetja k Očetu Jezusu. Zato je prijatelju resnice odgovoril: »Brat, prav imaš, pozabil sem na glavno - ponižati se in prositi odpuščanja svojih grehov. Zdaj bom to takoj storil, zato me pusti, da se zberem, da bom to prav storil.«
»Dobro, dobro, dragi prijatelj, stori, kar se ti zdi prav; jaz se bom medtem nekoliko oddaljil, da te ne bom motil. Torej opravi svojo dolžnost in pokazalo se bo, ali je bil moj nasvet dober.«
10 Nato se je prijatelj oddaljil in Swedenborg je spet stal sam, zatopljen v misli, kako naj to najbolje stori. Nato se je vrgel na zemljo (kakor nekoč Elija, ko je po triinpolletni suši prosil za dež) in tako goreče prosil za odpuščanje in ponovno sprejetje v Mojo

milost, da bi s tem zmehčal tudi najtrše srce. Ko je končal dolgo molitev, je spet stal njegov spremljevalec pred njim in rekel: »Dragi prijatelj, pridi z menoj. Zdi se, da je bila tvoja molitev uslišana, kajti medtem sem našel lepo pokrajino in prav dobre ljudi, ki so me prijazno sprejeli. In ko sem jim povedal svojo in tvojo usodo ter da zelo lepo moliš in prosiš Boga za odpuščanje svojih grehov, so mi naročili, naj grem k tebi in te pripeljem. Zato sem tukaj; pridi zdaj z menoj k dobrim ljudem.«
11 Zelo osrečen s to novico je vstal in šel s svojim spremljevalcem v omenjeno lepo pokrajino. Ko je prispel tja, je radovedno gledal na vse strani, kajti pokrajina se mu je zdela znana, kakor da bi jo bil že enkrat videl. Medtem ko je še radovedno gledal okoli sebe, je zaklical znani glas: »Brat Swedenborg, ali si spet tukaj! Kje si bil ves ta čas? Mislili smo, da si šel raziskovat našo pokrajino, ko si nenadoma izginil izpred nas. Zdaj si spet pri nas in to me veseli; takoj bom sporočil, da si se vrnil in da si pripeljal prijatelja.«
12 Nato se je prijatelj oddaljil in Swedenborg je spoznal, da je spet pri svojih prijateljih v srednjem raju. Po nekaj minutah so iz vseh hiš pritekli njegovi prijatelji in bratje ter ga najprisrčneje pozdravili in se veselili, da se je spet vrnil k njim. Opazili pa so tudi, da je brez svojega suknjiča in da ga nosi njegov spremljevalec. Takoj so ga začeli spraševati, kje je bil in kaj vse se mu je zgodilo ter kje je našel svojega novega prijatelja, kateremu je odstopil svoj suknjič.

6. Brutalna brezčutnost roparjev, ki bodo kaznovani z najglobljim peklom

(Swedenborg jim je pripovedoval o svojih doživetjih in o novem bratu. Prijatelji so ga na novo oblekli in oba pogostili. Ubogi jim je svetoval, naj opravljajo dela ljubezni do bližnjega. Odšli so iskat potrebne brate in prišli med neljubeče roparje, ki so jih hoteli oropati in sleči; tedaj se je zemlja razklala in požrla roparje.)

1. Iskreno je zdaj priznal svoje dogodivščine, kako mu je šlo do trenutka, ko mu je njegov novi spremljevalec in brat pomagal iz pekla, tako da mu je pokazal pravo pot ponižnosti, po kateri se je iz pekla vrnil v Srednji raj. Prijatelji so ga poslušali polni radovednosti in opazovali dobrega prijatelja, ki ga je rešil iz tako žalostnega in težkega položaja drugega pekla, ki izgleda izredno bedno in brezčutno, ter ga pripeljal nazaj k njim.
2 Ko so slišali, da novi dobri prijatelj svojo goloto zakriva le s Swedenborgovo dolgo suknjo, so mu ponudili, da ga takoj na novo oblečejo in Swedenborgu vrnejo suknjo. »Dobro,« je rekel novi brat, »storite to, hvaležen vam bom in morda bom za vas našel še kaj lepšega, kot je tukaj, saj vedno potujem naokrog in obiskujem slabe in dobre ljudi ter jih poučujem, če ne vedo, kaj morajo storiti.« Takoj so bratje prinesli novo obleko ter hrano in pijačo za oba in bili zelo veseli, da so lahko nekaj storili za tiste, ki

so potrebovali pomoč.
3 Tako sta se Swedenborg in njegov spremljevalec po mili volji okrepčala z dobro hrano, ki sta jo prejela od svojih sobratov, in sta se zahvalila Bogu in darovalcem. Nato je novi brat rekel: »Dragi bratje in prijatelji, poznam mnogo lepih in tudi slabih krajev v vaši okolici, in primerno bi bilo priskočiti na pomoč ubogim prebivalcem nekaterih krajev, jih pogostiti in jim storiti dobro iz vašega obilja. Kajti samo po delih ljubezni do bližnjega lahko višje napredujete v duhovnosti. Če želite to hitro doseči, sem pripravljen, da vas vodim v takšne kraje, kjer prebivajo ubogi ljudje, ki pomoč zelo potrebujejo. Toda hvaležnosti od njih ne pričakujte, če dobrega ne bodo priznali, temveč delajte dobro zaradi dobrega samega, iz ljubezni do Boga, vašega Očeta v Jezusu. V vašo korist je, če mi sledite, kajti dobro vem, da Bog dobroto vedno lepo nagradi; tako je tudi ljubi brat Swedenborg na sebi živo izkusil, kako človek po delih ljubezni do bližnjega in ponižnosti pride iz pekla v raj. Tako lahko tudi vi poskusite svojo srečo. Nikoli vam ne more škodovati, temveč vam lahko samo koristi, če boste iz ljubezni do Boga opravljali dela ljubezni do bližnjega.«
4 Vsi so bili zadovoljni s tem predlogom in so se pripravili na potovanje v kraje, kamor jih je nameraval popeljati novi brat. S seboj so vzeli veliko hrane, da bi delali dobro. In tako so se odpravili na pot, ne da bi vprašali, kam, ampak zgolj v upanju, da bodo srečali brate, ki so v stiski in bodo zato hvaležno sprejeli darovano. Tako se je družba skupaj s Swedenborgom, ki so mu prav tako dali s seboj hrano, odpravila na pot v upanju na srečo.
5 Ni trajalo dolgo in pokrajina, skozi katero so hodili, je začela postajati zelo mračna. Zato so pomislili: tam morajo gotovo živeti zelo revni ljudje, in tako bo naše iskanje, da bi izkazali dobroto, zlahka izpolnjeno. Toda pot je postajala vedno slabša, pokrajina vedno bolj gola in temnejša, in še vedno niso videli nobenega človeka. Nenadoma se je pojavilo nekaj suhih, ogabnih postav in zakričalo na Swedenborgovo družbo, kaj tam iščejo in kam gredo. Ti so jim odkrito odgovorili, zakaj so pravzaprav tam, in jih vprašali, ali tudi oni potrebujejo pomoč.
6 »O da!« so rekli možje in se posmehljivo zasmejali ter dodali: »Veliko nas je tukaj, ki smo lačni; le pridite z nami in pokazali vam bomo pot do našega kraja.« Ne da bi kaj hudega slutili, je družba šla za temi možmi, dokler niso prišli v neprivlačen in umazan kraj.
7 Ko so prišli tja, so možje zaploskali z rokami in iz vseh hiš so prišle ven ogabne, umazane in v cunje zavite postave ter vprašale: »Kje ste pa ujeli to lepo družbo!? Tukaj se bo gotovo splačal pregled njihove potne prtljage. Sem z njo, kaj imate v svojih vrečah, kam jo nosite?«

Družba jim je odgovorila: »Ubogim in potrebnim ljudem.«
»Dobro, to smo mi; zato jo kar lepo dajte sem, sicer vam jo bomo vzeli s silo.«
»Zakaj pa s silo, če vam jo hočemo dati iz ljubezni in usmiljenja?«
»Dobro, dobro, mi ne poznamo ljubezni in usmiljenja; mi smo roparji in kot taki nismo vajeni živeti od miloščine, temveč od obilja drugih ljudi.«
8 Ob tem odgovoru se je družba prestrašila in rekla: »Torej smo prišli v lepo pokrajino, kjer ponujenega nočejo sprejeti, temveč ga hočejo oropati. Kaj naj zdaj storimo, kaj praviš ti, ki si nas pripeljal v to roparsko gnezdo?« Ta pa je molčal in ni rekel nič, temveč je odložil svojo vrečo in jo dal: »Tu imate mojo vrečo, vzemite jo in jejte njeno vsebino v imenu našega dobrega Boga Očeta Jezusa, ki vam to pošilja, da bi vsaj malo potešili svojo lakoto.«
9 Tem besedam je sledil glasen smeh in eden izmed njih je rekel: »To mora biti res dober cerkveni hlapec, ki tako radodarno razdeljuje svoje imetje. Vi ostali pa ne glejte tako začudeno, ampak dajte nam, kar ste nam prinesli, pa tudi svoje lepe obleke nam dajte, saj smo namreč premalo pokriti, kot je primerno za tako plemenito družbo, kot ste vi.«
10 Tu je družba z začudenjem pogledala roparje in rekla: »Toda dragi prijatelji, ali ni dovolj, da vam damo jesti in piti? Zakaj nam hočete še obleko s telesa oropati? Saj nismo vaši ujetniki, temveč prostovoljni dobrotniki.« »Glej, glej, kako pametni ste s svojo dobrodelnostjo! Mi nismo ubogi berači, temveč roparji, ki ne prosimo in ne jemljemo miloščine, temveč ropamo tam, kjer nam, kar zahtevamo, ne dajo prostovoljno.« Nato je stopil naprej novi brat, ki je družbo pripeljal k roparjem, in jih vprašal, ali res hočejo tako neusmiljeno ravnati s svojimi dobrotniki in jim oropati obleko.
11. To vprašanje je bilo roparjem preveč in zdaj so osorno zahtevali: »Slecite svoja oblačila in jih dajte sem, da bomo tudi mi enkrat pokrili svojo goloto!« Ko je družba to slišala, je bila povsem obupana in je roparje prosila za usmiljenje ter naj jih pustijo, da se vrnejo domov. Obljubili so jim hvaležnost in da jim bodo prinesli še več hrane, samo obleke naj jim ne vzamejo. Toda roparji so se jim posmehovali in se pripravljali, da jih s silo slečejo. Tedaj je stopil naprej novi brat in rekel: »Prijatelji, ne delajte tega, česar nočete, da bi mi storili vam!«
12. Tem besedam je sledil posmehljiv krohot in roparji so se lotili, da bi družbo z nasiljem in grobostjo slekli. V tem trenutku se je zemlja razklala in vsa roparska tolpa se je zvalila v temno globino, ki se je nad njihovimi glavami spet zaprla. Z grozo je družba strmela v ta dogodek, ki se je tako hitro odigral pred njihovimi očmi in pogoltnil vso roparsko tolpo. Novi brat pa je rekel: »Glejte, dragi bratje, tako Bog kaznuje

nehvaležnost in neljubeznivost, združeno z grobostjo. Ti so si zaslužili najnižji ali tretji pekel, kjer je neizrekljivo strašno.«

7. Dobra izkušnja v resničnih krepostih ljubezni do bližnjega

(Dobra izkušnja, po dobri volji izkazovati usmiljenje. Swedenborg poučuje prijatelje o resničnih krepostih ljubezni do bližnjega. Novo iskanje pod Swedenborgovim vodstvom, da bi pomagali ubogim. Prihod v zaprto gorsko kotlino, v kateri je Swedenborg imel pridigo o ljubezni in njenih dolžnostih.)

1 »Mi pa smo svojo dolžnost do bližnjih izpolnili, zato se hočemo vrniti tja, od koder smo prišli.« In tako se je vsa družba takoj odpravila na pot in odšla domov. Ko pa so prišli domov, je bila vsa pokrajina spremenjena in mnogo lepša kot prej; tudi njihove hiše so bile večje in lepše kot ob odhodu. To je med družbo povzročilo veliko začudenje in vsak je bil radoveden, kako bo njegova hiša videti v notranjosti. In tako je vsak takoj odšel v svojo hišo, da bi si jo ogledal.
2 Toda kako so se začudili, ko je namesto stare opreme stala povsem nova, izdelano v najlepših barvah. Vsak je preiskal svojo vso hišo, da bi si ogledal to veliko in nenavadno spremembo. Končno so vsi spet prišli iz svojih hiš in vsak je z občudovanjem hvalil svojo novo hišo z lepo notranjo opremo, ki se jim je zdela povsem nova. Tedaj je novi brat rekel: »Dragi bratje, zdaj vidite, kako ljubi Oče v nebesih, nagradi vsako dobro dejanje, kadar se zgodi iz čistega in ljubečega srca, brez sebičnosti ali plačila. Le kratek čas je trajal vaš strah in vaša tesnoba pred hudobijo roparjev. In glejte, kakšna nagrada vam je bila zaradi tega dana! Vedno bodite pripravljeni na dobra dela in vaš napredek bo (z Božjo pomočjo) gotovo hitro povečal. Toda ne zaradi kakršnega koli ozira ali zaradi nagrade ne smete delati dobro, temveč vedno samo iz nesebične ljubezni do Boga in do bližnjega. Če vam je prav, bomo kmalu spet šli iskati brate in sestre, ki potrebujejo pomoč, da napredek v duhovnem ne bi obstal, temveč rasel,« kar so vsi z veseljem sprejeli. »Ti pa, Swedenborg, moraš svoje brate in sestre poučevati, kako je treba živeti in ravnati v resničnih krepostih, kajti o tem si veliko pisal in tako že lahko kaj dobrega poveš.«
3 Swedenborg si tega ni pustil dvakrat reči, temveč je takoj vzel besedo in imel velik govor bratom in sestram, ki so bili seveda vedno pri vsem navzoči, tudi če niso bili posebej omenjeni. V govoru pa so bile predvsem jasno razložene in osvetljene dolžnosti ljubezni do bližnjega v različnih življenjskih okoliščinah, tako da je vsak vedel, kaj mora storiti, kadar bi se ponudila priložnost, da stori dobro.
4 Po govoru pa so vsi vzeli majhen obrok, kar je spet povzročilo začudenje, kajti vse je bilo boljše in okusnejše, kakor so bili prej vajeni. Tako jih je tudi jed utrdila v tem, da mora človek delati dobro, če hoče sam prejeti dobro in rasti v dobrem. Po nekaj

dneh je novi brat spet pripravil potovanje v neznano okolico, da bi pomagali ubogim in potrebnim.
5 Tokrat pa je vodstvo prepustil Swedenborgu in je bil le sopotnik v karavani, ki je v neznanem iskala nove ljudi in kraje, da bi lajšala stisko in delala dobro. Ni trajalo dolgo, ko so prišli v globoko kotlino, v gorsko kotlino, kjer ni bilo več izhoda, zato so se bili prisiljeni vrniti nazaj. Toda to je preprečil novi brat in rekel: »Brat Swedenborg, začni pridigati o ljubezni in njenih dolžnostih, tako kot pred kratkim, seveda pa z drugimi podobami.« Tedaj je Swedenborg prevzel besedo in z vseh strani osvetlil dolžnosti ljubezni ter kako je treba ljubiti in živeti, da bi dosegli najvišji cilj življenja, namreč priti do Boga.

8. Številni duhovi iz pekla se vzgajajo in hranijo - skrivnostni novi brat z imenom Ljubezen

(Zli duhovi so hoteli zajeti družbo. Swedenborg jim je pridigal o ljubezni in usmiljenju. Razdelitev obroka, ki ga je blagoslovil brat Ljubezen, tako da ga je bilo dovolj za vse. Ljubezenska zahvala pred jedjo. Zli duhovi so bili povabljeni, naj živijo krščansko in ostanejo z družbo, kar so tudi sprejeli.)

1 Medtem ko so bili vsi zatopljeni v Swedenborgov govor, so se z vseh strani nad gorsko kotlino dvignili črni oblaki in jo tako rekoč povsem obdali. In še preden je družba prav opazila, kaj se dogaja, je začelo silovito bliskati in grmeti, in edini dostop do gorske kotline je bil poln zlih duhov, ki so se pripravljali, da bodo družbo obravnavali kot ujetnike in jih ne bodo več pustili ven.
2 Vsi so zdaj zaskrbljeno pogledali novega brata, kaj bo rekel na to stisko. Ta pa je ostal miren in je ravnodušno opazoval početje zlih duhov. To pa je zaskrbljeno družbo začudilo, zato so se obrnili nanj in ga vprašali, kaj naj storijo, da se rešijo. Novi brat pa je ostal tih in miren ter je pokazal na Swedenborga, ki pa je tam stal ves prestrašen in se ni spomnil ničesar pametnega, kar bi jim lahko svetoval. Medtem ko je družba še stala in se posvetovala, so se zli duhovi približali in hoteli vso družbo ujeti. Tedaj se je Swedenborg opogumil in nad njimi zagrmel: »V imenu Boga Jezusa Kristusa, umaknite se od nas!«
3 Ko so zli duhovi to slišali, so obstali in si niso upali iti naprej, tako da sta obe strani neodločno stali na mestu in se med seboj gledali. Tedaj je novi brat rekel Swedenborgu: »Dragi brat, saj poznaš Sveto pismo, in tam piše: ›Delaj dobro tistemu, ki ti dela hudo.‹ Daj jim najprej duhovno, potem pa še telesno hrano; morda se bo z njimi kaj dalo storiti. Polni so sebičnosti in sovraštva, pridigaj jim o ljubezni in usmiljenju!« Takoj se je Swedenborg lotil tega in zlim duhovom eno uro pridigal ter uporabil vso svojo duhovno moč, da bi jih privedel do spoznanja resnice.

4 Ko je s pridigo končal, jim je rekel: »Glejte, dragi, a zelo nesrečni bratje, tukaj imamo s seboj hrano, vi pa ste lačni, to se vidi na vaših obrazih in telesih. Ali ne bi želeli od nas sprejeti dejanja ljubezni, v smislu tega, o čemer sem vam pridigal? Kajti vidim, da ste zelo lačni.«
5 Zli duhovi, ki so zaradi dobrote, ki jim je bila izkazana, takoj prenehali z nevihto, ki so jo že začeli razvijati, so potegnili nazaj svoj zli fluid, zaradi katerega so oblaki potemneli, in so pozorno poslušali, kaj Swedenborg pridiga. Ko je Swedenborg s pridigo končal in jim ponudil tudi hrano, da potešijo lakoto, so postali zelo veseli in so prosili, naj jim dajo to, kar imajo, kajti čutili so veliko lakoto.
6 Zdaj je družba odprla svoje vreče, vzela ven živila, ki jih je prinesla s seboj in se pripravil, da jih razdeli. Tedaj je vstal novi brat in rekel: »Dragi bratje, za vse, kar človek stori, je treba prositi za blagoslov Boga, ljubečega Očeta, da bi imelo, kakor nekoč na gori nasproti Kafarnauma, tudi blagoslov in bi nasitilo množico. Kajti vidite, da je število lačnih zelo veliko in zaloga ne zadošča za vse. Zato zložite vso zalogo skupaj in jaz jo bom blagoslovil v imenu Očeta, Sina in Svetega Duha, in živimo bomo v dobri veri, da bo zadostovala za vse. Kajti vera zmore veliko; zato storite tako, kakor vam svetujem.«
7 Vsi so začudeno pogledali novega brata, kako zmore on, ki so ga vendar sami oblekli in spravili v dobro in spodobno stanje, imeti takšno vero, da bi se z njegovim blagoslovom živila lahko pomnožila.
8 Ta pa je rekel: »Ali ne poznate Kristusovega izreka, ko je rekel: ›Če imate vero kakor gorčično zrno in rečete gori: Vrzi se v morje, se bo vrgla.‹ Zato tudi mi gojimo trdno vero, ko blagoslavljamo svojo hrano, da je bo dovolj, da nasiti vse.« Tedaj je družba rekla: »Dobro, brat, če imaš tako veliko vero in takšno zaupanje, jo blagoslovi, da bodo vsi siti.«
9 In novi brat (ki sem bil Jaz, Jezus sam) je blagoslovil živila in jih dal razdeliti, in za vso družbo ostalo je še toliko, da vsega niso mogli pojesti. Ko so bila živila razdeljena, je novi brat rekel: »Preden jeste, se je treba v srcu zahvaliti nebeškemu Očetu z ljubezensko molitvijo ali ljubezensko zahvalo, potem pa uživajte hrano,« kar so takoj storili. Zdaj so začeli jesti in se niso mogli dovolj načuditi dobrotljivosti hrane. Tudi družba je začudeno gledala, saj so bile te jedi v primerjavi s tistimi doma precej manj okusne in dišeče.
10 Zato so začudeno gledali novega brata, ki pa se je delal, da tega ne opazi, in je gledal le hrano, ki jo je jedel, tako kot ostali v družbi. Tudi Swedenborg je bil v svojih mislih v dvomu glede novega brata, ki ga je skoraj povsem nagega našel v temnem peklu in ki je zdaj vse spravljal v začudenje. Končno ni več zdržal, šel je k novemu

bratu in ga vprašal: »Poslušaj, dragi brat! Ali ti ta dober okus in vonj jedi nista nenavadna? Mar ni tu Božji blagoslov vidno z nami?«
11 Novi brat pa je povsem flegmatično rekel: »Glej, dragi brat, ljudje so Božji otroci; ali naj ljubi Oče v nebesih ne bi imel veselja nad njimi, kadar ravnajo po Njegovih zapovedih ljubezni? Vi ste zle duhove nagradili z dobrim, in tako tudi vaš Oče dela vsak dan; zato ni nič čudnega, da nam je po svoji ljubezni blagoslovil hrano, jo pomnožil in naredil okusno.«
12 Te besede, izgovorjene tako glasno, da so jih vsi slišali, so vzbudile veliko navdušenje na obeh straneh, tako pri zlih kakor pri dobrih duhovih v družbi; s tem pa je bil tudi odstranjen videz, da bi bilo v novem bratu skrito kaj posebnega, in jedli so naprej. Ko so vsi končali z jedjo in je še vedno ostalo dovolj, se je novi brat spet oglasil in rekel: »Preostanek shranimo, za dobro hrano pa se iskreno zahvalimo nebeškemu Očetu, da nam bo tudi v prihodnje v svoji dobrotljivosti podaril poseben čudežni blagoslov, tako kot tokrat,« kar so tudi vsi takoj storili.
13 Nato se je novi brat obrnil k zlim duhovom in jih vprašal: »Dragi bratje, ali vam ne bi bilo ljubše ostati pri nas in živeti po Božjih zapovedih, da bi tudi vi postali srečni in vam ne bi nič manjkalo?«
»O da, radi bi ostali pri vas, toda zaviti smo v tako umazane cunje, da bi bilo za vas velika sramota živeti skupaj s takšno drhaljo. Poleg tega ne razumemo tako lepih navad in dejanj ljubezni kakor vi, zato bi bili med vami grobe klade in prav nespodobni ljudje. Kaj praviš na to?«
14. Novi brat, ki ga bomo odslej imenovali brat Ljubezen, jim je odgovoril: »Lepe navade in manire se vzgojijo z ljubeznijo in spoštovanjem, boljša oblačila pa dobi vsak duh od Boga samega, kadar je dober in ljubeč do svojih manjših in potrebnih bratov; kajti kakor je dejavna vaša ljubezen, tako se spreminjajo tudi vaša oblačila in vaša stanja. Mi pa od vas ne zahtevamo nič drugega, kakor da ste kakor mi ljubeči in ponižni. Če vam je to všeč, lahko ostanete pri nas in mi vas bomo v vsem poučili.«
Duhovi so se zdaj posvetovali, kaj naj storijo, in so končno sklenili, da je vendarle najbolje stopiti v nova stanja, saj je to mnogo bolje in lepše kakor prej. In tako je zelo velika množica peklenskih duhov prestopila k družbi in bila takoj poučena v najpomembnejših pravilih vedenja.

9. Nagrada za združitev z zlimi duhovi - Novo potovanje in srečanje z muslimani

(Novo presenečenje kot sad delovanja ljubezni do bližnjega. Kako Oče ljubeče skrbi za svoje otroke. Slavospev Očetu. Novo iskanje pomoči potrebnim ubogim. Prihod v mohamedansko naselbino in sovražna sprememba razpoloženja proti kristjanom. Vprašanje, zakaj se Mohamedove obljube niso izpolnile. Dokaz,

da je krščanska vera prava. Dvom Mohamedancev.)

1 Ko se je pouk končal je vsa družba odrinila in se vrnila v pokrajino, od koder je prišla. Ko so se vrnili, so našli kraj povsem spremenjen in še lepše urejen kakor prvič. Zavladalo je veselo vzklikanje in vsi so si hiteli ogledovat novosti, ki so se izredno prikupno in lično razkazovale v hišah, vrtovih in nasadih.
2 Novi bratje so novo stanje smeli gledati, čeprav njihova duhovna zrelost še ni bila na to povsem pripravljena; toda kjer se eden veseli, drugi ne sme biti žalosten in odrinjen. Tedaj je stopil naprej brat Ljubezen in rekel: »Vidim, da je tu veliko več novih hiš, vrtov in nasadov, kakor jih je bilo ob našem odhodu. Zato verujem, da jih je nebeški Oče dal pripraviti za nove brate in prijatelje. Pustimo jim, da jih naselijo in se z nami veselijo naše sreče.«
3 S tem predlogom so se vsi strinjali, in novi prijatelji so odšli v hiše, ki so bile zanje pripravljene. Kako pa so se razveselili, ko so vstopili! Za vsakega novega prebivalca ni bilo le vse potrebno že pripravljeno, temveč so jih čakale tudi nove, tako lepe obleke, kakršne je nosila družba sama.
4 Takoj so si jih nadeli, stopili med prijatelje in jim pokazali nova oblačila. Vsem je to prineslo veliko radost, saj med njimi ni bilo več nobene razlike. Znova je stopil mednje brat Ljubezen in spregovoril: »Vsa hvala, vsa zahvala, vsa čast in vsa ljubezen naj se dvigne k dobremu nebeškemu Očetu, ki nas je tako milostno oskrbel in obdaril. Zato mu služimo in delajmo dobro njegovim otrokom, kajti kakor jasno vidite, mu je največje veselje, ko ga njegovi otroci ljubijo in iz te ljubezni ljubijo tudi svoje brate in sestre ter jim izkazujejo dobrote.«
5 Z vseh strani so se slišali pritrjujoči glasovi. Tako se je družba po tem dobrem »ulovu« močno povečala, saj je bilo novih prijateljev mnogo tisoč, ki so po tej nagradi postali dobre volje z vsem srcem in razumom predani novemu redu življenja. Sklenili so, da ne bodo dolgo brezdelni, temveč bodo kmalu znova odšli na pot, da bi spet mogli delati dobro tam, kjer prebivajo pomoči potrebni ljudje.
6 In že po nekaj dneh je vsa družba starih in novih bratov, ki so zdaj tvorili eno samo skupnost, odrinila na novo iskanje ljudi, ki jim je mogoče duhovno in telesno pomagati. Ni trajalo dolgo, ko so naleteli na velik kraj, poln najrevnejših prebivalcev. Ti so takoj pristopili k novim prišlekom in jih vneto prosili za hrano in oblačila.
7 Brat Ljubezen pa jim je naročil, naj malo počakajo, kajti prej je treba razjasniti nekatere druge reči, preden bodo prejeli želeno. »Predvsem nam povejte: kako je z vašo vero?« Odgovorili so: »Z našo vero je vse dobro. Mi smo Mohamedanci in trikrat na dan molimo k Alahu, kakor nas je učil naš prerok Mohamed.« Tedaj je brat Ljubezen dejal: »Kaj pa boste rekli, če vam povemo, da smo mi kristjani?« »Kaj,

kristjani ste? Neverni giaurji (ali kafirji)!«
8 »No, lepa banda, takšne bi bilo treba temeljito pretepsti - bila bi to lepa priložnost, da se vam maščujemo.
9 Vi ste psi, ki nočete sprejeti edine prave vere in ste še sovražno razpoloženi proti nam! Povejte, od kod prihajate in kaj iščete v našem kraju, kjer živijo sami pravi verniki? Ne boste je odnesli s celo kožo!«
10 Tedaj je brat Ljubezen začel govoriti: »Dragi prijatelji, mi smo dobri ljudje in prišli smo, da vam storimo dobro, ne pa da bi se z vami krvavo spopadali. Vedite tudi, da smo v duhovnem svetu, kjer so za trpljenje na Zemlji, če smo živeli po Božjih zapovedih, pripravljene nagrade. Povejte mi torej, če je vaša vera prava - zakaj se obljube vašega preroka niso izpolnile? Zakaj ste lačni, napol goli, raztrgani in celo zanemarjeni?« Ob teh besedah so se pravoverni Mohamedanci zmedli in niso znali odgovoriti.
11 Brat Ljubezen je izkoristil njihovo zadrego in nadaljeval: »Vi pravite, da smo kristjani neverniki in psi. A poglejte nas: lepo smo oblečeni, naši obrazi so polni in vedri, medtem ko ste vi zanemarjeni. Ta razlika je viden dokaz, da je naša vera prava, vaša pa zmotna. Tukaj govorijo dejstva - besede lahko molčijo. Dobro se poglejte in poglejte nas, in dokaz vam bo jasen.«
12 Na to niso imeli odgovora, zato so vprašali: »Kako nam lahko dokažete, da je vaša vera prava, naša pa napačna? Vedno smo slišali, da je naša edina prava, vse druge pa herezija. Res je, da ste lepo oblečeni, a to ni odločilno. Tudi na Zemlji so ljudje lepo oblečeni in dobro rejeni, pa so vendar slabi in neverni, tako da nam ne morete predložiti kot dokaza.«

10. Mohamed pripoveduje o svoji spreobrnitvi v krščanstvo, ki se je zgodila leta 1653

(Zahteva po Mohamedu kot priči vere. Brat Ljubezen je Mohameda imenoval zapeljivca ljudstva, kar je med Mohamedanci sprožilo veliko ogorčenje in grožnje s pretepom. Mohamed je bil na klic brata Ljubezni poklican navzdol, se prikazal in imel ganljiv spovedni govor o svojem nekdanjem lažnem prerokovanju; za to je bil kaznovan z najnižjim peklom, od koder ga je rešil brat Ljubezen.)

1 »Dobro,« je dejal brat Ljubezen, »povejte Mi torej, kakšen dokaz bi bil za vas odločilen in neizpodbiten, da ste samo vi pravoverni, mi kristjani pa zablodeli in krivoverci, ker nas nazivate z izrazom ‘giaur’?«
2 To vprašanje jih je znova spravilo v zadrego, saj nanj v prvem trenutku niso bili pripravljeni. A kmalu so si opomogli in rekli: »To bi nam lahko povedal le naš prerok Mohamed. Toda kje je zdaj? Kdo ve, kje ga je najti, da bi slišali njegovo sodbo?«
3 Brat Ljubezen je odgovoril: »Vaš prerok, ki pravzaprav ni bil prerok, temveč verski

zanesenjak in zapeljevalec ljudstva, ker vam je sestavil vero po lastni meri, tako da po smrti prihajate v tako bedna, mnogi celo še bednejša stanja, kakor ste zdaj. Bilo bi Mi ga lahko najti, Jaz vem, kje se nahaja. Vprašanje pa je, ali boste verjeli Meni in njemu, ker ga nikdar niste osebno poznali. Povejte Mi torej, kakšen je vaš odgovor?«
4 Besede o zapeljivcu ljudstva in ustanovitelju lažne vere so jih razburile. Zato so dejali: »Ne boš odšel od tu, dokler nam svojih trditev ne dokažeš. Sicer te pretepemo, da obležiš, ti krščanski bahač in hudobni pes!«
5 »Vedel sem, kaj vam ne bo všeč,« je mirno odvrnil brat Ljubezen, »zato sem povedal resnico. In pripravljen Sem vam dokazati, da Sem govoril resnico. Zato vas znova vprašam: kakšen popoln dokaz zahtevate od Mene glede na to kar Sem rekel?
6 Mohamedanci so znova obstali, ker je brat Ljubezen te besede izrekel trdno in skoraj izzivalno. Umaknili so se nekoliko stran in se posvetovali.
7 Čez nekaj minut so se vrnili in rekli: »Kdo drug kot Mohamed bi nam lahko povedal pravo resnico? Tvojim besedam kot giaurju ne moremo verjeti. Poskrbi torej, da nam privedeš Mohameda, sicer boš občutil naše roke, da boš drugič vedel, kako govoriti z Mohamedanci in ne žaliti njihove verske časti.« To so izrekli v prepričanju, da bratu Ljubezni nikakor ne more uspeti priklicati Mohameda.
8 Brat Ljubezen jih je vprašal, ali si resnično želijo Mohameda in ali so pripravljeni, da ga vprašajo in poslušajo. »Kajti Mohamed se je spreobrnil in je leta 1653 postal kristjan. Zdaj je v najvišjih nebesih pri Bogu Jezusu Kristusu, ki ga imate vi le za malega preroka.«
9 »Kaj? Kako?« so zavpili. »To si še drzneš trditi? Ali te ne bi morali takoj pretepsti, da ti mine vid in sluh, ti bedni lažnivec! Vedno globlje se zapletaš v zanke, ki si si jih sam nastavil. Le počakaj - v naših rokah si, zato se pripravi na naše pesti, ki te bodo zravnale s tlemi. Zdaj od tebe zahtevamo še odločnejše dokaze. Daj nam torej dokaze, preden položimo roke nate!«
10 (Jaz) »Torej želite dokaze?« je dejal brat Ljubezen. »Saj sem vam povedal, da vam lahko najdem Mohameda. Toda niste pripravljeni, da bi ga vprašali; kajti zdaj je veličastno, nebeško bitje in prestrašili bi se, če bi nenadoma stopil pred vas, da bi odgovoril na vaša vprašanja. Zberite se in premislite, kaj ga boste vprašali, da ne bi zgrešili tega, po čemer hrepenite. Gre hkrati tudi za to, da vas spreobrnemo, vas rešimo iz tega bednega stanja in vas naredimo srečne, kakor smo mi.«
11 Te odločilne besede so nanje delovale kakor hladen tuš. Začeli so se posvetovati, kaj naj storijo, če bi res prišel. Tedaj je stopil naprej turški duhovnik in dejal: »Bratje! Zadeva je resna. Ves čas sem s strani poslušal, kaj se dogaja, in zdaj vidim, da je čas, da se stvari lotimo z vso resnostjo, da ne bi prišlo do slepila in prevare. Ker smo

mi, duhovniki in vaši verski učitelji, prvi poklicani, da spoznamo resnico in presodimo, pri čem smo s tem človekom, ki je tako zmagoslavno govoril z vami, naj najprej jaz govorim z njim. Bom že dognal, kaj namerava z nami. Znal bom opraviti z njim. Prepustite mi torej vaš spor, da se zadeva razplete po resnici.«
12 Nato je mohamedanski duhovnik stopil k bratu Ljubezen in mu rekel: »Poslušaj, mladi mož, tvoj govor z možmi iz mojega verskega kroga je bil zelo izzivalen. Zato prihajam k tebi kot učitelj vere, da vidim dokaze, ki si jih ponudil. Dokaži nam torej, kar trdiš, da bomo prejeli dokaz resnice; sicer tvojim besedam ne moremo verjeti. Pripravi se torej, kajti jaz sem pripravljen preizkusiti resnico.«
13 Brat Ljubezen je odgovoril duhovniku: »Pripravi se in zberi vse svoje moči, da od strahu in osuplosti ne onemiš. Pokliči še svoje sobrate in druge duhovnike, da boste imeli več poguma, ko se bo prikazal Mohamed.«
14 Duhovnik je takoj poklical še ostale duhovnike in rekel: »Zdaj svoje trditve uresniči in dokaži, da so resnične!«
15 Tedaj je brat Ljubezen glasno spregovoril, da so vsi jasno slišali: »Brat Mohamed, pridi dol!«
16 V tistem hipu je z višave švignil blisk in Mohamed je stal pred osuplim zbranimi duhovniki, oblečen v najlepšo turško nošo, s turbanom na glavi. Pogledal jih je in rekel: »Dragi bratje, povejte mi, kaj želite od mene?« Duhovniki pa so bili tako prestrašeni, da niso mogli spraviti iz sebe niti besede, temveč so nepremično strmeli vanj.
17 V tej zadregi se je oglasil brat Ljubezen in rekel: »Hočete dokaze in Me imenujete praznega blebetača, bednega škratka, ki ga je treba razkrinkati zaradi njegovega lažnivega govoričenja. No, vi praznoglavci, kje je vaš pogum, da udarite? Ali ne boste prijeli svojega preroka Mohameda in ga usmrtili kot izdajalca? On je tu z dokazom, ki ste ga zahtevali. Toda ti, brat Mohamed, sam povej resnico, da se ti pravoverni vročekrvneži ohladijo!«
18 Tedaj je Mohamed vzel besedo in dejal: »Dragi bratje in nekdanji soverniki! Brat, ki me je poklical iz nebeških višin, je visok duh, vreden popolnega zaupanja v vsem, kar govori. In resnico je povedal, ko je dejal, da sem bil nekoč, kot ustanovitelj vaše vere, zapeljivec ljudstva. Nisem govoril po Božjih navdihih, temveč po lastnih zamislih sem sestavil novo vero, prilagojeno značaju in navadam vzhodnega ljudstva.
19 Uporabil sem vse, za kar sem vedel, da bo ljudem ugajalo, kajti v svojem častihlepju sem želel postati velik mož. Zato sem si izmišljal in sestavljal, kar se mi je zdelo primerno. Bil sem v polnem pomenu besede lažnivec in lažni prerok, dokler sem živel na Zemlji. Ko je naposled prišla moja smrt, veliki prerok Alaha ni odšel v sedma

nebesa, temveč v najglobljo temo najnižjega pekla! Tam, v globoki temi, v mukah in bolečinah, sem imel dovolj časa za premislek, da sem spoznal, kako hud greh sem zagrešil, saj sem bil zanj tako strašno kaznovan.
20 Religija Jezusa Kristusa mi je bila dobro znana, saj sem marsikaj črpal iz nje, vendar nisem vedel, ali je bil Jezus resnično Bog ali zgolj Božji poslanec in učitelj vere; kajti nisem se mogel iztrgati iz omejenosti vsakdanjega človeka in uzreti višje luči, ker je bil moj duh preveč zatemnjen. Vera v Kristusa, prevzetnost in častihlepje, ki so tičali v meni, se namreč niso mogli spraviti skupaj. Luč ne zasije nikomur, dokler časti te poglavitne grehe. Dolga stoletja, ki so se mi zdela kakor večnosti, sem prebival pod strašno izrojenostjo najzlobnejših hudičev in si nisem mogel pomagati. Klical sem k Alahu, toda zdelo se je, kakor da Alaha sploh ni. Ostal sem neuslišan ter trpel strašne bolečine, duševne muke in očitke vesti, ki jih ni mogoče opisati. Spoznal sem, da je moja verska ustanova v Alahovih očeh vzbudila največji odpor, in zdelo se je, kakor da me je Alah povsem zavrgel ter obsodil na večne plamene trpljenja v peklu.
21 Minevalo je stoletje za stoletjem v najhujših bolečinah in trpljenju, in vedno se je zdelo, da se to strašno stanje nikdar ne bo končalo. Alah ni hotel vedeti zame, in tako sem moral trpeti brez slehernega upanja na odrešenje in olajšanje svojega nadvse žalostnega položaja.
22 Tudi moja okolica, izrodek najzlobnejših hudičev, mi ni dajala miru in me je zasmehovala na vse mogoče načine. Sprva sem se seveda zgražal nad posmehovanjem mojemu prerokovanju, kajti še vedno sem bil prevzeten in častihlepen. Toda kakor čas celi vse rane, tako sem se tudi jaz navadil na zaničevanja in hudobije svoje okolice, in to je bilo veliko olajšanje za stanje moje duše.
23 Tako sem dobil čas za razmislek o vsem, kar sem zakrivil s svojo novo vero. S svojo nestrpnostjo do drugače verujočih, z razuzdanostjo z ženami in drugimi pregrehami - razen gostoljubnosti - se mi je kazala kot vir novega ustvarjanja hudičev vseh odtenkov za pekel. In glejte, pred menoj stojite vi, ki vas je moja vera vzgojila v prebivalce pekla.
24 Ostudni, bolj goli kakor oblečeni, hudobni, nestrpni in pohotni stojite tukaj in še pred nekaj minutami ste hoteli planiti na najplemenitejšega brata ter ga razsekati, ker vam je povedal resnico. Torej ste prevzetni, ker ste nestrpni, in zato je vaša žalostna usoda tukaj kot prebivalcev pekla; kajti v notranjosti svojega bitja ste hudiči.
25 Toda pripovedoval vam bom naprej. Nekoč - če se sme tako govoriti o peklu, zlasti o najnižjem, kjer ni niti iskrice svetlobe - sem končno prišel na misel, da bi razmišljal o

Jezusu kot ustanovitelju krščanske vere. Njegove nauke sem poznal, zato mi ni bilo težko spoznati neizmerne razlike med Jezusovim verskim naukom in mojim. V veri v Kristusa sem našel samo božansko, v svoji pa lastno malikovanje, saj je bila prikrojena po posvetnih slabostih orientalskega ljudstva. Čim bolj sem premišljeval o vzvišenosti Kristusovega nauka, tem večja ljubezen do Jezusa kot ustanovitelja te vere se je rojevala v meni. Spoznal sem, da je bil resnična luč v temi in zato vreden vsega spoštovanja. To nenehno premišljevanje je v meni prebudilo hrepenenje, da bi tega redkega moža spoznal. Toda kako naj bi to bilo mogoče v najgloblji peklenski temi, mi ni bilo jasno. Hrepenenje pa ni ponehalo, kajti moje spoštovanje, čast in ljubezen do tega nenavadnega genija in duha božanskega nauka ljubezni in resnice so bili preveliki

26 Nekega dne ali neke noči - to za pripoved ni bistveno - me je prevzelo tako silno hrepenenje po tem možu, da sem kakor v blaženosti izdihnil ljubeč vzdih: ›Ah, moj ljubi Jezus, ko bi le imel milost, da bi te smel enkrat videti in govoriti s teboj! To bi mi gotovo olajšalo moje neznosno trpljenje.‹

28 V tistem trenutku se je zabliskalo pred mojimi očmi, nad menoj se je razpel čudovit lok žarkov in neviden glas je spregovoril: ›Mohamed! Tvoji grehi so veliki, toda ljubezen večnega Očeta od ljudi, Jezusa, je še večja.‹

27 Ko je glas umolknil, je lok žarkov izginil in znašel sem se na lepi zeleni livadi, polni cvetja in omamnega vonja; vse muke in trpljenja so izginila. Padel sem na kolena in na obraz, ga zakril z rokami ter jokal od sreče, da sem doživel ta veličastni dogodek, ko sem bil rešen iz strašnega pekla in hkrati spoznal, da je Kristus resnično Alah, Oče in Stvarnik ljudi; o tem me je prepričal tudi ta prenos iz najgloblje teme pekla na tako čudovito, svetlo livado. Kolikor sem mogel, sem se zahvaljeval za to veliko milost in se obenem čudil, kako sem mogel tako nenadoma postati prost vseh muk ter se počutiti tako dobro in zdravo.

29 Ko sem že dolgo ležal z obrazom na tleh ter slavil in hvalil Alaha v Jezusu, sem začutil roko, ki se me je dotaknila, in zaslišal glas, ki mi je velel, naj vstanem. Začudeno sem pogledal proti postavi, ki me je predramila iz mojega blaženega stanja in mi ukazala vstati, in glej - pred menoj je stal isti plemeniti človek, s katerim ste se tako vneto prepirali zaradi moje zmotne vere, in me prijazno gledal.

30 Ah, ne morem vam opisati, kakšna radost je preplavila moje srce, ko sem po tako temni noči najzlobnejšega pekla uzrl prijazen človeški obraz. Nekaj časa sem bil kot očaran od veselja in sem ga gledal, končno sem spregovoril in rekel: ›Alah s teboj, dober prijatelj! Povej mi, kje sem, saj se popolnoma nič ne znajdem?‹

31 In dobri brat je rekel: ›Na svoji lastni zemlji svojega spoznanja in ljubezni.‹ Teh

besed nisem razumel, vendar sem jih sprejel z dobrim srcem in ga nadalje vprašal: ›Dragi brat, povej mi, kako naj pridem do mojega Očeta Alaha Jezusa, saj me je pred časom rešil iz najglobljega pekla in me pripeljal sem.‹
32 Tedaj je ljubi brat odgovoril: ›K Njemu boš prišel, toda brez del ljubezni si, in brez njih nihče ne pride k Alahu, Očetu, ki je čista Ljubezen in ki se v podobi Jezusa dá gledati svojim otrokom ter z njimi prebiva v najvišjih nebesih. Jaz pa te bom vodil, da si pridobiš tiste kreposti, ki te bodo pripeljale k Njemu, in da boš imel tudi sam kaj pokazati, s čimer se dosežejo nebesa.‹
33 In glejte, temu najplemenitejšemu človeku, ki stoji tukaj, se imam zahvaliti, da sem zdaj nadvse srečen.« V tistem trenutku je zasijal kakor sonce, šinil kakor blisk nazaj v nebeške višave in izginil.

11 Ponavljajoči se čudež pomnožitve jedi in pijače!

(Mohamedanci so se spreobrnili h krščanstvu in bili pogoščeni; znova se je čudežno pomnožila jed in pijača. Na kolenih so se zahvaljevali za prejeto hrano. Prispeli angeli so zapeli, se pridružili družbi in stopili v službo pri bratu Ljubezni, ki jim je naročil, naj poučujejo Mohamedance.)

1 Mohamedanski duhovniki in njihovi verniki so stali kakor začarani in niso vedeli, pri čem so; zato se je brat Ljubezni obrnil k njim in jih vprašal: »No, kaj pravite na to? Ali sem svoje trditve dokazal kot resnične ali ne?«
2 »Da, pri Alahu, res je, česar nismo verjeli; zato se nočemo več prepirati s teboj, temveč hočemo postati kristjani, kakor ste vi, in pokazalo se bo, ali smo vredni, da smo kot taki sprejeti.«
3 (Jaz)»Dobro je, da ste se po tako močnem dokazu dali pregovoriti, namesto da bi pretepli Mene, kakor ste mi obljubili. Ker pa ste lačni, vas bomo najprej pogostili, da boste videli, da smo res dobri ljudje in da zlo vračamo z dobrim; tako bomo takoj izpolnili eno izmed postav Kristusovega nauka. Zato se posedite v skupinah, da vam bo mogoče razdeliti jedi.«
4 Nato se je brat Ljubezni obrnil k svoji družbi in rekel: »Položite vse svoje zaloge predse, da bodo blagoslovljene od nebeškega Očeta kakor zadnjič in bodo zato zadostovale za veliko množico novih gostov.« Takoj je vsak položil predse, kar je prinesel, in mirno čakal na brata Ljubezni, da izprosi blagoslov z neba. Toda tokrat ni hotel takoj; obrnil se je k Emanuel Swedenborgu in ga vprašal, ali bi ne poskusil sam izprositi blagoslova od zgoraj.
5 Ta pa je prišel v zadrego, saj si ni upal prositi za tako veliko milost, in je prosil, naj vendar brat Ljubezni, ki ima veliko večjo vero in izkušenost, sam zaprosi za blagoslov; kajti on, Swedenborg, ima preveč dvomov o uspehu, zato bi mu lahko spodletelo.

6 »No, če je tako, potem moram to res Sam storiti,« mu je odvrnil brat Ljubezni, takoj je blagoslovil jedi in naročil, naj jih vsak sam razdeli. In znova je ostal velik presežek; na lastne oči so videli, kako se je hrana množila, zato je med razdeljevalci zavladalo veliko veselje. Nazadnje je imel skoraj vsak toliko preostanka, kolikor ga je imel na začetku pred delitvijo, in tako tudi dovolj, da se je sam nasitil - kar se je tudi zgodilo.
7 In spet je zazvenelo isto hvaljenje dobrega okusa in prijetnega vonja kakor ob prejšnjem blagoslovu; zato so bili vsi ljudje v zelo veselem in dobrem razpoloženju. Ko so obrok zaužili, je brat Ljubezni rekel: »Po vsaki jedi se je treba ljubeče zahvaliti Očetu v nebesih, ki nam jo je dal in blagoslovil, da se veseli svojih dobrih otrok.« Takoj so vsi pokleknili in se v globoki ponižnosti srca zahvalili Darovalcu in Darovalcu dobrega obroka za njegovo dobroto in blagoslov, ki je jed naredil tako nebeško okusno.
8 Medtem se je v veliki daljavi zaslišala čudovita pesem velikega zbora ljudi, ki so se zdeli vedno bližje. In res so v daljavi, od koder je prihajalo petje, zagledali svetlobo na nebesnem svodu in veliko množico ljudi, ki so se približevali ter peli veličastno pesem. Vsa družba je radovedno zrla v ta pojav, ki je plul vedno bliže in prepeval visoko hvalnico dobremu Očetu v nebesih. Ko je pevski zbor prilebdel nad družbo, je obstal na mestu in pel naprej.
9 Ta spev je bil tako lep, da so se vsi počutili kakor iz sebe in kakor bi bili povzdignjeni v nebeške višave. Nepremično so gledali skupino pevcev, ki je bila sestavljena iz samih čudovitih mladeniških postav in je z višine zrla na množico.
10 Končno je petje utihnilo in zbor mladeničev je počasi priplaval navzdol k družbi, ki je bila polna začudenja, kaj naj bi to pomenilo. Brat Ljubezni je rekel: »Kakor kaže, prihajajo k nam blaženi duhovi, zato jih moramo prijazno sprejeti; saj so tudi oni naši bratje, čeprav duhovno višje razviti.« Vsi so pritrdili in rekli: »Kakšno sporočilo nam prinašajo ti čudoviti mladeniči?«
11 Zbor mladeničev je pristopil, se v krogu razvrstil pred brata Ljubezni, se mu globoko priklonil in rekel: »Ljubi brat, poslani smo od božanske Ljubezni, da služimo tebi in tvoji družbi, če nas želiš.« Nato je brat Ljubezni odgovoril: »Prav, dela imam za vas dovolj; danes smo namreč prejeli večtisočglavo množico novih izpovedovalcev Kristusa, in te je treba poučiti v krščanski veri. Tako imate takoj nalogo in se je lahko nemudoma lotite.
12 Mi pa bomo medtem med seboj pokramljali. Zato se lotite svojega dela in poučite nove brate in prijatelje o vsem, kar je potrebno. Kajti, kakor vidite, so to Mohamedanci in zato potrebujejo razjasnitev nasprotij do krščanske vere, da se bodo mogli v vsem znajti, kar je potrebno za mirno sožitje in duhovni napredek.«

12. Swedenborg prepozna Očeta Jezusa v bratu Ljubezen - oblačila in vzgoja novih muslimanskih bratov

(Emanuel Swedenborg je v bratu Ljubezni spoznal Boga Očeta, Jezus Kristusa, ki mu je naročil, naj tega ne razodeva, temveč naj ga odslej imenuje brat Ljubezni. Swedenborg, povsem prevzet od ljubezni, je Očeta večkrat poljubil. Pogovor o veri. Mohamedanci so prejeli nebeška oblačila.)

1 Takoj ko so se mladeniči globoko priklonili, so stopili med Mohamedance in jim naročili, naj sedejo, da bodo lahko v miru poučeni. Ko so se posedli, so začeli učiti. Medtem se je brat Ljubezni z družbo nekoliko oddaljil in se z njimi pogovarjal o različnih stvareh. Med tem pogovorom se je Emanuel Swedenborg približal bratu Ljubezen in ga dolgo opazoval, ne da bi spregovoril.
2 Nazadnje je pristopil bliže in rekel: »Ljubi brat, nekaj mi leži na srcu, o čemer bi rad govoril samo s teboj; bi bil pripravljen z menoj na samem in nekoliko ob strani spregovoriti?« 3 »O da, z veseljem; rad ustrežem vsakomur po njegovi želji, torej tudi tebi. Pojdiva sama na sprehod in se pogovoriva.«
4 Nato sta se oba oddaljila in odšla sama od družbe. Ko sta prišla tako daleč, da sta lahko svobodno govorila, je Swedenborg dejal: »Ljubi brat! Ti nisi navaden brat med nami, temveč - kakor trdno verujem - sam Oče Jezus.
5 To mi je pokazal blagoslov in pomnožitev jedi kakor na gori pri Kafarnaumu; že tvoje preprosto besede: ‘Brat Mohamed, stopi dol,’ in on je bliskovito sledil tvojemu ukazu. Nato ti angeli in njihovo najgloblje priklanjanje ter tvoje zapovedovanje nad njimi, kakor gospodar s podrejenimi služabniki - vse to mi pričuje, da stojiš nad Mohamedom in nad angeli, ter da si sam Gospod. In čim dlje te gledam, tem večja postaja moja ljubezen do Tebe, tako da skoraj za vse drugo nimam oči, kakor zaljubljenec, in gledam le še tebe. Ljubi brat, povej mi odkrito, ali je moja sodba pravilna ali ne.«
6 In Jaz kot brat Ljubezni sem mu rekel: »Da, ljubi brat, lahko je pravilna; toda ne razkrivaj Me, da nad družbo ne pride sodba, temveč naj vsak svobodno živi in ravna, kakor hoče. Ti pa se do Mene vedi kakor doslej in ne dajaj znamenja, da sem ti postal kdo drug; ostajam ti tvoj brat Ljubezen, kakor prej. Tako ne bo vzbujenega nikakršnega razburjenja.«
7 Poln ljubezni je Swedenborg pritisnil Mojo roko k svojim ustom in jo poljubil, Me s solzami oblit ljubeče gledal in govoril: »O Oče! Kako neizrekljivo srečen sem, da te smem končno videti, Tebe, moja Ljubezen in moje vse! Dragi, dobri Oče, dovoli, da Te poljubim, kajti moja ljubezen je tako velika, da se ne morem zadržati.«
8 In ko je to izrekel, Me je objel in večkrat poljubil, tako da sem ga moral opomniti, naj

se umiri, sicer bi drugi utegnili postati pozorni in radovedni, kaj tako ljubečega je med nama. Tedaj se je hitro zdramil in Me prosil odpuščanja zaradi svoje nebrzdane ljubezni.
9 Jaz pa sem mu rekel: »Vidiš, ko bi Mi bil pomagal nositi težko deblo, ne bi bilo treba obiskati drugega pekla, temveč bi se bila že prej srečala.« To razodetje ga je užalostilo in ganjeno Me je prosil odpuščanja zaradi svoje neljubečnosti, ki sem Mu jo bil že zdavnaj skrivaj odpustil.
10 Medtem ko so angeli poučevali Mohamedance, sva hodila sama in govorila o različnih zadevah vere in o tem, kako težko je ob neveri in posvetnosti ljudstva uvesti vero kot pravo Božjo Besedo. Govorila sva tudi o nenehnem upadanju vere in končno o popolni brezvernosti ljudstva ter o tem, da bo tedaj že pred vrati sodba sveta, ki bo začela prebujati tiste, ki spijo v grobovih svojih grehov. Medtem so angeli končali poučevanje in midva sva se takoj vrnila k družbi.
11 Ko sva se vrnila s sprehoda, so mladeniči takoj stopili naprej, se priklonili in sporočili, da so svojo nalogo natančno izpolnili. Nato sem se kot brat Ljubezen obrnil k Mohamedancem in jim rekel: »Alah je velik in njegova ljubezen neskončna; zato vam hočem ustvariti oblačila, da pokrijete svojo nagoto,« in se obrnil k mladeničem: »Pojdite in prosite večno Ljubezen v Mojem imenu za oblačila za uboge brate, ki ste jih poučili, da bodo vsaj nekoliko podobni nam.«
10 Komaj sem to izrekel, so se mladeniči priklonili in hitro odplavali izpred oči bratov, ki so gledali za njimi; toda kmalu so bili spet nazaj, obloženi z novimi oblačili, ki so jih kakor v letu izročali čakajočim. Ti so se hitro oblekli in se čudili, kako jim je vse kakor ulito pristajalo.
11 Ko je bilo to opravljeno in so bili vsi dobre volje, sem vsej družbi rekel: »Bratje, naša današnja odprava se je dobro posrečila, četudi se je začela zelo viharno. Vem namreč, kako je treba pristopiti k blodnim bratom, da bi dočakali zmago resnice; in tako je bilo tudi tukaj: iz volkov so postale ovce. Zdaj pa, ko imamo vsi dovolj zalog, se ne bomo vrnili, temveč bomo poiskali še druge kraje in pomagali tistim, ki so v duhovni in telesni stiski.« S tem predlogom so se vsi navzoči strinjali.

13. Napad hudobnih duhov

(Napad hudobnih duhov in zajetje družbe. Swedenborg jim je oznanjal nauk ljubezni in ga izkazal z dejanjem, ko jih je povabil na gostijo. Ujetje Gospoda in angelov s strani zlih duhov.)

1. Naša pot je zdaj vodila navzdol v dolino, kjer je postajalo vedno temneje. Končno smo se ustavili in Jaz sem pustil, da so se bratje usedli, medtem ko sem se Jaz namenoma oddaljil na sprehod, in enako so storili tudi angeli. Toda ni trajalo dolgo in

vsa družba je bila presenečena in zajeta od premoči hudobnih duhov. Swedenborg in drugi so zaskrbljeno gledali na vse strani, kam sem se Jaz odpravil z mladeniči, toda Jaz sem bil kakor bi izginil, in tudi nobenega mladeniča ni bilo videti.
2 V tej stiski so se hitro posvetovali, kaj naj storijo, vendar niso bili enotni. Eni so svetovali to, drugi ono. Ko je stiska dosegla vrhunec, sem se Jaz pojavil z mladeniči in rekel, z višine gledajoč nanje: »Bratje! Prijatelji! Ali ste pozabili, da smo doslej zlo vračali z dobrim!?« Tedaj je Swedenborg skočil pokonci in rekel: »Ali vam tega nisem svetoval? Ti so lačni hrane, ki jim jo lahko damo v besedi in dejanju. Pustite me govoriti, pa bomo videli, kaj bodo na to rekli naši nadlegovalci.« In takoj je začel: »Ljubi bratje in prijatelji! Dovolite mi, da z vami spregovorim besedo. Kajti mi nismo sovražniki, ki bi jih bilo treba ujeti in nadlegovati, temveč smo vaši prijatelji in vas hočemo bratsko obravnavati, kajti vemo, kaj vam je potrebno. In prav zato smo tukaj, da pomagamo ljudem, ki so v stiski. Zato opustite svoje početje in me poslušajte, kaj vam imam povedati.«
3 Ko so zli duhovi slišali ta nagovor, so ostali mirni. Tako je Swedenborg lahko uporabil vse svoje znanje, da bi jih spreobrnil in spravil v dobro razpoloženje. Sprva so se mu smejali, kmalu pa je stvar postala zanje resnejša in so ga zato mirno poslušali. Ko je končno svoj govor končal in jim ponudil, da jim s hrano dokaže prijateljstvo in bratstvo, so zli duhovi rekli: »Da, vse dobro, in z veseljem sprejmemo, kar nam ponujate. Toda povejte nam: kdo so mladeniči in mladi mož, ki stoji med njimi na višini?« To vprašanje se je zgodilo na Mojo pobudo prek zlih duhov, da bi povzročil nov preobrat položaja.
4 Na to je Swedenborg odgovoril: »To so naši dobri bratje in prijatelji, ki spadajo k naši družbi. Zato pustite nas in njih pri miru in mi vam bomo za zlo vračali samo dobro.«
Zli duhovi pa so rekli: »Da, vse dobro, vendar ste kljub temu naši ujetniki in tako tudi tisti drugi na višini, in takoj jih bomo pripeljali.« Rečeno, storjeno, in Jaz ter mladeniči smo se pustili ujeti in odvesti k družbi. Ko so nas zagledali kot ujete, jih je postalo strah in so tarnali nad svojo in našo usodo. Jaz pa sem rekel družbi: »Ne bojte se! Mi nismo ujetniki, temveč samo v stiski, zato pa mi pustite, da z temi ljudmi spregovorim besedo.«

14. Napadalci so oblegani pred breznom pekla. Vzrok zla: protikrščanski red Rima

(Zajetje zlih duhov po duhovih miru. Pred bežečimi zlimi duhovi se je odprl tretji pekel. Graja: Ali se dobro plačuje z nehvaležnostjo in zlom? Duhovi so krivdo in odgovornost preložili na svoje voditelje, duhovnike. Ti so se sklicevali na ukaz iz Rima, kateremu naj bi morali biti pokorni.)

1 Družba je nekoliko lažje zadihala, ko je dobila takšno tolažbo, in je čakala, kaj bom storil. Jaz pa sem poklical angele k sebi in jim naročil, naj se podajo v zgornje oblačne pokrajine in pripeljejo ogromno množico duhov miru ter obkolijo vso množico zlih duhov. Na ta ukaz, ki sem ga dal na skrivaj, so mladeniči izginili iz naše sredine, na veliko začudenje družbe in zlih duhov, ki so Me osuplo opazovali, kaj pravzaprav nameravam storiti, saj sem bil edini, ki je ostal od mladeničev.
2 Nenadoma so nas obkolili milijoni duhov miru in stisnili zle duhove skupaj ter jih vprašali, kaj nameravajo storiti z ujetniki, ko pa so sami ujetniki, ker so nehvaležni in so hoteli dobro povrniti z zlom. Na to so odgovorili: »Resda smo ujeti, vendar nismo malodušni. Samo počakajte, kmalu bomo videli, ali ne pride kakšna pomoč.« In zdaj so začeli postajati hudobni in načrtovati napad na duhove miru. To pa se je zgodilo zato, ker v svoji temi niso prepoznali števila in moči duhov, ki so jih obdajali, in so mislili, da se bodo prebili skozi. Toda prvi poskus je popolnoma spodletel.
3 Namesto da bi popustili, so postali še bolj divji in so hoteli z vso silo prodreti skozi in pobegniti. Ko je bil nalet zelo silovit, sem nenadoma pustil, da se je zemlja razprla in ognjeni plameni so se dvignili tja, kamor so hoteli zli duhovi pobegniti, kot znamenje, da jim je za njihovo hudobijo grozi ognjeni pekel. Iz množice je zadonel krik groze in vsi so se umaknili nazaj, gnani od velike vročine, ki je prihajala iz zemlje, medtem ko so jih duhovi miru povsem stiskali in pritiskali skupaj. Zdaj sem dal duhovom miru znamenje in prenehali so s pritiskanjem in stiskanjem ter mirno čakali, kaj bo sledilo.
4 Nato sem se obrnil k zlim duhovom, katerih število je bilo milijon, in jim rekel: »Prijatelji, sobratje! Povejte mi, ali se dobro plačuje z nehvaležnostjo in zlom? Nekoč ste vendar bili ljudje in ste bili poučeni, kako mora človek in kristjan živeti. Zakaj ste dobre nauke prepustili nepozornosti in ste postali zli ter s tem hudiči, ki imajo v mislih samo zlo? Tudi tukaj so vas poučili, kako mora kristjan živeti in delovati, in hoteli so vam dati duhovno in telesno hrano. Vi pa ste to sicer hoteli sprejeti, vendar dobro plačati z zlom.
5 Povejte mi, vi hudobni hudiči, ali vam drugi pekel še ni dovolj neprijeten? Ali hočete biti vrženi tja v ognjeni prepad? Kajti zdaj ste že zreli za tretji in najhujši pekel. In zato sem vam ga dal odpreti povsem po nauku vaših rimskokatoliških duhovnikov, ki so vaši voditelji v hudobiji, saj sami nikoli niso verjeli v to, kar so vas učili, temveč so vas, izkoriščajoč vašo neumnost, hranili s slamo kakor neumno živino v hlevu.
6 Slama pa so lažni nauki duhovnikov, zaradi katerih ste postali hudiči, in duhovniki skupaj z vami, ker so krivi za vse. Povejte mi zdaj, vi hudobni zlikovci: ali hočete tja, kamor ste si zaslužili priti, ali pa hočete postati ljudje, to je: ljudje, ki živijo in delujejo kakor resnično pobožni in dobri ljudje, ki ste jih vi zasmehovali in se jim

posmehovali?«
7 Zli duhovi pa so se obrnili k svojim vodilnim duhovnikom in rekli: »Ker ste vi krivi za vse, da smo postali hudiči, potem morate tudi vi za nas kot naši voditelji govoriti. Kajti od vas je prišel načrt in vodstvo našega napada na te ljudi, ki so nam hoteli dobro, vendar so od nas poželi nehvaležnost. Zdaj smo mi prevarani in ujeti, zato se zagovarjajte sami zase in za nas!«
8 Na to zahtevo so vodilni duhovniki stopili naprej in rekli: »Kar smo storili, se je zgodilo na ukaz in po odredbi iz Rima. In mi kot Božji služabniki nismo imeli nič drugega za storiti, kakor ubogati, ker pod cerkveno disciplino nismo smeli storiti nič drugega. Zato nas ne zadene nobena krivda, temveč naše nadrejene, ki smo jim morali biti pokorni, in glejte, med nami so taki, ki smo jim morali biti pokorni, zato kaznujte njih, nas pa pustite, da mirno odidemo naprej.«

15. Očitki ljudstva o gnusnih vprašanjih v spovednici

(Razlika med redom in ravnanjem. Gnusna vprašanja v spovednici. Duhovni in telesni cerkveni in samostanski sužnji. Gnusno življenje in ravnanje duhovnikov. Izpovedovanje resnice je bilo zatrto z grožnjo cerkvenih kazni. Trajna duhovniška, policijska in sodna soba. Nad-hudiči v kutah in talarjih kot vsakodnevni policijski ovaduhi. Zbor čarovnic in sežig na grmadi.)

1 »Dobro si govoril, dragi prior, toda ne tako pošteno ravnal. Res ste morali izpolnjevati svoje ceremonialne predpise in dogme. Toda nikjer vendar ne piše, da morate biti sami sleparji in goljufi! Kajti že v obredih in dogmah je dovolj sleparstva in prevare, zato bi morali ostati pošteni in ne da ste še vi prispevali svoj delež k temu, da je ljudstvo zaradi slabih zgledov, ki jih je videlo v vašem življenju in ravnanju, samo postalo hudobno in neverno, kar vam navzoči sotovariši-hudiči lahko potrdijo.«
2 Takoj se jih je več oglasilo in zakričalo: »Da, da, res je, kar govori ta mladi mož. V cerkvi, na prižnici ste lepo govorili; v spovednici in v javnem življenju pa ste bili naše duhovno pogubljenje. Zaradi vašega škandaloznega življenja in ravnanja smo postali mlačni in pokvarjeni, in lagali ter varali ste nas, dokler nas ni sprejel hladen grob. Tam so se nam odprle oči; toda bilo je prepozno, kajti prišli smo v pekel, za katerega ste nas pripravili. In potem ste prišli tudi vi za nami kot naši duhovniki, zreli za vse zlo. Vi prelagate svojo odgovornost na svoje nadrejene v Rimu, toda povejte vendar: ali niste mogli živeti tako pobožno, kakor ste nam na prižnici pripovedovali toliko lepih zgledov iz življenja svetnikov?
3 Zakaj ste v spovednici postavljali tako gnusna vprašanja mladim in starim? Zakaj ste nas obravnavali kot svoje cerkvene sužnje, da smo morali za vas obdelovati polja, medtem ko ste vi, sovražniki dela, živeli od dela naših rok? Zakaj ste se vlačugali z našimi dekleti in ženami? Zakaj vam zakon ni bil svet? Zakaj ste nas učili marljivo

postiti se, medtem ko se je zdelo, da vaši debeli trebuhi o postu ne vedo nič? Zakaj ste nas tolažili z nagrado na onem svetu, medtem ko ste si vi to nagrado marljivo pobirali na tem svetu? Da, vse, kar smo videli, ni bil dober zgled, temveč samo slab, ki nam je vzel vero, da grešimo, če delamo kakor vi. In tako smo tudi mi grešili kakor vi in smo tam, kamor so nas pripeljali vaši slabi zgledi.«
4 Spet drugi so duhovnikom očitali, da so zaradi njih v cerkvi postali tatovi, ker so si izposojali denar, ki so ga skupnosti darovale cerkvam, in ga niso več vrnili. Nato pa so duhovniki z grožnjami, da bodo razkrili vse nečednosti, ki so jih zagrešili, te ljudi prisilili k molku.
5 Drugi so spet kričali, da zavračajo vsako odgovornost in jo prelagajo na duhovnike, ker so jih ti v spovednici privedli do različnih grehov, saj so spraševali o stvareh, ki so jim odprle oči in spodbujale želje po življenju v grehu. Spet drugi so imeli pritožbe zaradi krivic, ki so jim jih povzročili duhovniki. Spet drugi so imeli pritožbe zaradi krivic, ki so se jim dogajale po duhovnikih, ker so jih ti uporabljali kot orodje temnih za grehe, ki jih ni mogoče imenovati.
6 Nekateri so se pritoževali nad tem, da so si ti izmišljali vse mogoče cerkvene potrebe, pridigali o tem, da je treba marljivo darovati Bogu, vendar so veliko denarja tlačili v lastne žepe. Kajti oni kot cerkveni oskrbniki so skrbno opazovali, kaj ljudje darujejo, in so ugotovili, da duhovniki kradejo kot srake. Da bi jih uporabili kot dobre molčeče pripomočke, so vedno ohranjali dobre odnose z njimi in jih pogostili z vinom in kruhom, da bi molčali. In molčati so morali, ker so bili cerkveni in samostanski tlačani, če so hoteli ohraniti mir in zadovoljstvo v svoji usodi kot sužnji na cerkveni zemlji.
7 Žene so jih obtoževale, da so jih v spovednici spraševali o najbolj gnusnih stvareh, s čimer so jih opozarjali na vse vrste nečistih grehov, ter jih vabili k sebi domov na nadaljnjo spoved in odvezo, kjer so od njih zahtevali, da vse dokažejo s telesnimi dotiki, in tako z njimi zagrešili nečistost, z mladimi poročenimi pa prešuštvo: »Kaj smo hotele storiti? Morale smo iti k spovedi; če ne bi dobile odpustka, bi nas drugi videli kot precej hude grešnice. Če bi razkrile ravnanje spovednikov, nismo bile prepričane, da nas ne bi prek svojih pokornih stvorov obtožili čarovništva, da bi nas kot čarovnice z slabim ugledom vrgli v ječo, mučili in sežgali na grmadi.
8 Torej kaj drugega smo lahko storile, kakor da smo o vseh neumnostih molčale, da smo odnesle celo kožo? Če se je katera oglasila, so ji takoj zagrozili, da so o njej že slišali to in ono o čarovništvu in da bodo zahtevali mučno preiskavo, če ne bo držala jezika za zobmi in obvladal svojega nebrzdanega jezika. Kajti to ni bilo res, ampak zlobno zanikanje sovražnih faranov; a kmalu bodo spravljene v red, saj so že veliko

izvedeli o njihovi magiji prek spovedi.
9 Tako je bilo vsakemu, ki bi si drznil spregovoriti na glas, zagroženo z mučenjem in grmado, in če si je kdo kljub temu drznil kaj izreči proti njim, so že imeli voljne hudiče, ki so zanje lagali in so prijatelja resnice spravili v največjo nevarnost.
10 Tako se nam je godilo zaradi nizkotnosti duhovnikov, ki so v spovednici izvedeli vse mogoče opravljive laži, in mi smo zaradi te peklenske cerkvene ureditve nenehno pristajali v duhovniški policijski in sodni sobi, hoteli ali ne. Kajti kdo je mogel vedeti, kaj hudobni obrekovalci in stare opravljive ženice tožijo proti nam.
11 Da, povemo vam, bili smo najbednejši hudiči naših nad-hudičev v kutah in talarjih kot vsakodnevnih policijskih ovaduhov sodišča. In k tem peklenskim duhovom smo morali, prisiljeni od cerkve, hoditi k spovedi in dopustiti, da z nami storijo, kar se jim je zdelo prav, kajti bili smo brezpravni cerkveni in samostanski sužnji in kot taki vsak dan pripravljeni, da nas spravijo pred sodišče in v ječo, če ne bi prenašali vsega in o vsem molčali. Poleg tega so nam obljubljali odpuščanje in nebesa, če bi zaradi pomislekov glede temnih dejanj ugovarjali, saj naj bi imeli vso oblast od Boga in da lahko odpustijo vsak greh, ne glede na to, kako velik bi bil.
12 Nadalje so nam vtepali v glavo vse mogoče laži o tem, kakšne pravice imajo kot samski duhovniki do drugega spola in da človek sploh ne zagreši nobenega greha, če oni kaj zahtevajo. S tem pa vsak že razume, kaj smo hoteli povedati! In če bi to že bil greh, bi oni vendar imeli pravico odpuščanja grehov. In če vse to ni pomagalo, so prišli z vprašanji: ti, ali res hodiš na čarovniški sabat in kolikokrat si bil že tam; kajti to in ono sem o tebi izvedel. Po takih vprašanjih so se človeku lasje postavili pokonci in vsi pomisleki proti grehom so morali pasti, če si hotel ostati obvarovan pred ječo in mučenjem.«
13 Spet drugi so se pritoževali nad oskrunitvijo in zapeljevanjem mladine, katerih žrtve so bili. Drugi so proti njim postavljali velike obtožbe, da so krivi umora rojenih otrok, ki so prihajali od služabnic samostana in cerkve in so bili otroci duhovnikov. Tako so kričali drug čez drugega, duhovnikom očitajoč razne grehe in jih obtožujoč kot krivce za svoje grehe.

16. Delati dobro, ne da bi očitali storjeno krivico

(Ljubeča obljuba odpuščanja grehov, če bi se hoteli pokesati in živeti kot dobri ljudje. Dobra volja duhov, da se pokesajo. Pogostitev duhov brez očitanja storjenega zla. Veselje in začudenje nad čudežno pomnožitvijo hrane. Radovednost, kdo je mladi voditelj, ki je kakor nekoč Jezus pomnožil hrano. Duhovi se pridružijo družbi.)

1. V tem divjem kričanju sem Jaz dvignil roko in dal znamenje za tišino ter rekel: »Grehi, ki ste jih navedli, so res veliki, vendar se lahko izbrišejo, če mi hočete slediti.

Zato vam svetujem, da si vzamete k srcu govor, ki ga je Moj brat prej imel z vami, in ga sprejmete. Iz hudobnih hudičev bi morali postati dobri ljudje, ki delajo pokoro in širijo ljubezen kakor mi, potem vam bo Oče v nebesih vse grehe odpustil in vas rešil iz pekla, v katerem ste že stoletja in si ne znate pomagati.«
2 Kakor blisk je ta obljuba šla skozi množico in takoj je nekaj ljudi iz ljudstva vstalo in reklo: »Pripravljeni smo storiti vse, samo obvarujte nas pred peklenskimi plameni, ki tam gorijo iz notranjosti zemlje, kajti grozljivo jih je gledati. In storili bomo vse, kar od nas zahtevate, da ne bi prejeli zasluženega plačila za storjeno neusmiljenost, ki smo jo pokazali do vas.«
3 Takoj ko so govorniki utihnili, se je velika peklenska razpoka spet zaprla in ni bilo več ničesar videti, nakar je množica izbruhnila v glasne vzklike veselja in Me polna upanja pogledala. Jaz pa sem rekel množici: »Lačni ste, zato boste najprej nekaj zaužili, preden bomo nadaljevali pogovor.« In obrnil sem se k družbi: »Pripravite se, zdaj je priložnost, da zlo poplačamo z dobrim. In bodite torej ljubeči in brez očitkov, kajti kdor dela dobro z očitki, pri tem nima zasluge, ker očita svojo ljubezen do bližnjega in se hvali, da za zlo dela dobro!«
4 Takoj so vsi odprli svoje vreče, tudi Mohamedanci so potegnili ven svoje ostanke in jih položili za blagoslov. Jaz pa sem poslal angele, naj prinesejo tudi vino, da bi bila okrepitev v ljubezni večja. Takoj ko je bil ukaz dan, so angeli izginili in se že v naslednjem trenutku vrnili v večjem številu in polno naloženi z vinom, ki so ga postavili k jedem in se spet umaknili. Jaz pa sem dvignil svoje roke, jih iztegnil nad hrano in jo blagoslovil.
5 Nato sem se Jaz obrnil k množici hudobnih duhov in jim rekel, naj se usedejo v vrste, da jih bo mogoče postreči. In takoj so se vsi usedli. Nato sem Jaz rekel družbi: »Vzemite svoje blagoslovljene zaloge in jih razdelite; mladeniči pa bodo razdelili vino.« Ko so Mohamedanci hoteli spet vzeti svoje majhne zaloge v roke, so videli, da so tako velike kakor tiste od drugih bratov, in so se veselili, da lahko tudi oni storijo toliko dobrega kot bratje, ki so že bolj napredovali kakor oni.
6 Takoj so se vsi podali na delo in šli deliti z veselim srcem. Ko je velika množica videla majhno število delivcev in zalog, je postala žalostna. Kajti zdelo se jim je, da večina ne bo dobila ničesar. Ko pa so videli, da zaloge ne postajajo manjše in da razdeljevanje poteka marljivo ter da vsi dobijo dovolj, so se zelo razveselili in občudovali neizčrpne vreče delivcev ter posode z vinom, ki so vedno znova dajale novo vino.
7 Toda še večje je bilo začudenje, ko so okusili odlično hrano in vino, česar niso mogli dovolj pohvaliti, saj so menili, da še nikoli niso okusili česa tako dobrega. Ko so bili vsi

postreženi, so se tudi delivci usedli in jedli ter pili od preostale zaloge tistega, kar je bilo namenjeno razdeljevanju. Med jedjo in pitjem so se marljivo pogovarjali in tako so zli duhovi vprašali delivce, kdo je njihov voditelj in kako se imenuje, saj se zdi to mogočen. Kajti njegovo blagoslavljanje jedi in vina se jim zdi kakor čudež, ki ga je nekoč storil Jezus, ko je pet tisoč poslušalcev nahranil s petimi hlebi in dvema ribama: »Tukaj je bilo sicer veliko več zaloge, saj je imel vsak od vas vrečo, vendar se pet tisoč ali naša ogromna množica v primerjavi spet zdi kakor pet hlebov in dve ribi za pet tisoč prisotnih. Vidimo čudež in zato bi radi pobližje izvedeli nekaj o vašem mladem voditelju.«
8 Delivci pa niso vedeli povedati nič določenega, razen da je veliki Duh, kateremu blaženi duhovi, ti mladeniči in drugi, služijo in ga poslušajo, in so rekli: »Za to se posebej nismo zanimali, temveč delamo samo to, kar on reče, in to je dobro, ker je na vsem viden blagoslov, kar nam naroči storiti. In to radi delamo, ker je z nami tako ljubeč in prijazen. Tudi vi storite tako in bo dobro za vas. Kajti prepričani smo, da vas bo tudi sprejel v našo družbo, če mu boste sledili in storili, kar vam bo rekel. Kajti je dober in plemenit, zato ga je treba ljubiti in ga imeti rad.«
9 S to razlago so se duhovi pomirili in rekli: »Dobro je, da vemo, da ima z nami samo dobre namene. Zato bomo storili vse, kar nam je mogoče, kajti zlim duhovom je potrebno več truda kakor vam, da delajo dobro, vendar čutimo v sebi moč, da to vendarle lahko storimo.« Ob takih in podobnih pogovorih so zaužili obrok in ko so se vsi nasitili, so videli, da jim je še ostalo za drugi obrok. Samo vino so popili do konca, tako da ni ostalo nič. Toda tudi to iz povsem preudarnih razlogov.
10 Med tem obrokom so duhovi miru, ki so obdajali množico, izginili, zaradi česar so se zli duhovi lahko svobodno odločili, kaj hočejo storiti. Zdaj sem imel govor in jim dal vedeti, da jim dajem svobodo, da se lahko popolnoma svobodno odločijo, ali hočejo ostati v svojih peklenskih stanjih ali pa ostati pri nas in uživati vse dobrote življenja, kar je všeč Bogu. Ne da bi veliko razmišljali, so mi odgovorili: »Pekel smo okušali že dovolj dolgo in smo ga več kot siti. Zato nas, dragi mladi mož, sprejmi v svojo družbo in nam povej svoje želje, in izpolnili jih bomo, kolikor bo to mogoče.«

17. Vojno med katoliškimi in protestanti duhovi ustavijo angeli - Rimokatoliško pomeni nekaj takega kot antikristovo

(Duhovna vojna in obleganje mesta s strani duhov. Oblegajoče in oblegane peklenske duhove je družba obkolila, premagala in ujela.. Swedenborg je imel pridigo o miru. Obrok in hvalnica angelov. Neskladje med rimskim in Kristusovim naukom. Rimskokatoliški pomeni toliko kot protikrščanski.)

1 »Dobro,« sem Jaz na to rekel, »in zato se bomo takoj odpravili ter prišli na pomoč

obleganemu mestu, ki ga ogrožajo sovražniki, da zmaga. Toda v srcu se zahvalite nebeškemu Očetu za obrok,« kar se je takoj zgodilo. Nato sem rekel: »Oblegane bomo spodbujali in krepili v odporu, da bodo oblegovalce, ki načrtujejo samo zlo, pognali v beg. (Dobro si zapomnite, to je duhovna vojna, ne pa zemeljska.) In tako se lahko takoj dejavno vključite in pomagate obleganim. Sovražnik je sicer številen, toda premagali ga bomo. Vendar ne storite nobenemu sovražniku nič hudega, temveč jih bomo obkolili, in tako bodo oblegani dobili pogum in moč, da se poženejo proti oblegovalcem, ki bodo prav zaradi tega malodušni, ker se bodo čutili ogrožene od zadaj, tako da bodo ujeti in popolnoma stisnjeni v kot.«
2 Ker so se vsi strinjali, smo takoj odšli in Jaz sem jih vodil v območje, kjer je potekala ta duhovna vojna. Oblegani so takoj opazili, da se med oblegovalci pojavlja šibkost in zmeda, ter da se je moralo nekaj zgoditi, ker so bili oblegovalci tako zaskrbljeni, da so začeli skrbeti le še za svoje zaledje, kjer se je zdelo, da so ogroženi.
3 Ta duhovna vojna je potekala v drugem peklu na Zemlji pri nekem zemeljskem mestu. Ker pa je v peklu, zlasti v drugem krogu, že tako zelo temno, niso mogli vedeti, kaj se dogaja za hrbtom sovražnika. Mi smo z veliko premočjo obkolili oblegovalce in jih dejansko zajeli, tako da so oblegani dobili pogum in sami izvedli napad na oblegovalce. V tem spopadu smo tudi te obkolili in z vseh strani klicali: »Vsi ste ujeti, predajte se prostovoljno in nič se vam ne bo zgodilo. Med vami hočemo vzpostaviti samo mir.« Ti klici iz vsega obroča so obe strani spravili v obup in niso vedeli, kaj naj storijo. V tej zmedi so angeli s svojo močjo volje prodrli med borce, za njimi pa so sledile velike kolone, ter jih razdelile v majhne oddelke in glasno klicali: »Predajte se, naši ujetniki ste!«
4 To je delovalo porazno, kajti slišati je bilo le krike zmagovalcev, in to je obe strani tako potrlo, da se niso branili, temveč so prestrašeni čakali, kaj se bo zgodilo. »Sedite, odložite orožje in bodite mirni, da vas ne bomo k temu prisilili s silo!« Ker so zmagovalci že razdelili obe strani in se pomešali mednje, poraženi niso vedeli, kaj boljšega storiti, kakor da ubogajo, in tako se je zgodilo, kar se je od njih zahtevalo.
5 Nato sem rekel Swedenborgu: »Zdaj jim daj pravo pridigo, da bodo spoznali, da hodijo po napačnih poteh; toda ne grobo, temveč samo z ljubeznijo.« Swedenborg je takoj začel obema stranema pridigal o miru in ju poučil o njunem neumnem prepiranju in vojskovanju ter o tem, da to krši božje zapovedi ljubezni, ki bi jih predvsem morali kot duhovi upoštevati, saj jih le ljubezen in dela, ki izhajajo iz ljubezni in se izkazujejo bližnjemu, lahko naredijo srečne in jih pripeljejo k Bogu, ne pa sovraštvo in brezsrčnost ter iz tega izhajajoča dejanja maščevanja in jeze.
6 Dotaknil se je mnogih odločilnih točk vere in s tem pomiril duhove borcev. Ko je

končal svojo pridigo o miru, jim je obljubil dober obrok, če bodo ostali mirni, kar so z veseljem sprejeli. Nato sem poklical angele in jim rekel, naj prinesejo dovolj vina, kar se je, kakor prvič, hitro zgodilo. A prišle so nove skupine mladeničev, ki so pomagali in nosili vino.
7 Hkrati so tudi dobri duhovi prinesli svoje zaloge hrane, da bi jih blagoslovil, in ko je bilo vse blagoslovljeno, so jo razdelili in skupaj pojedli, kar je sprožilo veliko pohval zaradi njenega okusnega okusa. Tokrat pa ni ostalo nobenih zalog in to je dobre duhove nekoliko zmedlo.
8 Toda Jaz nisem pustil, da bi zavladala žalost, in rekel sem angelom, naj zapojejo zahvalno pesem nebeškemu Očetu. Takoj so se zbrali v zboru in začeli peti, kar je nove in manj razvite duhove sprva zelo vznemirilo, ker za tako vzvišene glasove niso imeli potrebne ljubezni, vendar so se tudi oni kmalu navadili in bili nato nadvse navdušeni nad lepim, nebeškim petjem. To pa je bilo potrebno, da bi se duhovi z naukom, hrano, pijačo in petjem prebudili v ljubezni in postali dojemljivi za visoko in vzvišeno.
9 Ko so angeli končali zahvalno in hvalno pesem, sem vprašal ujete duhove, ali ne bi ob taki hrani, taki pijači, petju in zelo bratskem ravnanju hoteli ostati pri nas in živeti ter delovati po naukih, ki jim jih je dal brat Swedenborg?
10 Takoj so se mnogi oglasili in rekli: »Vse bi nam ustrezalo, vendar smo rimokatoliki in imamo med seboj več duhovnikov. Vaš nauk ljubezni pa nima takih določil, kakršna imamo mi, in zato ne vemo, ali smemo sprejeti vaš predlog. Zato naj naši duhovniki govorijo z vami o tem.« Na to sem Jaz odgovoril: »Naj stopijo naprej, da slišimo, česa pri nas ne odobravajo.«
11 Takoj se je zbralo več duhovnikov in eden izmed njih mi je rekel: »Vaše jedi, pijače, petje in ravnanje so prav lepi in dobri, vendar pri vas pogrešamo rimokatoliško zavedanje. Zdi se, da ste protestanti, torej luteranci, in s takimi nikoli nismo bili v dobrih odnosih, ker so krivoverci in odpadniki od naše edino zveličavne rimske cerkve, zato smo tudi tukaj vodili vojno proti tem krivovercem, ki pa so zdaj sojetniki in zato nimamo pravice, da bi jih napadli in jih pošteno pretepli.«
12 Nato sem Jaz rekel: »Ali smo vas pretepli, ker ste rimokatoličani in obredni krivoverci? Ali je v nauku Kristusa, v ljubezni, predpisano, da je treba preganjati drugače verujoče in jih pretepati? Ali ni prej v govoru na gori zapisano: ‘Ljubite svoje sovražnike, delajte dobro tistim, ki vas sovražijo (in vam delajo zlo), in molite za svoje obrekovalce in preganjalce.’ Povejte mi, vi, ki trdite, da ste edino zveličavni, ali je to Kristusov nauk ali ne!?«
13 To vprašanje je duhovnike prisililo k molku in iskali so izhod, da bi podali dober

izgovor. Toda nič takega se jim ni posrečilo, in tako sem spet vzel besedo ter jim rekel: »Kdor molči, potrjuje resnico izrečenega. Torej mi nismo krivoverci in odpadniki od edino zveličavne cerkve. Toda ta cerkev se imenuje ‘Ljubezen’, medtem ko rimskokatoliško pomeni toliko kot antikrščansko.«

18. Izvor rimske krščanske skupnosti

(Nasprotovanje rimskih duhovnikov označbi antikrščansko in njihove trditve o edini zveličavnosti. Dokaz iz govora na gori, kaj je resnično krščanstvo. Prvotna cerkev je ljubeče človeško srce. Protestantski nauk je starejši od rimokatoliškega. Izvor rimske krščanske skupnosti. Napačna poročila rimskega koledarja o Petru.)

1 Ta opomba in ustrezna primerjava sta duhovnike razburili in zavpili so: »Kaj, rimokatoliško pomeni toliko kot atikrščansko?! Zdaj vidimo, da ste od hudiča in hinavci, ki nas z ljubeznijo obravnavate, da bi nam vzeli pravo vero. Tako poceni pa se ne damo, saj poznamo tudi Sveto pismo in to govori za nas. Povejte nam, kaj je bilo prej, rimsko-katoliška ali luteranska vera? Ali so lahko rimokatoličani odpadli od luteranov, če obstajajo že od časov Petra, medtem ko je dr. Martin Luther nastopil skoraj tisoč petsto let pozneje in vzpostavil luteransko antikrščanstvo ter se ločil od prvotne, edino zveličavne, rimske cerkve?«
2 Na to sem Jaz odgovoril: »Dobro povedano, Moj dragi, toda ne moreš dokazati, da je to resnica, temveč lažeš, kolikor le moreš. Povej mi, ker nas imenuješ hudičeve in hinavce, ali ti nisem prej iz govora na gori navedel pravega Kristusovega nauka, in ali niste vi ravnali proti temu nauku torej antikrščansko? In ali nismo prav mi ravnali natančno po Kristusovem nauku do vas? Vse, kar je proti Kristusovemu nauku, je antikrščansko. Kdo je torej antikrist, Jaz ali ti in tvoja enako misleča duhovniška družba? Odgovori mi na ta vprašanja, potem bom odgovoril tudi na tvoj drugi ugovor in ga osvetlil!«
3 Spet je stal tam kot okamenel in ni vedel, kaj naj reče. In tako sem prešel k odgovoru na vprašanje o starosti in prvotnosti Rimsko Katoliške cerkve: »Povej mi, ti rimskokatoliški duhovnik prvotne cerkve, kaj imenuješ prvotna cerkev v krščanski veri? Ali misliš, da se prvotna cerkev imenuje po zemeljskem kraju? Če to misliš, si hudi v zmoti, kajti prvotna cerkev se pri Bogu imenuje ljubeče človeško srce in ne zgrajena cerkev.
4 Kar zadeva starost med rimsko in luteransko vero, je luteranska vsekakor starejša, ker jo je učil Kristus, za njim apostoli in učenci, in so jo sami tudi v pisni obliki zapustili, kar se imenuje Nova zaveza. In to uporabljajo protestanti kot temelj svoje vere, medtem ko poznejša Rimskokatoliška cerkev in njeni nauki izvirajo iz vseh stoletij, tako da danes predstavlja celotno antikrščanstvo zmotnih naukov, kakor so

jih skozi stoletja antikrščanski papeži postopoma uvajali. Kar praviš, da rimska cerkev obstaja od časov Petra, ima sicer svojo pravilnost; kajti Peter je še živel, ko je v Rimu že obstajala krščanska skupnost.
5 Vendar Peter nikoli ni ničesar storil ali prispeval k ustanovitvi rimske cerkve. Rimska skupnost se je začela oblikovati po Kristusovi smrti, ko so v Rimu izvedeli za Kristusovo vstajenje. Kajti v Rimu je bilo veliko ljudi, ki so se v Kristusovem času zaradi različnih zadev in opravil zadrževali v Judeji in v okoliških deželah. Ti so prihajali poslušat Jezusove govore in mnogi izmed njih so bili spreobrnjeni iz svojega poganstva. Ko so se vrnili v Rim, so pripovedovali, kaj so doživeli in izvedeli, in tako se je krščanska vera začela širiti v Rimu. Posamezniki in cele družine so postajali kristjani.
6 Končno je novica o Kristusovem križanju in vstajenju prišla v Rim, kar je v mestu povzročilo veliko govoric. Mnogi so javno pripovedovali, da so bili osebno navzoči pri teh govorih in da so govorili z Jezusom. S tem pa so se verujoči prepoznali in se povezali med seboj ter postali nova verska sekta. Večkrat so prihajale novice iz Jeruzalema v Rim, kaj so apostoli in učenci počeli in kako se je v Jeruzalemu oblikovala krščanska skupnost. Tako so se tudi v Rimu prijatelji in izpovedovalci krščanstva tesneje povezali.
7 Vendar še niso postavili voditelja, ker nihče v novem nauku ni bil dovolj izobražen. Zbirali so se, imeli bratske gostije, molili in peli, vendar do oblikovanja trdne skupnosti dolgo ni prišlo. Ko je Pavel leta 61 prišel v Rim, je bilo sicer že veliko kristjanov, vendar še ni bilo skupnega Rimskega škofa. Zato v svojih pismih omenja imena več rimskih kristjanov, nikoli pa škofa, ker ga še ni bilo. In Pavel, kot ujetnik vklenjen v verige, ni mogel biti postavljen za škofa, (po slovensko) »nadzornika skupnosti«.
8 Pavlova pisma iz Rima segajo v leta 61 do 63, ker mu je bilo pozneje prepovedano komunicirati s svojo okolico, tako da je še dve leti vklenjen živel v ječi, dokler ni umrl. Calendarium romanum sicer pripoveduje, da je bil Peter od leta 42 do 67 v Rimu, toda to je vse izmišljeno, ker apostolska pisma jasno dokazujejo nasprotno. Tudi Pavel v nobenem pismu ne omenja niti Petra niti kakšnega škofa v Rimu. Torej: Peter ni bil rimski škof, ker je v letu 44 omenjen kot ujetnik in v letu 51 kot steber skupnosti v Jeruzalemu, kakor je razvidno iz poročil Nove zaveze, in to popolnoma izniči laži Calendariuma romanum! No, kaj praviš na to popolnoma resnično pojasnilo?«

19. Rimskokatoliški duhovniki zahtevajo verodostojne dokaze, ki jih predložita Peter in Pavel

(Duhovniki so kot osebne dokaze zahtevali apostola Petra in Pavla. Ta sta se pojavila in povedala, kar je bilo potrebno. Rimskokatoliški božji služabniki v peklu so od svoje skupnosti imenovani Satanovi služabniki.

Prestop vseh v skupnost, nakar so bili poučeni.)

1 Govornik je bil zaradi tega vidno v zadregi in je nekaj časa molčal. Nato pa se je dvignil in spregovoril: »Lahko je pripovedovati, saj ni nikogar, ki bi nam lahko povedal resnico. Verjeti bi ti sicer mogli, vendar manjkajo dokazi, in kdo nam jih lahko priskrbi? Nikoli nisem slišal drugače, kot da je bil Peter prvi škof v Rimu. Ti pa trdiš, da ni bil on - kje je torej resnica? Ne morem se odločiti in zato tudi ne verjamem. Če pa mi lahko prineseš dokaze, sem jih pripravljen z veseljem sprejeti.«
2 Ta odgovor je bil dobro premišljen, kajti šlo je predvsem za to, da bi s tem uničil Moje pojasnilo, ker ni verjel, da mu bom Jaz lahko predložil dokaze. Jaz pa sem bil takoj pripravljen, da mu jih priskrbim, in tako sem ga Jaz vprašal: »Ali hočeš pisne ali druge dokaze?« Spet nekoliko v zadregi se je odločil, da mu moram predložiti vse dokaze, ki jih lahko priskrbim. Na to sem mu Jaz odgovoril: »Poznam pisna poročila in osebno poznam Petra in Pavla, zato mi je mogoče predložiti vsak dokaz. In tako se odloči, katere dokaze hočeš imeti.«
3 Duhovnik me je gledal z začudenjem in ni vedel, ali naj Me označi za bahača in govorniškega junaka ali naj vpraša po dokazih, ki sem mu jih omenil. Nazadnje se je odločil in rekel: »Če si mogočen, potem nam prikliči oba apostola dol, da iz njunih poročil izvemo, kako je s tem.« Da pa bi Jaz to lahko uresničil, temu ni verjel niti najmanj, temveč Me je hotel le spraviti v zadrego, da bi potem kot zmagovalec izšel iz tega spopada.
4 Na to sem Jaz rekel: »Da, prav! Toda povej Mi, kaj ju hočeš vprašati?« To predhodno vprašanje mu je potrdilo mnenje o nezmožnosti, da bi priklical apostola, in se je zvito zasmejal, na kar sem mu Jaz rekel: »Nisem ti rekel, da se posmehljivo smej, temveč da premisliš, da boš lahko govoril s tako vzvišenima duhovoma. Torej se pripravi, da ju boš vprašal kaj razumnega.« Nato sem Jaz rekel: »Peter in Pavel, pridita dol!«
5 Kot blisk je najprej prišel Peter in takoj za njim Pavel, sijoč v nebeško modri obleki, ter vprašal duhovnika, kaj želi od njiju. Ta pa je stal kakor od strele zadet in od prestrašenosti ni mogel izustiti niti besede, kajti tega ni pričakoval. Zato sem Jaz sam rekel: »Povejta mu nekoliko, kaj sta počela in kje sta bila in kako je s bilo teboj, Peter, v Rimu.«
6 Takoj je začel Peter in rekel: »Čudi me, da ti kot duhovnik ne poznaš Svetega pisma Nove zaveze. Če bi se bolj ukvarjal z nauki Kristusa kakor z rimskimi zmotnimi nauki, bi vedel, da nihče ne more biti hkrati apostol v Aziji in škof v Rimu. Zato ti lahko povem, da sem jaz, Peter, sicer bil apostol v Aziji, vendar nikoli nisem stopil na tla Evrope.«

7 Nato je začel govoriti Pavel in rekel: »Bil sem skoraj pet let v Rimu, toda v mojem času še ni bilo škofa v Rimu. Bratje so prihajali v množicah, da bi me obiskali, vendar brez posebnega vodje. Nauke apostolov iz Jeruzalema so dobili v prepisih. Prav tako so si prepisovali vsa pisma, ki sem jih v Rimu pisal bratom v Aziji in Grčiji, ter živeli mirno in bratsko drug z drugim. Toda vedite, da je Peter umrl že mnogo prej, preden sem prišel v Rim, in tako v letu 67 ni mogel še enkrat umreti. Kajti obstajal je samo en Peter in ne dva. Ali ne veš, da je bil Peter v letu 44 od Heroda Antipe vržen v ječo in da smo jaz, Peter, Janez, Jakob in več učencev ob navzočnosti vse skupnosti v Jeruzalemu v letu 51 tam sklicali prvo sinodo o veri?
8 To je vendar o meni zapisano, in ti kot duhovnik, ki bi moral Sveto pismo znati na pamet, o tem ne veš nič?! Povej nam vendar, kaj si počel v svojem duhovniškem času in kaj si učil, če ne poznaš apostolskih pisem? In ali si potem lahko bil duhovnik Božje resnice, če se nisi menil za resnico, temveč si ljudem pridigal laži!?«
9 To zadeto vprašanje in razsvetlitev je duhovnika popolnoma utišalo, tudi njegovi sobratje so gledali v tla, da jih ne bi zadel Pavlov očitajoč pogled. Ljudstvo pa je ploskalo in vpilo: »Dovolj smo izvedeli. Zdaj se ne damo več slepiti, kajti vi ste goljufi in prevaranti in zato v peklu kakor mi. Takšni Božji služabniki ste torej vi? Toda Bog prebiva v nebesih, vi pa ste v peklu, kjer prebiva Satan, katerega lažni duhovniki ste nam bili. Zato smo prišli v pekel, ker smo imeli za duhovnike Satanove služabnike. Proč z vami! Mi pa bomo zdaj ostali pri tem mladem možu, ki nam je na ta način odprl oči.«
10 Ob teh besedah sta se oba apostola priklonila Meni in izginila izpred oči ljudi. Jaz pa sem rekel novim bratom: »Tako je prav! Resnico je treba spoznati in sprejeti. Vendar menim, da ni več potrebno vprašati, kje želite ostati, kajti sami ste se odločili in to tudi izrazili. Zato vas bodo Moji služabniki takoj poučili, kako morate živeti in se vesti, da boste duhovno napredovali.«
11 Ostali pa so tudi duhovniki in čakali na pouk. Takoj so angeli stopili naprej in Jaz sem jim naročil, naj nove brate poučijo o vsem potrebnem, kar se je tudi zgodilo. Med časom poučevanja sem se pogovarjal s Swedenborgom in ga vprašal, ali ne bi želel doživeti takšnega pravega oblačnega boja duhov z bliskanjem in grmenjem, ki prebivalcem zemlje pogosto povzroča veliko skrbi in žalosti.

20. Nevihte na Zemlji so vojne duhov

(Duhovi dobijo nova oblačila. Vzpon v območje duhov miru. Razlaga, da so neurja vojne duhov in kakšna so ta, vojna oblakov med rimokatoliki in protestanti. Ne prinašam vam miru, ampak meč. Toda: kdor z mečem ubija, bo z mečem ubit! Kajti peta zapoved se glasi: Ne ubijaj! Dva različno zveneča, a vendar pravilna meča.)

1 Swedenborg je bil takoj pripravljen. In ko so angeli končali s poukom, sem Jaz jim rekel: »Oblecite uboge v dobra nova oblačila, potem gremo v območje oblakov, kjer se nahaja prvi pekel.« Ko so angeli opravili svojo nalogo, so se vrnili in Jaz sem celotni družbi rekel: »Moji ljubi bratje! Nebeški Oče vas je po Meni pogostil ter vas dal poučiti in obleči. Od zdaj naprej morate svoja oblačila vedno lepšati z deli ljubezni do bližnjega. Vaše prizadevanje mora biti, da z ljubeznijo, ki mora v vas vedno bolj rasti, uresničujete le dobro in ljubeče do svojih bratov in sester.
2 Zato se odpravimo gor v oblake, kjer se pravkar pripravlja neurje velikega obsega, da tam vzpostavimo mir in ljudi na Zemlji obvarujemo pred veliko nesrečo. Torej naj nauki, ki so vam bili dani, postanejo dejanja, kajti čim hitreje boste v ljubezni dozorevali, tem lepša bodo vaša oblačila, tem svetlejši bo vaš pogled, ker vam ljubezen ustvarja oboje in vas povzdiguje v višje duhove. In tako se veselo odpravimo navzgor.«
3 Takoj je začela vsa velika množica duhov lebdeti navzgor, kjer je vedno svetleje. Takoj ko smo presegli višino oblakov in se znašli nad deževnimi oblaki, sem Jaz rekel duhovom: »Poglejte tiste črne oblake v daljavi, tam se že odvija zelo maščevalno dogajanje. Dve sovražni strani sta se spopadli in tam se divje prepirata za pravico in prednost. Ena stran so rimokatoliki, druga pa protestanti.
4 Letimo nadnje in opazujemo prizor od zgoraj, kajti oni nas ne vidijo, ker nad svojo sfero ali področjem delovanja, kjer se zadržujejo, ne morejo gledati navzgor. Mi pa bomo od zgoraj natančno videli vse, kar se dogaja, in tudi slišali ter razumeli njihove prepire. In če bo prizor postal preveč divji, bomo posegli vmes, kot vam bom povedal.«
5 V naslednjem trenutku smo se znašli nad sprtima stranema, kjer je že velika množica duhov miru pozorno opazovala prizor. Prijazno so nas pozdravili in se razveselili, da smo jim prišli na pomoč, kajti bojevnikov je bilo ogromno. Zato nas je čakalo veliko delo, da te duhove zgrabimo in vzpostavimo red. Preden pa zadevo nadaljujemo, je tukaj potrebna razlaga, da bi jasno razumeli bliskanje, grmenje, udarjanje in vse, kar spremlja neurje. Zato vas moram vpeljati v skrivnosti naravnih sil in njihovega delovanja, da boste stvar lahko razumeli in dojeli.
6 Vojna duhov ne potrebuje ne smodnika ne strelnega orožja, topov in krogel, temveč je tukaj odločilna moč volje. Vidite, kako se dvigajo svetli oblaki, ki se začenjajo barvati in postajajo vedno temnejši, in iz tega lahko spoznate, da se bližajo nevihtni oblaki. In čim temnejši in večji postajajo, tem bolj grozeče se vam zdi neurje. To je splošno opaženo in znano dejstvo, o katerem nihče ne dvomi. Povsem drugače pa je z mišljenji, kako to in ono nastaja in se oblikuje. Zato vam želim dati potrebno razlago,

da vam bo potem celotna pripoved jasna in razumljiva.
7 Oblaki nastajajo in se zbirajo z močjo volje duhov, kajti ti vstopajo v običajne vodne hlapne oblake, ki so sami po sebi svetli ali beli. Ko pa jih duhovi uporabljajo za svoje spore in vojne pohode, se obarvajo zaradi zlobnih izhlapevanj, ki izhajajo iz razjarjenih in maščevalnih duhov. Čim bolj so duhovi razjarjeni in čim bolj se zgoščajo skupaj, tem temnejši postajajo oblaki, kajti s svojo močjo volje usmerjajo oblake, da plujejo tja, kamor želijo duhovi.
8 Če se veliko duhov zgrne in se gosti, se ponavadi začne pravi cirkus. Spodaj vidite temne, nad njimi pa vedno lebdijo svetli oblaki. Kajti v svetlih oblakih prebivajo rajski duhovi miru, ki pazijo, da strani ne pretiravata.
9 Če se to zgodi, so že tam in energično posežejo, da ponovno vzpostavijo mir in spokojnost. Pri takšnih sporih in vojnah sta seveda vedno dve nasprotni strani, ki se ne prenašata in se ne moreta trpeti. V območju oblakov, kot prvem peklu, je enako kot na Zemlji.
10 Kajti duhovi umrlih, ki niso niti zli, niti dobri, pridejo v prvi pekel, ki se nahaja v območju oblakov. Tukaj živijo svobodno in počnejo isto, kar so počeli na Zemlji, kajti tja pridejo z istimi slabostmi in strastmi, katerim so bili na predani Zemlji. Tukaj se razdelijo v skupine tistih duhov, ki počnejo to, kar ugaja njihovemu srcu. In duhovi, ki se med seboj takoj prepoznajo po lastnostih, se zgrinjajo skupaj in novega prišleka potegnejo v svoj krog delovanja.
11 Seveda se tudi boljši duhovi sorodnikov, znancev in prijateljev iz rajskih območij trudijo, da bi novega prišleka pridobili zase. Toda duh, ki je zapustil Zemljo, gre najraje tja, kamor ga vleče njegova nagnjenost. V območju oblakov obstajajo, tako kot na Zemlji, društva vseh barv, veroizpovedi in smeri, prav tako skupine in družbe vseh stanov in razredov. Seveda bolj po domišljiji kot po resničnosti, kajti duhovi so zli in nezdružljivi med seboj, četudi pripadajo isti smeri.
12 Toda zlobnost, kajti brez tega ne bi bilo neznosnega pekla, med združenji ne dopušča prijetnega razpoloženja. Ko se srečata dve skupini ali družbi, ki se ne prenašata, takoj pride do zbadanj in žalitev vseh vrst, ki letijo sem ter tja. Če se prepir razvije v hud in fizičen spopad, se to na Zemlji vidi in sliši kot blisk in grom.
13 Bliskanje in grmenje pa ne nastajata tako, kot menijo posvetni učenjaki, temveč povsem drugače, in sicer: ko dve strani preideta v dejanja, se razporedijo v kolone, iz katerih nato sledi nalet proti nasprotni strani. Duhovi so med seboj tako povezani, kot da bi bili en sam duh, kajti vse prežema ena sama misel in eno samo bitje. Ko torej želijo izvesti nalet na nasprotnika, se to zgodi s hitrostjo misli. Ker pa se ta nalet zgodi tako silno hitro, se zrak ne more dovolj hitro umakniti, temveč se zaradi sile pritiska

vname, in to povzroči blisk.
14 Blisk pa ni raven, temveč različno ukrivljen in zavit. Ta pojav izhaja iz tega, ker duhovi takšnega naleta ne izvajajo v ravni liniji, temveč v nepravilni, da bi zavajali. Kajti tudi nasprotna stran ve, da bo nalet prišel, in je pripravljena, da se mu zoperstavi. In ker se bije na več straneh, se ta prevara uporablja, da bi bolj zanesljivo zadeli.
15 Hitrost naleta, ker je vse električno in ker je sama duša iz električnega sevalnega etra, najprej povzroči električno svetlobo bliska in nato grom, ki je spremljevalni pojav zaradi silnega pritiska, kakor pri streljanju s puško ali topom. Tako kolone duhov trčijo med seboj in se močno pretepajo, dokler ne omagajo in se zaradi bolečin ter trpljenja znova razkropijo.
16 Ko se pretep začne, posredujejo duhovi miru, obkrožijo pretepače in jih v trenutku stisnejo drug k drugemu, tako da se ne morejo premakniti. To obe strani razjezi, razvnameta se, toda duhovi miru jih imajo v rokah in jih vržejo na Zemljo v drugi pekel. In ta met je tako silovito hiter, da se ne le vžge zrak, ampak se, ker je proti Zemlji vedno gostejši, tudi stopi. In ta stopljen, ognjeni zrak, ker je električen in ustvarjen z električnostjo, je uničujoča strela, ki se vžge in ubija ter pogosto povzroča zelo čudne pojave, ker je pravzaprav samostojno duhovno-električno bitje in ima v sebi lastno inteligenco, saj ima tudi Moja volja isto osnovno lastnost in je prav tako električnost.
17 Strela je torej gost, vnemajoči in stopljeni zrak nad Zemljo (zemeljsko atmosfero), ki nastane zaradi nepojmljive sile pritiska, ki jo povzroča hitrost duhov v zraku, skozi katerega se prebijejo, in ker je tudi električen ter obdarjen z električno močjo in inteligenco, udari tja, kamor so duhovi usmerili svoj padec, saj jim sledi na vsakem koraku kot gosta, prozorna masa, ki se tam stopi kjer udari, ter prenese električni tok naprej, takoj ko pride v stik z zemeljsko elektriko. Sam udar je včasih odvisen od zlobnosti duhov, ki se škodoželjno spuščajo na hiše, drevesa itd., včasih pa je zgolj naključen.
18 Da nekateri udari strele zanetijo, drugi pa ne, je odvisno od tega, da slednji niso zadeli ničesar vnetljivega. Da udari raje v nekatera drevesa kot v druga, je odvisno od velike količine elektrike, ki je v nekaterih drevesih. Kjer se zbere več elektrike, je večja privlačna sila, vendar le, če udari v bližini, sicer ne. Ko so na ta način sprte strani poražene in dež spere njihovo zlobno izparevanje na tla, ki je sestavni del njihovega bitja, se strani ohladijo, ker vedo, da imajo nad seboj obvladujoče duhove, ki jim vlivajo precejšnje spoštovanje, tako ponovno vsrkajo svoj zlobni fluid in oblaki postanejo svetlejši in bolj beli, dokler se vse ne umiri.

19 Če oblaki ne bi bili prežeti z zlobnim fluidom duhov, ki materialno kaže, kakšna je maščevalna duhovna jezna sprtih, bi vi nikoli ne videli drugih kot bele oblake, tako bele kot jagnjeta, kjer se zadržujejo rajski duhovi miru, kajti voda, ki v obliki hlapov lebdi v oblakih, je sama po sebi popolnoma čista in se obarva le takrat, ko močan vihar dvigne prah in zemljo ter ju odnese v oblake.
20 Po tem uvodu v skrivnosti narave se vrnimo k naši temi. Ko smo bili nad sprtimi stranmi, je že vse vrelo. Vsaka stran je hotela braniti in imeti svojo pravico in nobena ni popustila. Zaradi tega so postajali vedno bolj jezni in divji, in tako so izbruhi jeze in žaljivke leteli sem ter tja kot streli puščic.
21 Nazadnje je prišlo do dejanj, in tedaj sem dal ukaz, da vse obkolijo in zajamejo, vendar jih naj ne stisnejo in vržejo na tla v drugi pekel, temveč naj jih zadržijo, njihov fluid pa z dežjem vržejo na Zemljo in počakajo, da se nekoliko ohladijo ter postanejo prestrašeni in zaskrbljeni za svojo usodo. Po nekaj bliskih in grmenju oblakov je nastala tišina. Oblaki so izgubili svojo grozečo temno barvo in Jaz sem stopil pred duhove ter rekel: »Zakaj se prepirate in vodite vojno zaradi vere? Ali je Kristus učil tako, da je treba pravo vero vsiljevati s prepiri, klofutami in grobim pretepanjem?«
22 Takoj se je oglasilo nekaj duhovnikov in rekli so: »Kristus je rekel: ‚Ne prinašam vam miru, ampak meč', in po tem izreku smo dobili pravico, da se za pravo vero borimo z besedo in orožjem, in to tudi počnemo ter vestno izpolnjujemo svojo dolžnost kot dobri rimski kristjani proti luteranskim krivovercem, ki si nas drznejo s svojim antikrščanstvom žaliti in izzivati.« Na to sem rekel: »Te besede je Jezus sicer izrekel, vendar ne v tem smislu, kot jih razlagate vi. On, kot ljubezen Boga Očeta, je oznanjal bratsko ljubezen in njegov pozdrav je bil: ‚Mir z vami.' In v Razodetju Janeza, ki mu ga je Jezus narekoval in dal, piše: ‚Kdor z mečem ubija, bo z mečem ubit.' Povejte mi torej, kako se to sklada z vašim razumevanjem?«
23 Duhovniki so stali neodločni in nevedni, kaj naj na to odgovorijo. Nazadnje se je vendarle eden opogumil in rekel: »Da, če te besede primerjamo z drugimi, se res ne skladajo. Toda katere od njih so pristne in katere podtaknjene? Tega mi ljudje ne moremo razlikovati, zato smo se držali dobesednega pomena, kakor se nam je ponujal, in s tem tudi nismo grešili.«
24 »Po tvojem mišljenju sicer ne,« sem ga Jaz prekinil in nadaljeval: »Ali ni tudi v peti zapovedi zapisano: Ne ubijaj? In naj bo duhovno ali materialno, z orožjem ali brez, to je isto. Torej tudi z mečem ne. Da pa boš razumel pomen svojega obrambnega izreka, ti ga želim razložiti: človek živi v stalnem boju med duhom in materijo. In to je mislil Kristus, da ljudem s svojim naukom ni prinesel lagodnega in uživaškega življenja, temveč meč, ki pomeni odločitev v boju z željami, nagoni in strastmi mesa in

življenja, torej boj za duhovno življenje, ki se nenehno bori proti materialnemu. Ali zdaj razumeš dva meča v Novi zavezi, ki zvenita različno in si nasprotujeta, pa sta vendar oba pravilna?«

21. Trditve rimskokatoliških duhovnikov so ovržene s Svetim pismom - sredstvo za mir je ljubezen do bližnjeg

(Duhovniki so branili čistost in pristnost rimokatoliškega nauka nasproti protestantskemu. Bili so ovrženi. Lega nekdanjega in pravega Jeruzalema. Sredstvo za slogo dokazana v dejanju. Zahvalna pesem angelov z glasbeno spremljavo. Obe strani sta se pobratili, bili sprejeti v skupnost in na novo oblečeni.)

1 Duhovniki so se spogledali in se čudili smislu te razlage, proti kateri niso znali postaviti nobenega ugovora, in so menili: »Razlaga je sicer zadela, vendar moramo kljub temu paziti na čistost vere naše rimokatoliške cerkve in ne smemo dopuščati krivoverskih novosti, kakršne je vnesel Martin Luther. In to nam daje pravico, da svoje sovražnike preganjamo kot krivoverce in odpadnike ter jih po možnosti tudi z nasiljem spreobračamo, da se krog naših sovražnikov zmanjša in na koncu izgine.«
2 Na to sem mu Jaz odgovoril: »Ali resnično verjameš v čistost rimokatoliške vere? Po čem pa prepoznavaš čistost rimske in nečistost luteranske vere? Razloži nam to, da bomo spoznali vaše domnevne prednosti in si lahko ustvarili pravično sodbo o tem, katera od sprtih strani ima pravico vero druge, označiti kot krivoversko, nepravilno in nečisto?«
3 Takoj se je eden od duhovnikov opogumil in rekel: »Naša rimokatoliška vera izvira iz časa apostolov. Sveti Peter sam je postavil rimsko-apostolski sedež papežev in sam je bil prvi papež v Rimu. Mi rimskokatoliški duhovniki smo vedno visoko držali zastavo krščanstva, vse do časa, ko je dr. Martin Luther kot odpadnik povzročil razkol in pravi materinski cerkvi krščanstva odvzel mnoge njene otroke. In zato sovražimo in preganjamo luterane.«
4 Na to sem mu Jaz rekel: »Hitro si končal s svojimi dokaznimi razlogi, vendar s tem nisi ničesar dokazal o čistosti in pristnosti rimske v primerjavi z luteransko vero. In za to gre. Poskusi to dokazati!«
5 Ta poziv je duhovnika spravil v zadrego in rekel je: »Da, kaj naj ti še drugega dokažem? Vem le to, da je rimska vera najboljša in edina zveličavna, in zato gotovo prava in najboljši nauk. No, potem pa govori ti, če veš kaj boljšega!«
6 Jaz si tega seveda nisem dal dvakrat reči in sem mu odgovoril: »Kar zadeva starost, boš tudi ti vedel, da ne more biti govora o Rimu, temveč o nauku, ki ga je učil Kristus in ki so ga apostoli in evangelisti zapisali, in ta obstaja v Svetem pismu, ne pa v imenu Rima. In glej, v Svetem pismu ni ničesar o Petru in njegovem sedežu v Rimu,

in zato se ne moreš opreti na nič, s čimer bi Rim označil za prvi in najstarejši kraj vere. To bi bil kvečjemu sam Jeruzalem, toda stari Jeruzalem je izginil z Zemlje, novi pa stoji več ur stran in nosi le ime pravega Jeruzalema, vse drugo pa je izmišljeno in zlagano v korist pohlepnih duhovnikov, ki živijo od tega, da z lažnimi navedbami privabljajo nevedno ljudstvo, da tja romajo. Kar pa zadeva edino zveličavnost, se dobro spomni nauka Kristusa, v katerem ni govora o nobeni zgrajeni in krajevno določeni cerkvi, temveč da je ljubezen do Boga in do bližnjega najvišja zapoved in s tem tudi edina zveličavna. In zato je ljubezen tisto pravo, najčistejše in najboljše, kar človeka vodi k Bogu – in s tem v nebesa. To je tudi Pavel pisal Korinčanom in to najdeš v celotnem Novi zavezi označeno kot temelj krščanske vere. Tako je z resnico in ne drugače. In zdaj povej, ali imaš še s čim ugovarjati.«
7 Ta razlaga je zlomila odpor duhovnikov in tako so rekli: »Vidimo, da imaš v vsem prav, toda kako naj se spravimo z luterani, ko pa nas prirojena in naučena verska nasprotja tako ostro ločujejo? Ne poznamo sredstva, kajti brez tega smo sovražni verski tabori, ki se med seboj ne prenašajo, temveč se ob srečanju obrekujejo in preganjajo. Morda Ti poznaš dobro in odločilno sredstvo proti temu, kajti prav to nam manjka.«
8 »No, to je pa lepo slišati. Glede sredstva nisem v zadregi, vendar vam ga bom takoj pokazal z dejanjem, da ga boste lahko prijeli z roko in se prepričali, v čem je. Predstavljajte si, da smo mi vaši sovražniki, kajti ujeli smo vas kot take in stojite od nas obkroženi. Toda ne delamo vam nič hudega, temveč si prizadevamo, da vas le odvrnemo od vaših zmotnih verskih nazorov. A preden nadaljujemo, si privoščimo okrepčilo. Ali ste lačni in želite z nami sodelovati pri obroku?«
9 Duhovniki so takoj privolili in tudi ljudstvo, ki je pozorno poslušalo in spoznalo, da je resnica na naši strani, je storilo enako. Jaz sem takoj naročil angelom, naj prinesejo kruh in vino, ki sem ju Jaz blagoslovil in dal razdeliti. Vsi so hvalili dobroto jedi in vina ter menili: »To je vendar nebeški kruh in nebeško vino, kaj takega drugje ne raste.«
10 Jaz sem jih pustil, da se veselijo, in počakal, da je bilo vse zaužito. Da niso bili pogoščeni le bratje, temveč vsi, je samoumevno, in zato je povsod vladalo vzvišeno razpoloženje. Ko je bilo vse zaužito, sem rekel mladeničem, naj zapojejo zahvalno pesem z glasbeno spremljavo. Takoj so, sicer nevidno za družbo, vendar ne za angele, glasbeniki stopili mednje. In zdaj so oblikovali zbor in ob glasbeni spremljavi zapeli lepo zahvalno pesem za dober dar, ki jim je bil podarjen. Družba, ki je štela že več kot tri milijone glav, je bila povsem osupla nad to lepo glasbo in čudovitim petjem mladeničev. Vse je bilo kakor povzdignjeno v nebeške višave.
11 Sprva živci tega niso vajeni, ker je preveč ganljivo. Ko pa je enkrat ljubezen

prebujena, se človek v zamaknjenosti izgublja v nebeških višavah zaradi ganjenosti nad nadčutno vzvišenostjo. Takšni poskusi so pri takšnih »ribolovih« potrebni, da se ljudje hitro pripravijo za nebeško kraljestvo, ker tako spoznajo, kakšne sicer nedosegljive blaženosti jim daje čista ljubezen.
12 Ko sta petje in glasba utihnila, sem vprašal nove brate: »Povejte Mi zdaj, kaj želite storiti? Dajem vam svobodo; lahko storite, kar hočete. Lahko ostanete še naprej hudiči ter se sovražite in preganjate po Satanovem nauku kot doslej. Ali pa lahko postanete dobri, ostanete v ljubezni in po Jezusovem nauku ljubite Boga nad vse in bližnjega kakor samega sebe ter mu storite to, kar želite, da bi v vseh primerih on storil vam. Pokazal sem vam, kakšen je Jezusov nauk v dejanju, in tako poznate razliko med vašim prejšnjim ravnanjem do sovražnikov in tem, kako je treba ravnati po Jezusovem nauku. Z Moje strani ste svobodni in niste več ujetniki. Lahko ostanete pri nas in uživate dobrobiti višjega življenja ali pa se vrnete v svoj temni pekel. Zato se odločite in mi povejte svojo odločitev.«
13 Takoj so duhovniki začeli govoriti svojim privržencem in nasprotnikom: »Dragi bratje v Kristusu! Spoznali smo, da je bilo naše prejšnje ravnanje napačno. To zelo obžalujemo in vas prosimo odpuščanja, ker ste bili zaradi nas in skupaj z nami nesrečni. Odločili smo se, da ostanemo tukaj in ravnamo tako, kot nam je mladi mož, na nas samih, tako lepo pokazal, kako je treba živeti in delovati. Nočemo se več imenovati rimokatoliki in protestanti, temveč hočemo biti kristjani in tako ravnati, kakor nas je učil Kristus. Zato si podajmo bratsko roko in negujmo med seboj pravo krščansko bratsko ljubezen kot otroci nebeškega Očeta. Potem nam bo ljubi Oče v nebesih odpustil naše velike grehe, kajti zelo resno si želimo, da se jih znebimo, se pokesamo in živimo povsem tako, kot nam je ljubi brat, ki naj postane naš skupni voditelj, pokazal s svojim lepim, prav božanskim zgledom. Torej si podajmo bratsko roko in ostanimo tukaj združeni v bratski ljubezni ter se učimo biti takšni, kakor bomo videli, da se tukaj živi in deluje.«
14 Po tem govoru, ki je bil namenjen obema stranema, so se vsi strinjali, da ostanejo. Zato so si podali roke v znamenje pobratenja in bili polni dobrega razpoloženja, da so bili tako hitro rešeni iz pekla. Posebej so se veselili, da so zdaj spet lahko vse jasno videli, medtem ko jih je prej obdajalo mračno ozračje. Mladeniči so takoj priskrbeli tudi nova, boljša oblačila, ki so jih nato razdelili. Ti so rekli, da čim bolj bodo negovali medsebojno in ljubezen do bližnjega iz ljubezni do Boga, tem lepša bodo postajala tudi njihova oblačila in telesa.

22. Čudovita pramati Satana

(Vzpon na visoko goro. Potres, ki ga povzroči Satana. Gora se razklene in zmaj Satana se dvigne iz ognja in

dima. Vprašanja Satani in njeni modri ter hudobni odgovori. Čudovita pramati Satana in njena resnična zgodba. Konec spora s Satano. Sestop z gore.)

1 Ko je bilo vse pripravljeno, sem Jaz dal znamenje za odhod in rekel družbi: »Sedaj se bomo povzpeli na zelo visoko goro, da vam pokažemo, komu ste doslej služili s svojim satanskim učenjem, da ne bi postali šibki ali celo ponovno padli v greh. Kajti satan greha, strasti in razvrata je globoko ukoreninjen v mesu duše, ki ga je treba zdaj popolnoma izkoreniniti, ker med vami nikoli več ne smejo nastati in se širiti prepir, zavist, sovraštvo, neprijaznost in nestrpnost. Zato morate spoznati gospoda, kateremu ste doslej služili.«
2 Nato je vse utihnilo in kot na krilih smo šli na visoko goro, na kateri sem jim Jaz hotel pokazati omenjenega gospoda. Takoj ko smo prispeli na visoko goro, sem Jaz pustil družbi, naj se usede in po mili volji uživa lep razgled. Po počitku in miru ene ure sem Jaz poklical mladeniče k sebi in jim rekel: »Razporedite se pred, med in za množico ter povejte tistim okoli vas, da sem vas Jaz postavil, da se nihče ne bo bal dogodkov, ki bodo sledili, saj se bo njihov stari gospodar, ki so mu doslej služili, pojavil in se bo močno uprl temu, da so vas vzel od njega ga; in da se nikomur ne bo zgodilo nič hudega, naj pride, kar hoče. Zato naj mirno in brez strahu opazujejo dogajanje in naj ga pustijo, da se odvije.«
3 Ko so učenci opravili nalogo, sem Jaz glasno rekel: »Satan, pridi gor in pokaži svojo moč!« V naslednjem trenutku je Zemlja zagrmela in se je zgodil strašen duhovni potres, tako da so vsi zakričali. Toda angeli so pomirili množico in rekli: »Tukaj smo kot vaši zaščitniki, zato se ne vznemirjajte brez potrebe!« Komaj je bilo to izrečeno, se je hrbet gore razklal in plameni ter dim so se dvignili iz globine, v sredini tega žrela pa strašen zmaj z mnogimi ognje-brizgajočimi kačjimi glavami. Groza je prešinila ljudi ob strašnem vtisu, ki ga je ta prikazen naredila nanje.
4 Nato sem Jaz rekel Satani: »Poslušaj, ti knez pekla, kako dolgo boš še zapeljevala ljudi, da bodo kakor ti, se kot hudiči med seboj sovražili, preganjali in si škodovali? Kako dolgo se boš še upirala Bogu, svojemu Stvarniku in Gospodu, in se ne boš ponižala, da bodo otroci, ki sem ti jih tukaj vzel, spoznali in videli, za koga so doslej živeli in mu služili, da bodo videli, kaj bi nazadnje dosegli v globokem peklu, če bi nadaljevali tako, kakor so doslej ravnali.«
5 Po teh besedah je Satana izpustila strašen rjoveči glas, tako da so bili vsi prestrašeni, nato pa je spregovorila: »Poslušaj Ti, ki si drzneš mene, edinega gospoda in stvarnika vseh ljudi sveta, mučiti in me motiti v mojem miru, povej mi: Kaj imaš proti meni in zakaj me ne pustiš v mojem miru! Zakaj me kličeš sem gor, da ti odgovarjam? Povej mi, s kakšno pravico zahtevaš, da ti moram odgovarjati? Jaz

hodim po svojih poteh in Ti hodi po svojih ter me pusti pri miru! Kajti s Teboj nimam o ničemur za govoriti, zato me vendar pusti pri miru! Sicer nimam s Teboj nič opraviti in Ti nimam kaj odgovoriti.«
6 Nato sem Jaz rekel: »Nisem te poklical zato, da bi Me učila reda, kaj naj Jaz storim in kaj opustim, temveč sem te poklical na odgovornost za tvoja dejanja nad ljudmi, ki so brez ljubezni. Zato Mi odgovori, zakaj ne počneš nič drugega, kakor le to, da ljudi delaš hudobne in peklenske, kakor si sama?« Strašno rjovenje in topotanje je bil odgovor na Moje vprašanje, tako da so vsi od groze zakričali, saj je Zemljo hkrati pretresalo silovito valovanje. Nato sem Jaz zapovedujoče rekel: »Ali bodi mirna in Mi odgovori na Moje vprašanje ali pa te bom moral kaznovati!« Namesto da bi ubogala in odgovorila, je spet zarjovela in topotala, da je duhovno Zemljo pretresel silovit potres.
7 Jaz sem nato rekel: »Zdaj je dovolj, zato ti jemljem vso moč in zato Mi odgovori, kakšen si in kaj si!« V tem trenutku je zmaj izginil in čudovita Satana, najlepša od vseh ustvarjenih žena, je stala razgaljena pred očmi množice, katera se ni mogla dovolj načuditi, kako je iz tega očarljivo lepega bitja lahko nastal tako strašen zmaj. Jaz pa sem gledalce poučil in rekel: »Satana je pramati ali padli Satan Lucifer, mati vseh ljudi sveta, ki so z njo nekoč padli in se zdaj, počasi, ko zatirajo zlo, vračajo k Bogu, da bi v Njegovi bližini postali nadvse srečni.«
8 S tem pojasnilom so bili gledalci zadovoljni in znova sem se Jaz obrnil k Satani ter rekel: »Zdaj si razgaljena od svoje hudobije in moči, ki te je zakrivala in navzven kazala tvoje notranje slabosti. Daj Mi zdaj odgovor na Moja vprašanja, da bodo gledalci spoznali, komu so doslej sledili.« Takoj se je zbrala in rekla: »Ti sam praviš in potrjuješ resnico, da sem pramati vseh ljudi. Kaj te potem brigajo moji otroci, vzgajam jih lahko, kakor hočem, to te nič ne zadeva, in nisem ti dolžna nobene odgovornosti. Ti vzgajaj svoje, jaz pa bom svoje, in s tem sem s Teboj končala.«
9 »Počakaj, ti kača iz pekla, s takimi drobci modrosti Mi ne boš ušla, temveč Jaz hočem od tebe jasne odgovore. Zato odgovori na to, kar hočem od tebe slišati, kajti nimaš oblasti nad ljudmi, če ti sami ne posodijo voljnih ušes in src. Bog pa je Oče teh otrok in On po Meni zahteva od tebe odgovor o pokvarjenosti otrok, ki so pravzaprav Njegovi otroci. Kajti slabi kruti materi otroke odvzamejo in vzgojijo jih drugi ljudje. Ti pa si izrodek in skupek vseh takih mater in zato ti morajo biti vsi otroci odvzeti. Zdaj Mi povej, kaj imaš na to odgovoriti?«
10 Nato je Satana odgovorila: »Veš kaj, če človeka prikrajšaš za vse moči in s tem za vse pravice, kot si to storil meni, je lahko postavljati vprašanja o pravicah, saj jih ne moreš navesti niti zagovarjati. A dejstvo je, da sem jaz mati človeštva in ne Bog.«

11 Nato sem Jaz rekel: »Po duši in telesu si prav gotovo mati človeštva, saj sta ti dve tvoji lastna utrjena duša v snovi, ki ju morajo nositi, oplemenititi in odrešiti. Toda ti dve sta mrtvi, dokler ju ne oživi Duh iz Boga. Zato se ne hvali s svojo smrtjo, kajti ta tvoja smrt je strjena materija vseh sonc, planetov in zvezdnih svetov, ki so ustvarjeni iz tvoje mrtve duše. In dokler Božji Duh te materije ne oživi in jo umetelno preoblikuje v različne in nazadnje v človeške podobe, nisi nič drugega kot materija. Zato je prav Božji Duh, ki živi v prsih vsakega človeka, pravi Oče in Mati vsakega človeka, ne pa ti. Prvotno si bila mati, vendar zdaj ne več, in tako nimaš nobene pravice do Božjih otrok. Povej, ali ni tako?«
12 To vprašanje je Satano za nekaj časa utišalo, nato pa je začela naslednji zagovor: »V pratemelju večnosti sem bila duh svetlobe sveta in osvetljevala vse prostore neskončnosti. Poleg mene pa je bilo še drugo bitje, ki se je imenovalo Bog in si je potegovalo za mojo ljubezen. Nekaj časa sem bila dobre volje in sem mu zaradi miru v medsebojnih odnosih vračala njegovo ljubezen. Toda On s tem ni bil zadovoljen, temveč je hotel, da se popolnoma ponižam skupaj s svojimi otroki in mu izkazujem popolno poslušnost. To sem imela za veliko predrznost proti meni in sem mu odpovedala ljubezen, ponižnost in poslušnost. Razjarjen je začel proti meni uničevalno vojno, in ker je bil On močnejši od mene, mi je odvzel moč svetlobe in otroke ter me vrgel v brezno, od koder sem prej vstala. Mojo svetlobno dušo je spremenil v strjeno materijo, v kateri drži moje otroke zaprte. Glejte, to je zgodba med menoj in Bogom in od tod stalni boj med Njim in menoj.«
13 Ko je končala s to obrambo, sem ji Jaz rekel: »Povej mi, kdo je bil tu prej, ti ali Bog – in ali nisi morda od Boga ustvarjeno bitje? Kajti v tem je Božja pravica, proti kateri se boriš in se imaš za nasprotnega boga.« Na to vprašanje Satana ni hotela odgovoriti, temveč je molčala. Nato sem Jaz rekel: »Težka naloga je voditi pogovor s tem duhom ošabnosti. Ali popači resnico ali pa zamolči dejstva, samo da Mi ne bi dala prav, temveč vedno kljubuje, nasprotuje in povzroča zlo. Ne bomo se več ukvarjali z njo, temveč zadostuje, da jo poznate, kaj je in kako nevarno je priti v njeno pravo kraljestvo pekla, kjer duhovni plameni hudobnih strasti nenehno gorijo, kakor ste videli pri njej v podobi zmaja. Ti pa, knez laži in popačenja resnice, pojdi tja, od koder si prišla.«
14 Takoj je spet prevzela podobo zmaja, v jezi topotala po zemlji, da je veliko valovanje spravilo tla v tresoče gibanje, kakor se viharna morja dvigajo in spuščajo, in se pognala v ognjeno brezno, ki se je nad njeno glavo znova zaprlo. Množica je prestrašeno opazovala ta dogodek in bila vesela, da je vse končano. Ko se je vse umirilo, sem Jaz rekel množici: »Zdaj je naša naloga, ker imamo glavno za seboj, da

čim hitreje zatrete vse slabe lastnosti in želje, kajti te spadajo v kraljestvo Satane, od koder izvirajo. Zato si prizadevajte gojiti nič drugega kakor ljubezen, ponižnost, potrpežljivost, usmiljenje in čistost misli, in hitro boste napredovali v svoji plemenitosti. Zdaj pa pojdimo spet dol v nižino, kajti še veliko duš je, ki jih je treba odrešiti.« In tako smo se podali z gore navzdol, tja, kjer na nas čakali.

23. Moje in tvoje med otroci nebeškega Očeta

(Lebdeče prečkanje reke. Prihod v prijazen kraj. Prebivalci kraja so dali vse zaloge hrane za pogostitev nebeških popotnikov. Čudežni blagoslov brata Ljubezen in radovednost, kdo je On. Dober učinek Swedenborgovega nauka. Prebivalci kraja so sprejeti v družbo.)

1 Takoj so bili vsi na nogah in pripravljeni za odhod, in tako se je začel naš spust z gorskega grebena, ki je bil zelo visok in povsem kamnit. V kratkem času smo se znašli v veliki dolini, skozi katero je tekla velika reka, ki smo jo morali prečkati. Zato sem se Jaz obrnil k množici in rekel: »Šli bomo čez to reko, in ker nima mostu, moramo priti čez brez njega. Mislite si, da ste duhovi in kakor smo z Zemlje lebdeli v oblake in od tam na goro, tako bomo tudi prišli čez reko. Mislite torej, da kot duhovi lebdite in mi bomo lebdeli.«
2 In takoj se je ogromna množica nekoliko dvignila v zrak in lebde prešla čez. Nekoč sem Jaz jih dvignil v oblake, ker so bili kot duhovi drugega pekla pretežki. Zdaj pa je šlo povsem lahko, ker so se v njih že oblikovala rajska stanja. Ko smo prispeli na drugo obalo, se je pred nami razprostirala lepa travnata ravnina, za katero je ležal velik kraj, proti kateremu smo se odpravili naravnost. Ko smo prišli do vhoda, je tam stalo nekaj ljudi in ti so nas prijazno vprašali, kaj pomeni, da taka ogromna množica ljudi obiskuje njihov kraj. Jaz, ki sem bil spredaj, sem vprašujočim rekel: »Smo popotniki v nebeško kraljestvo. Ali imate za nas kaj za jesti, saj smo že lačni?«
3 Takoj so vprašani rekli: »No, no! Mi že dolgo čakamo, da bi prišli v nebeško kraljestvo, pa se nikoli ni zgodilo kaj takega, tako da smo se pravzaprav navadili mirno čakati. Vi pa potujete tja? Ali se vam ne moremo pridružiti?«
»O, da, toda najprej bi se radi nekoliko okrepčali za pot. Nam lahko postrežete s kruhom, vinom in sadjem?«
»Da, počakajte malo, da vas najavimo in sporočimo vašo željo ter vaš načrt poti.«
4 »Dobro, pojdite in sporočite vse, kar je potrebno,« sem Jaz odgovoril, »mi bomo medtem čakali pred vasjo.« Takoj so prijazni ljudje odšli v vas in obvestili vse prebivalce ter jim povedali, kaj se zunaj dogaja in s kakšno željo ter ciljem množica čaka nanje. Ko so to slišali, so ven prinesli vse svoje zaloge kruha, vina in sadja ter prosili, naj jih prijazno sprejmemo, kajti dali so vse, kar so imeli, vendar, kakor vidijo,

to verjetno ne bo zadostovalo, ker je množica ljudi prevelika.
5 Jaz pa sem jih pomiril in rekel: »Zelo dobro, Moji ljubi ljudje, zadostovalo bo za nas in za vas. Le položite vse na kup, da Jaz to blagoslovim in dam razdeliti.« In položili so vse, kar so imeli, pred nas in se veselili, da nas lahko pogostijo. Jaz sem nato iztegnil roke nad tem, to blagoslovil in dal razdeliti med vse.
6 Novi bratje in sestre so se čudili, kako je mogoče, da ta majhna zaloga zadostuje za tako ogromno množico ljudi, in to za vse. Da, to je čudež, takega ni mogoče razložiti na običajen način. Ko pa so okusili svojo jed in pijačo, se niso mogli načuditi kakovosti in okusu ter so rekli: »Vi ste gotovo višja bitja, da se pod vašim blagoslovom vse množi in postane nebeško dobro. Jezus je nekoč tudi pet ječmenovih hlebov in dve ribi tako pomnožil. Ali pa so bile tako dobre, kot so tukaj pod tem blagoslovom, tega nam Sveto pismo ne pove.«
7 Te pripombe so na vse naredile določen vtis in mnogi so vprašali: »Kdo pa je ta mladenič? Nenavadno pametno odgovarja in je tako močan in blagoslovljen v svojem delovanju, da bi v njem človek slutil enega najvišjih duhov. Toda nihče ne pozna njegovega pravega imena. Ali je ime brat Ljubezen resnično ali le simbolično zaradi njegove ljubezni, kdo bi to lahko pojasnil!?«
8 Takšna in podobna vprašanja so krožila med množico, vendar te skrivnosti ni bilo mogoče razvozlati. Nekateri so se obrnili na Swedenborga s tem vprašanjem. Ta pa se je spretno izognil odgovoru, in tako je ostala skrivnost, kdo je bil ta mladenič. Po obroku so angeli zapeli zahvalno pesem in jo spremljali z nebeškimi glasbili. Šele zdaj se je začelo pravo začudenje pri novih prijaznih ljudeh in so menili: »To so gotovo angeli! Kajti prelepi so za ljudi in njihovo petje ter glasba sta povsem nebeška. Ah, želeli bi vedno ostati pri njih in poslušati.«
9 Ob teh besedah sem Jaz stopil k njim in rekel: »Moji ljubi bratje, če vam je tako všeč, potem ostanite pri nas in pojdite z nami. Mi potujemo navzgor v nebeško kraljestvo, vendar še sprejemamo nekatere ljudi, ki so zreli, da gredo z nami.« To jih je povsem napolnilo z neizmerno radostjo in vsi so rekli: »Ostanemo in gremo z vami, kajti že dolgo čakamo na odločitev, saj smo se trudili živeti in ravnati povsem po nauku ljubečega Gospoda in smo zato vsi ena sama družina bratov in sester, čeprav nas je več tisoč.«
10 Jaz sem jim odgovoril: »Jaz vas že dolgo poznam, vendar ni bilo priložnosti, kajti takšni veliki ulovi rib se izvajajo le takrat, ko velik religiozni učitelj zapusti Zemljo, in to je tukajšnji primer. Med vami pa so nekateri, ki so prišli k vam iz Swedenborgovega nauka, in glejte, ta Swedenborg je tukaj in zaradi njega se dogaja ta veliki ulov rib, zato vzamemo s seboj tudi vas.«

11 Ko so zaslišali ime Swedenborg, so se zelo razveselili in rekli: »Prav ta nauk nas je pripeljal tako daleč, da smo se končno popolnoma pobratili in živeli skupaj kot ena velika družina brez mojega in tvojega. Kajti imeli smo vse skupno in se pri tem počutili res srečne. Zato: naj živi naš učitelj Swedenborg!« In vsa družba je pritrdila temu vzkliku in se veselila novih prijaznih ljudi, ki so že tako daleč napredovali v Swedenborgovem nauku.

24. Marija kot priča izpolnjenih prerokb o Mesiji

(Pot k duhovno zreli judovski skupnosti, ki je čakala na Mesijo. Psevdoevangelist Matej. Marija se je pojavila kot priča resnice izpolnjenih prerokb, prerokov o Mesiji. Spreobrnjeni Judje so bili kot popolnoma zreli kristjani vzeti na pot v nebesa. Čudežni blagoslov pri obroku. Zahvalna pesem angelov.)

1 Nato sem Jaz rekel: »Nedaleč od tod je spet ena skupnost, ki je napredovala in jo hočemo vzeti s seboj. Torej se odpravimo in pojdimo tja.« Ko smo prispeli tja, so nam prišli naproti prijazni obrazi in nas vprašali, kaj pomeni, da prihaja taka ogromna množica ljudi, in ali kaj želimo od njih, saj so pripravljeni storiti in dati, kar koli bi si želeli.
2 »Sicer,« sem Jaz rekel, »ne potrebujemo nič drugega kot vaša dobronamerna srca. Vi ste Judje, vendar dobri in prijazni ter ste odložili vse zemeljsko in potrpežljivo čakate na milost Jehove, da vas sprejme. Toda v vas je še nekaj pomislekov. Še vedno pričakujete Mesijo, čeprav ga za zemeljsko življenje ne potrebujete več, toliko bolj pa za duhovno in nebeško življenje. Veste, da nihče ne more videti Boga v Njegovi absolutnosti in živeti, kajti On je vse-použivajoči Ogenj Ljubezni. Kadar pa nekaj ljubimo, to želimo imeti, sicer ljubezen ni potešena, ker cilj ni dosežen. Kakor veste iz Svetega pisma, so vse prerokbe Stare zaveze izpolnjene. Povejte mi, ali je to res ali ne?«
3 »Da, vse, razen Mesija. Res se trdi, da je bil Jezus Kristus ta Mesija, in tudi naši rabini menijo, da je to mogoče. Toda manjka nam temeljita razlaga o tem in doslej nam je nihče ni znal dati, zato smo glede tega v nejasnosti. Če nam lahko daste tehtno in prepričljivo razlago, smo jo pripravljeni sprejeti.«
4 In takoj so se oglasili tudi rabini ter rekli: »Zdi se nam, da je ta zgodba o Jezusu iz Nazareta resnična mesijanska zgodba. Kaj pa vi pravite o tem?«
5 Nato sem Jaz spregovoril in rekel: »Glejte, vse prerokbe prerokov so natančno izpolnjene, kakor so bile dane. Zakaj naj prerokbe o Mesiji, o katerem so prerokovali skoraj vsi preroki, ne bi bile resnične in izpolnjene? Povem vam, vse je izpolnjeno in Jahve danes nosi ime Jezus. Razlagati vam prerokbe je odveč, saj jih dobro poznate. Le glede Jezusove matere ste nekoliko v dvomu, ker se Nova zaveza izraža premalo

jasno. Pri evangelistu Mateju piše, da Jožef ni bil z njo, dokler ni rodila svojega prvorojenca. In na drugem mestu so omenjeni Jezusovi bratje Jakob, Jožef, Simon in Juda.
6 Zagotavljam vam, da je bil Jezus Marijin prvi in edini sin, omenjeni bratje pa so bili le Jezusovi polbratje iz Jožefovega prvega zakona, kajti Jožef je bil Mariji dodeljen iz templja zato, da bi imela moža zaradi svoje nosečnosti in otroka. Sicer pa je Jezus tisti deček, o katerem je govoril Izaija, da ga bo rodila devica in da bo On učlovečenje večnega Očeta.«
7 »Da, zelo dobro in lepo, dragi mladenič. Toda kdo nam jamči, da je to res, kajti tu je spotika, sicer se nam vse zdi pravilno. Vprašanje je, ali naj verjamemo tebi ali Mateju in Marku? Izaija je za nas zanesljiv, vendar se z Novo zavezo ne ujema vse. Zakaj ni usklajena, je za nas uganka.«
8 Jaz rečem: »Zato, ker to ni pravi Matej, temveč zbrani odlomki, ki jih je neki Rabbas , pisec v Sidonu, zbral in izdal kot Matejev evangelij, ker je pravi Matej odšel v Indijo in vzel svoj evangelij s seboj. Da sta Matej in Marko poročala o Jezusovih bratih, pa se ujema z Jezusovim naukom, po katerem so vsi ljudje bratje in sestre.«
9 Nato so rabini rekli: »Radi verjamemo, da je tako, vendar te kljub temu prosimo: če nam lahko daš še trdnejše dokaze, daj nam jih, da bomo enkrat za vselej osvobojeni vseh dvomov in bomo Jehovo v Jezusu gledali in častili.«
10 Nato jih Jaz vprašam: »Povejte mi, kakšne dokaze želite? Ali želite slišati apostole in samo Marijo, kaj pravijo?« Zelo razveseljeni nad to pripombo so rekli: »Če je Marija kot Jezusova mati res devica, o kateri Izaija tako veliko govori, potem mora biti zdaj zelo visok duh in kot taka nam zadostuje. Kar bo rekla, verjamemo tudi brez pričevanja apostolov. Če jo lahko prikličeš sem, potem smo vsi kristjani.« Nato sem rekel: »Vaša prošnja bo izpolnjena.«
11 Nato sem poklical: »Marija, telesna mati Jezusa, pridi dol!« V tistem trenutku se je na nebu zabliskalo in vse razsvetlilo, hkrati pa je z neba prišel svetlobni žarek in Marija je stala v naši sredini, sijoča od lepote. Rabini in ljudstvo so očarani gledali to veličastno podobo, ki je prijazno gledala in čakala na nagovor. Zdaj sem Jaz rekel rabinom: »Glejte, tukaj je Marija! Vprašajte jo, kar vam leži na srcu.« Toda niso si upali zastaviti nobenega vprašanja in so molče stali.
12 Ker si nihče ni upal vprašati, je začela govoriti sama in rekla: »Dvomite o meni zaradi zmedenih in nejasnih zapisov pri Mateju in Marku. Zato vam pojasnjujem, da je stvar z menoj in mojim Sinom res taka, kakor vam je bilo tukaj razloženo. Jezus je bil sam Jehova, kakor veste iz Izaija, in da so njegovo trpljenje, smrt in vstajenje preroki vnaprej napovedali, vam je prav tako znano, in tako ni ostala neizpolnjena

nobena prerokba. Če pa še najdete kaj dvomljivega, mi to takoj povejte in vse vam bom razložila.«
13 Rabini so odgovorili: »O ti veličastna mati našega Jehove v Jezusu! Zdaj smo trdno prepričani, da je vse res, in ne potrebujemo več nobene razlage. Postali smo verni kristjani in veselimo se, da nam je enkrat dano videti in častiti ljubljenega Jehovo v Jezusovem telesu. Zato milostno sprejmi našo zahvalo iz ljubezni, ki jo imamo do Jezusa in tudi do tebe, in bodi nam naklonjena, če nam bo dano priti v nebesa in te spet videti.«
14 Ob teh besedah so iz Marije prišli veliki žarki in osvetlili vso družbo, hkrati pa je blisk šel navzgor in Marija je izginila. S tem je bila za vso družbo potrjena kot Jezusova mati in ni bilo nikogar, ki ne bi imel velikega veselja nad tem dogodkom.
15 Nato sem se Jaz spet obrnil k precej veliki judovsko-krščanski skupnosti in ji rekel: »Ljubi bratje, vaša vera je zdaj jasna in spoznana. Torej ste tudi popolnoma prepričani o resnici o Kristusu in zato želimo s seboj vzeti tudi tiste, ki se lahko spreobračajo ali so dobrega srca, da sprejmejo resnico. Ker potujemo v nebeško kraljestvo in ste vi spoznani kot zreli za to, se nam lahko takoj pridružite in potujete z nami.«
16 Takoj so se vsi oglasili in rekli: »Popolnoma smo prepričani, da govorite resnico, zato vam sledimo brez vprašanj in omahovanja, kamor koli greste. Toda imamo še nekaj živil. Ali naj jih ne vzamemo s seboj ali pa jih ponudimo vam za uživanje?«
»To lahko storite,« sem jim rekel, »in potem jih bomo zaužili. Prinesite vse, kar imate, in položite pred Mene, da jih blagoslovim.« Takoj so šli vsi v kraj in prinesli svoje zaloge hrane in vina ter vse razprostrli pred Menoj in pričakujoč, kaj bo sledilo.
17 Nato sem iztegnil roke nad jedmi, jih blagoslovil in ukazal, naj jih med vse dobri ljudje sami razdelijo. Ti pa so Me začudeno gledali, kako naj bi tako majhen kup zadostoval za vse. Zato sem Jaz rekel: »Božji blagoslov je vidno z nami, zato vam ne bo ničesar zmanjkalo, dokler ne bodo vsi postreženi.« Ta razlaga jih je osupnila in so Me pogledali ter rekli: »Glejte to! Torej čudeži kakor na gori Kafarnaum. Potem nebesa in Jezus tudi niso daleč, kajti On kot Bog lahko dela čudeže le po ljudeh.« Jaz sem rekel: »Res je, zato bodite polni vere in dobre volje ter hitro vse razdelite med množico.«
18 Takoj je vsak segel po tem, kar je prinesel. In razdeljevanje je potekalo v veselem vzdušju, saj je zaloga ostala nespremenjena, saj je bilo pod roko, ki je razdeljevala, vedno enako kot pred deljenjem. Rastoče je prihajala v roke, in to je dajalo dovolj razloga za čudenje. Ko je bilo vse razdeljeno, so to pojedli. In judovski kristjani so spet našli vse neprimerljivo boljše in okusnejše kot prej, kar jih je neizmerno

razveselilo. Po obroku so mladeniči zapeli in zaigrali zahvalno pesem, ki je bila vedno lepša, ker so bili ljudje med seboj čistejši, bolj ljubeči in miroljubni. In tako je bila tudi njihova duhovna notranjost bolj dovzetna za višje, nebeške tone in zvoke. Vsi so se v družbi počutili tako zadovoljni in nobeno neskladje ni motilo bratske ljubezni med njimi.

25. Pesem večne ljubezni

(Potovanje navzgor v etrsko območje. Hvalnica Jezusu in notranje razsvetljenje duhov. Nebeška cesta. Čudovita pesem. Potovanje po nebeški livadi. Bela cvetlična cesta. Naselje v drugih nebesih. Postrežba z blagoslovljenimi sadeži dreves in jagodami grmov. Prebivalci kraja so se pridružili nebeškim romarjem.)

1 Zahvalna pesem je bila končana in Jaz sem množici rekel: »Naš zemeljski čas zbiranja je končan. Zdaj se podajamo na pot navzgor v etrska območja. Zato se pripravite, da boste med seboj gojili čim več ljubezni in edinosti, da boste hitreje dosegli cilj našega potovanja.« Ko sem jim Jaz dal to sporočilo, je iz vseh ust zadonelo: »Visoko hvaljen in slavljen bodi naš Oče Jezus, naša ljubezen in upanje, Amen! Na veke Amen!« Komaj je bila ta hvalnica izrečena, se je zrak, ki je bil za mnoge še vedno zelo mračen, pokazal kakor od sonca jasno razsvetljen.
2 Vzklik veselja in radosti je zadonel skozi množico in vsi obrazi so sijali od veselja in ljubečega upanja ob bližnjem dosegu cilja, videti Boga Jezusa in ga osebno častiti. Nenadoma se je pojavila široka cesta, tlakovana z dragimi kamni, po kateri so se mladeniči počasi začeli premikati naprej, množica pa jim je sledila. Tedaj je zazvenela hvalnica angelov v ritmu koračnice o večni ljubezni, ki se je podala k ljudem, da bi jih odrešila in jih dvignila v nebeške višine, kjer vlada večni mir in neomejena ljubezen med vsemi ljudmi, spoli in jeziki. Vsi duhovi so bili enotni in polni ljubezni ob tej melodiji, ki jih je popolnoma prežela in dvigovala v nebeške višine, v katere so počasi hodili.
3 Ko so že precej časa hodili, se je potovanje spremenilo. Ceste je bilo konec, toda pred njihovimi očmi se je razprostiral čudovita zelena livada, ki se je zdela kakor da je ograjena z majhnimi vzpetinami, na katerih so rasle veličastne rastline v polnem razcvetu, ki so po okolici širile izreden prijeten vonj. Družba je bila očarana nad tem prizorom in se je otroško veselila vsega, kar je videla, slišala in uživala.
4 Ko se je množica znašla na zeleni livadi, sem Jaz rekel mladeničem: »Zdaj je še čas za nadaljnje napredovanje v duhovnem. Zato se želimo podati v drugo pokrajino, ki se od tu odcepi in ni daleč. Tam so tudi visoki duhovi, ki jih želimo vzeti s seboj, zato pojdimo takoj tja.«
5 Takoj so se vsi odpravili proti nakazani pokrajini, da bi poiskali te visoke duhove in

jih sprejeli v družbo. Še nekaj časa smo hodili po trati, nato pa se je pokrajina spremenila in prišli smo na lepo in široko belo cesto, ki je bila gosto posuta s cvetočimi in dišečimi cvetovi, ki so razveseljevali nos in privlačili oči, saj so bile redkih oblik, kakršne na Zemlji nikjer ne obstajajo. Tako smo hodili kratek čas in nato se je pred našimi očmi razprostrla lepa pokrajina, polna zrelih sadežev in jagod, ki so nas vabile s svojim polnim vonjem in lepo obliko.
6 Sredi tega sadovnjaka smo zagledali lepe, prijetne hišice, vendar brez ljudi pred vrati. Zato smo brez ovir nadaljevali pot v naselje. Ko smo bili že v njem, so prebivalci opazili našo navzočnost in takoj pritekli k nam ter nas vprašali, s čim nas lahko postrežejo.
7 Jaz pa sem jim odgovoril: »Imate veliko in lepih sadežev in grmovnih jagod v izobilju. Mi sicer nismo ravno lačni, vendar lahko sprejmemo sadje in jagode kot osvežitev, zato nas lahko s tem postrežete. Vendar Jaz imam zelo spretne služabnike in ti bodo to veliko hitreje opravili, zato prepustite to njim.«
8 V tistem trenutku so mladeniči izginili iz naše sredine in se znašli pri drevesih in ograjah, kjer so se jim sadeži in jagode kakor sami od sebe ločevali od vej in ostajali v rokah. V nekaj minutah so se k nam vrnili polno obloženi in vse razprostrli pred Menoj. Jaz pa sem sadje in jagode blagoslovil in dal vse razdeliti med ljudi. Vsi so hvalili dobro sadje in okusne jagode, zato so jih jedli tudi prebivalci vasi.
9 Ko pa so občutili spremenjen okus in prijeten vonj, so nam rekli: »Vi ste zagotovo višji duhovi, saj sta se ob vašem blagoslovu okus in vonj popolnoma spremenila in jed je postala nenavadno dobra in prijetna. Ali ne bi mogli ostati pri vas? Kam pa pravzaprav greste?«
10 Jaz jim odgovorim in rečem: »Na poti smo v nebesa, da pridemo k Očetu Jezusu, in zato vzamemo s seboj vse, ki so dozoreli v ljubezni. Vi pa ste bili takoj pripravljeni, da nas pogostite, ne da bi nas spraševali po čem drugem. Zato ste dozoreli v ljubezni in lahko greste z nami.«
11 In dobri duhovi so se zelo razveselili, da je vendarle napočil čas, ko bodo lahko prišli k Očetu Jezusu, na kar so se po svojem štetju pripravljali že mnogo let, čeprav pri njih že dolgo ni bilo več menjave letnih časov ter dneva in noči. Toda to so čas približno računali po cvetenju in zorenju cvetov in dreves, zato so bili pripravljeni iti z nami, kamor koli bi družba želela iti. Tako smo jih vzeli s seboj in šli naprej, potem ko je utihnila zahvalna pesem, ki jih je utrdila v veri, da morajo biti na pravi poti, saj sta bila petje in glasba nebeško lepa.

26. Čudež Božjega blagoslova

(Globoka dolina z ljubeznivimi prebivalci v velikega naselja v drugih nebesih. Obrok, ki ga je spremljal božji

blagoslov in se je večal. Prebivalci naselja so bili sprejeti v družbo. Pot nazaj. Nova nebeška presenečenja na travniku.)

1 Zdaj sem Jaz dal ukaz, da se spustimo v globoko dolino, kjer so prebivali tudi za nebesa zreli ljudje, ki smo jih želeli vzeti s seboj. In tako smo veselo šli navzdol, vendar še vedno v etrskem področju, kajti tudi tam obstajajo pokrajine, hiše in vse podobno kot na Zemlji, vendar vse glede na stopnje napredovanja posameznih duhov. In tako smo kmalu prišli v omenjeno dolino, ki je bila zelo prijetna za pogled, saj jo obkrožajo srednje veliki griči s čudovitimi pobočji, kjer so se v najlepši ureditvi razprostirale vinske trte in sadna drevesa. V dolini je bilo lepo in veliko naselje, ob katerem je tekla čista rečica, polna plemenitih rib, ki so se tam živahno gibale.
2 Na bregovih rečice so se razprostirale kot žamet gladke, zelene trate, polne čudovitih cvetov, ki so širili prijeten vonj. Hiše kraja so bile pisane kot kocke v vseh barvah in prav ljubke na pogled, in poti v kraju čiste kot v finem salonu, kajti umazanija tam ne prihaja niti od ljudi niti od živali, saj teh ni. Ob travnikih so se razprostirala lepa pšenična polja, ki so se že zdela zrela in rumena. Vstopili smo v naselje in šli vanj vse do sredine, ne da bi srečali kogarkoli.
3 Ko smo bili že v sredini naselja, so začeli iz vseh hiš ljudje prihajati ven in nas spraševati, kaj želimo in ali smo lačni in žejni. Tedaj sem stopil naprej in rekel: »Da, smo lačni in žejni, in tako storite dobro, če nam ponudite karkoli.« Takoj so ljudje stekli v svoje hiše in nam prinesli, kar so imeli, kruh, sadje in vino, ter se opravičevali, da nimajo več, kar bi nam ponudili. Nato sem Jaz rekel: »Kar je dano iz dobrega srca, ima sled blagoslova in je dobro sprejeto, zato ga bom Jaz blagoslovil, vi pa ga nato razdelite.«
4 Jaz sem takoj iztegnil svoje roke, to blagoslovil in rekel: »Zdaj to hitro razdelite, da bodo vsi nekaj dobili.« Ljudje so me gledali, kako naj bi njihov majhen dar zadostoval za to ogromno množico ljudi. Toda delal sem se, kakor da ničesar ne opazim, in Jaz rečem: »Vse je odvisno od Božjega blagoslova! Zato: v Boga zaupati pomeni dobro graditi!« S tem sem ljudi spodbudil, da so začeli deliti. Ko pa so videli, da zaloga vedno ostaja enako velika, so obstali in vprašali: »Da, kdo pa je ta mladi mož, da njegov blagoslov dela čudeže?«
5 Toda družba ni vedela povedati nič drugega kot: »Visoki duh, pod katerega vodstvom stojimo in ki vse ve in vse zmore. Več tudi mi o njem ne vemo.« S tem odgovorom so se morali zadovoljiti in naprej deliti do zadnje osebe. In ko je bilo vse razdeljeno, je ostalo tudi za delivce toliko, kolikor so potrebovali. Zdaj je bil okusni obrok zaužit, zapeta zahvalna pesem in spremljana z glasbo, in tako je bilo storjeno vse, da bi se družbo spravilo v najboljše in najbolj ljubeče razpoloženje.

6 Ko je bilo vse končano, sem Jaz rekel novim bratom: »Doslej ste nam stregli, zdaj pa pride vrsta na nas, da vam dobro povrnemo. To pa naj se zgodi tako, da vas sprejmem v svojo družbo in boste vedno imeli tako dobro hrano in tako odlično pijačo, kot danes. Ali se s tem strinjate?« Vsi so glasno spregovorili in rekli, da se s tem strinjajo. In tako so brez kakršnihkoli nadaljnjih vprašanj ostali med nami, saj so bili kristjani in zreli za nebeško ljubezen. Nato sem Jaz rekel: »Zdaj odrinemo in se znova podamo navzgor.« In tako se je vsa množica ljudstva, ki je štela tri in pol milijona glav, spravila v gibanje in nato ponovno odšla iz ljubke doline.
7 Ko smo bili spet v območju, kjer smo se prej spustili, se nam je odprla veličastna pokrajina, ki je ustrezala notranjemu napredovanju množice. In tam se je videlo raznovrstna drevesa in rastline, ki so sicer podobne zemeljskim, vendar neprimerljivo lepše v rasti, vejah in listih, cvetovih in sadežih, kar je vse zelo razveseljevalo.
8 Hodili smo po veličastni cesti z najlepše položenim mozaikom in ograjeno z grmičevjem, ki je raslo v najlepšem cvetju in širilo nebeške vonjave. Tako smo hodili po pokrajini, dokler nismo prišli v njeno središče. Tu smo obstali, dokler se nismo vsi zbrali, kajti ograja ob cesti ni bila takšna, kot na Zemlji pri nekaterih bogataših, ki svoje vrtove obdajajo z visokimi zidovi in jih v svoji sebičnosti in zavisti skrivajo pred očmi mimoidočih, kakor da bi jih za visoko vsoto denarja odkupili od Lastnika v nebesih, temveč je bila pogosto prekinjena, da je s ceste omogočala prost vstop. Poleg tega je bila zelo nizka, da je bilo mogoče občudovati in se navduševati nad vsem sijajem duhovne vrtne kulture.

27. Swedenborgov govor družbi o Novem nauku: Ogromen tempelj, namenjen poučevanju na astronomski Zemlji in v osončju

(Swedenborg je imel govor o svojem zemeljskem prizadevanju širiti Božji nauk. Nebeško petje, nato nebeška glasba v ozadju. Tempelj, ki sprejme več kot 3 in pol milijona duhov. Pesem o Božji ljubezni do ljudi. Prihod v tempelj, njegove notranje nebeške lepote in čudesa stvarjenja. Ponovna premestitev duhov v nebeško ljubezen, ki so jo izgubili ob opazovanju lepot in čudes stvarjenja.)

1 Vsi so stali mirno in spokojno čakali polni upanja na nove dogodke, ki bi lahko sledili. Jaz sem se obrnil k Swedenborgu in rekel: »Dragi Swedenborg! Zaradi tebe je bil ta veliki ulov opravljen, in zato je koristno, da bratom in sestram pripoveduješ celoten potek, kako sem te v življenju vodil, da si postal Moje orodje. »A ne izdaj Me, ampak govori tako, kot bi govoril, če Me ne bi poznal.«
2 Takoj se je Swedenborg obrnil k družbi in jim velel, naj sedejo. Nato pa jim je začel pripovedovati svoje življenjske dogodke na Zemlji in kakšne velike boje je moral prestati proti nasprotnikom, dokler mu ni uspelo razširiti novega nauka med ljudmi, ter

kako so mu do njegove nedavne smrti sovražno nasprotovali.
3 Da pa se zdaj njegova upanja začenjajo uresničevati in da bo kmalu dosežen cilj življenja, nebesa, pri čemer bodo z njim vsi srečni in na ta način vstopili, da bodo gledali Boga, ljubljenega Očeta v Jezusu, po čigar volji se je velika skupnost različnih vernikov združila v Jezusovo družbo in se z enotnim srcem in v ljubezni povezala, da bi skupaj v Duhu stopila navzgor, na pot odrešitve, na pot nebeške slave.
4 S tem je Swedenborg končal svoj govor. Nato se je iz daljave zaslišalo nebeško petje, ki ga še nikoli prej niso slišali, tako da so vsi, povsem pogreznjeni vase, posvetili svoje čute le petju in pozabili na vse okoli sebe, saj so pogled in sluh usmerili v tisto smer.
5 To pozornost sem izkoristil in v ozadju skupnosti dal zgraditi velik tempelj, ki je lahko sprejel celotno skupnost. In ko je petje nazadnje utihnilo, je za njihovimi hrbti zazvenela nebeška glasba, na kar so se hitro obrnili in obstali kot očarani od začudenja, kako je ta veličastnost lahko nastala v tako neizmerni velikosti, ne da bi jo kdo prej opazil, in povrhu še ta očarljivo lepa glasba! Ko so še vedno stali polni občudovanja, je znova zazvenelo lepo petje, tokrat pa nad njimi, in ko so pogledali navzgor, so zagledali velik angelski zbor, ki se je počasi spuščal k družbi in pel visoko pesem Božje ljubezni do ljudi.
6 Takoj ko so angeli prileteli dol, so prišli k Meni, se globoko priklonili in tiho čakali na Moje ukaze. Hkrati ko so angeli nad nami začeli peti je glasba v templju utihnila in tako je zdaj v družbi zavladala napeta tišina, ki je stala polna pričakovanja in čakala na nadaljnji razvoj dogodkov. Nato sem rekel angelom: »Pojdite v tempelj in nas tam pričakujte.« Globok priklon in že so izginili pogledom opazovalcev.
7 Takoj zatem sem Jaz rekel družbi: »Sedaj se odpravljamo v veliki tempelj, ki je bil zgrajen, da vas sprejme. Stopimo v ogromno dvorano s stebriščem, da si lahko ogledate tempelj, kakršnega je mogoče najti le v nebesih.« Takoj so se vsi odpravili na pot in skozi odprta vhoda stopili v notranjost. Ko pa so to zagledali, so bili povsem iz sebe od začudenja, kajti tam je bilo vse v neizmerni veličini in slavi, da bi bile v primerjavi s tem vse zemeljske razkošne dvorane in saloni kraljev in bogatašev sveta le bivalnice beračev.
8 Zato se je med množico razleglo glasno momljanje začudenja, kajti nekaj tako vzvišenega in veličastnega v slogu in izvedbi Zemlja ne pozna, to ji je povsem tuje. Ogromni stebri so bili v celoti iz najfinejšega kristala, briljantno spolirani v obliki jedra, zaradi česar so se pojavljali in izginjali nešteti žarki v vseh barvah. Tla so bila bela kot sneg, strop pa je predstavljal zemeljsko kroglo v svetlo modri barvi in na neizmerni višini, v kateri so neštete kroglice, ki so sijali kot zvezde, opisovale pot svojega

potovanja in pošiljale svojo svetlobo navzdol.
9 Družba je kar nekaj časa stala tam in nemo opazovala to astronomsko kroglo, ki jim je v eni minuti povedala več, kot bi vsi astronomi kdajkoli lahko raziskali, saj je tisto, kar so astronomi deloma z opazovanji, deloma s hipotezami ugotovili in še vedno ugotavljajo, stalo tam v jasni resnici in zgrešene hipoteze so bile postavljene v svojo pravo luč.
10. Tu pa so bile poleg velike glavne krogle v obliki zemeljske krogle še številne stranske krogle, kjer je imela vsaka svoj poseben namen. Ena je na primer predstavljala vzhajajoče sonce kot dajalca svetlobe svetu, kako oddajajo žarke, ki razdeljeni v barve pošiljajo svetlobo Zemlji in drugim planetarnim svetovom, pri čemer je v njih posebej izstopala električna energija. V sončni svetlobi sta namreč materialno vidno zastopani Božja ljubezen in modrost. Ti pa v barvnem sevanju tvorita različne odtenke, kot v mavrici, in tvorita sedem Božjih duhov, ki se razlikujejo po barvi.
11. To je sedem Božjih kreposti in lastnosti, od katerih električna energija daje prav to belo svetlobo, ki ustreza modrosti v Bogu. A ta ni povsem bela, temveč jo motijo druge barve: ta igra barv in njen vpliv na rast in razvoj sta bila tu jasno prikazana, kar so vsi občudovali. Druga kupola je prikazovala vpliv mesečine.
12 Bilo je videti marsikaj, o čemer učenjaki sveta nikoli niso mogli niti sanjati, saj zmorejo zaznati in dojeti le materialno. Vpliv mesečine pa je duhoven, zato je pred očmi učenjakov skrit. Spet druga kupola je prikazovala različne vplive zvezd na rast Zemlje v vseh njenih odnosih in učinkih, tako da so gledalci polni začudenja opazovali te skrivnosti in so bili ob tem zelo duhovno povzdignjeni. Med kupolami je bil velik obokan prostor, okrašen z najčudovitejšimi okraski in poln bleščečih briljantnih zvezd, ki so lomile svojo svetlobo v vse barve.
13. Vse je kazalo razkošje, o katerem zemeljski prebivalec nima pojma, saj nikoli nima priložnosti videti kaj takega ali podobnega. Zato se je množica dolgo časa navduševala nad to nebeško lepoto templja ter hvalila in slavila njegovega graditelja. Ko si je množica dovolj nagledala veličastnost in umetnine templja, sem angelom dal ukaz, naj za to zapojejo hvalno pesem Bogu Očetu, kar se je takoj zgodilo in množico ponovno popeljalo v ljubezen, v kateri je zaradi prevelikega opazovanja lepot in skrivnosti narave nekoliko popustila. Množici se je zgodilo enako kot zemeljskim prebivalcem, da so zaradi prekomernega opazovanja materije ter njenih čarov in lepot popolnoma pozabili na Boga in postali povsem materialni in zato mračni. Čez nekaj časa je petje utihnilo in stali smo pred novimi dogodki.

28. Velika hvalnica o Jezusu Jahveju privablja prebivalce novega Jeruzalema; Swedenborg razkrije, kdo je bil njihov voditelj

(Velika pesem o Jezusu Jahveju. Prihod nebeških čet, ki so po končanem petju padle na tla. Pojasnjevalni govor Swedenborga, komu je bila namenjena božanska čast prispelih prebivalcev Novega Jeruzalema. Hozana in Aleluja - hvalnici, ki ju je napisal Swedenborg v družbi Očeta Jezusa.)

1 Zdaj sem Jaz dal angelom ukaz, naj gredo naprej in se povzpnejo na majhno vzpetino, ki se je nahajala nasproti templja. Ko so angeli med igranjem prispeli na vrh, so zapeli veliko pesem o Jezusu Jahveju, in takoj se je z vseh strani videlo neštete množice ljudi v nebeško lepih podobah in oblačilih, ki so se od daleč približevali k nam, da bi se pridružili pesmi.
2 Družba je radovedno opazovala, kaj se bo zgodilo, ker je proti nam drvela tako neizmerna množica ljudi. Ko pa ta ni bila več daleč od nas, se je ustavila in mirno čakala, da se pesem konča. Nato pa je množica začela pozdravno in sprejemno pesem za nove prišleke, in ko je bilo to končano, je vse ljudstvo v najgloblji ponižnosti popadalo na tla, z obrazi obrnjenimi k tlom in mirno poslušalo naprej.
3 V tem trenutku sem Jaz Swedenborgu v srcu rekel: »Swedenborg, pripoveduj in povej ljudstvu, zakaj ta sprejem in komu je namenjena ta ponižna drža ljudstva.« Takoj se je Swedenborg oglasil in rekel: »Ljubi bratje in sestre! Kakor vidite, nam prihajajo naproti blaženi duhovi, in sicer so iz novega, nebeškega Jeruzalema. To se prepozna po njihovi izjemni lepoti postave, kakor tudi iz oblačil, ki so znatno lepša od naših, čeprav smo tudi mi povsem spremenjeni in lepi po postavi in oblačilih, ki so bila sprva še v pisanih barvah, zdaj pa so že snežno bela in okrašena z lepimi nebesno modrimi vijolicami, kot dokaz, da smo se očistili in se obrnili k ponižnosti.
4 Čudoviti rožnati trakovi kažejo našo ljubezen, po kateri smo dozoreli k večni ljubezni, oziroma k našemu Očetu v Jezusu, da bi k Njemu, ki je tudi naš cilj poti, prav tako prišli. Pred seboj vidite nepregledno množico blaženih duhov, kako so kot v poročnih oblačilih, ki so videti najveličastneje in ležijo na obrazih. Nikar pa ne mislite, da to velja nam, kajti mi smo mnogo manjši po lepoti tako telesno kot po oblačilih, kot oni, temveč ta visoka božanska čast velja nekomu drugemu, ki se nahaja v naši sredini. Tega Enega ne smemo iskati niti v moji osebi niti med vami, temveč to velja našemu voditelju, pod čigar blagoslovom smo bili tako pogosto čudežno nahranjeni na nebeški način. In glejte, samo Njemu pripada in se mu dolguje vsa ta čast, ki nam jo od tam izkazujejo visoki duhovi najvišjega neba. Ta čudežni hranitelj, ki je kot Jezus na gori pred Kafarnaumom s petimi ječmenovimi hlebi in dvema ribama nahranil 5000 ljudi, se nahaja med nami kot naš voditelj, in samo njemu pripada vsa ta najgloblje izkazana čast!

5 Zato, dragi bratje in sestre, dvignite z menoj hvalo, ki pripada samo Njemu, našemu Božjemu Očetu: Hosanna v višavah našemu ljubemu Očetu v Jezusu, ki nas je doslej tako ljubeče vodil in v razmeroma kratkem času, mnoge izmed nas, iz zlobnih hudičev prvega in drugega pekla preoblikoval v visoke nebeške duhove! Njemu naj bo vsa čast, vsa hvala in vsa naša ljubezen in čaščenje. Aleluja Sinu Davidovemu! Aleluja Njemu, ki nas je s svojo neskončno ljubeznijo iz globin naše ničevosti povzdignil v visoke nebeške duhove. Amen!«

29. Jezusovo božanska preobrazba

(Vsa družba je nato padla na tla in v tihi ponižnosti molila Očeta Jezusa. Oče se je povzpel na vzpetino travnika, se preobrazil in ukazal vsem, naj vstanejo. Pogostitev z obrokom, petjem in glasbo iz nebes ljubezni. Oče Jezus, iz katerega so izhajali žarki ljubezni in se razprostirali nad vsemi, je dal znamenje, naj vsi pridejo k Njemu, nakar so Ga v polkrogu obkrožili in zaužili obrok.)

1 Po tej hvalnici je Swedenborg padel na tla in z njim vsa družba ter so Me v tihi ponižnosti in v razvneti ljubezni kratek čas častili. Nato pa sem se Jaz povzpel na vzpetino travnika, prešel v Božansko Veličastvo in prosil vse, naj vstanejo. Takoj so vsi vstali in nato pa je prišla delegacija od družbe iz Novega Jeruzalema in Me vprašalo, kaj naj stori in kako naj poteka sprejem. Na to sem rekel: »Ti novi prišleki potrebujejo še nekoliko več ljubezni in zato jih želimo še nekoliko zabavati, da preidejo v visoko ljubezensko razpoloženje in veselje, in zato jih nebeško pogostite ter razveseliti s petjem in glasbo.«
2 Takoj so prinesli nebeški kruh in vino, ki sem ju Jaz kakor običajno blagoslovil, vendar je bilo tokrat nenavadno okusnejše in boljše kot doslej. In zdaj so se oblikovale pevske skupine, ki naj bi pele visoko pesem Božje ljubezni do ljudi. In ko je bilo vse urejeno in je bila ta pesem zapeta iz ust najvišjih duhov, so novi prišleki stali kot očarani in pozabili na jed in pijačo ter z blaženostjo zazrti strmeli Vame, iz katerega so izhajali žarki ljubezni in se razprostirali nad vsemi.
3 Ko so tako opiti stali od blaženosti in ljubezni, sem Jaz dal znamenje za odhod in zdaj se je vsa družba novih prebivalcev nebeškega Jeruzalema pomaknila naprej k Meni na vzpetino. Ko so prišli gor, so Me obkrožili v polkrogu in čakali, kaj bom odredil. Jaz pa sem jim rekel: »Uživajte kruh in vino, da se okrepčate, saj še nismo na koncu našega potovanja.« Tako so vsi zaužili, kar so imeli v rokah, in mirno čakali na nadaljnje dogodke.

30. Luther in Swedenborg sta nagrajena za svoj trud na Zemlji

(Martin Luther, poklican od Očeta, je prišel v sijočem razkošnem oblačilu nebeškega kneza. Govor Očeta Jezusa Swedenborgu in Luthru kot dvema ustanoviteljema novega krščanstva sredi rimskega poganstva. Za to sta oba prejela mučeniško krono v knežjem sijaju. Navdušenje ljudstva nad tem visokim odlikovanjem, ki

je Očetu Jezusu izrekalo hvalnici Hozana in Aleluja.)

1 Nato sem Jaz poklical: »Martin Luther, pridi gor!« Takoj se je ta dvignil v svojem sijočem razkošju oblačil kot knez med knezi Novega Jeruzalema in stopal po hribu navzgor k Meni. Tu se je ustavil, se najgloblje priklonil in čakal Moj ukaz.
2 Jaz pa sem rekel naslednje besede Swedenborgu in Luthru: »Moja ljuba in zvesta služabnika iz globine peklenskega življenja na Zemlji! Na vaju dva sem kakor na dva briljanta iz svoje nebeške višine gledal z Očetovsko ljubeznijo. Ti, Martin, si Mojo religijo očistil žlindre, v katero so jo pokopali rimski papeži in jo s tem popačili, da na njej ni bilo več nič božanskega razen imen, s katerimi so brezbožno trgovali.
3 Ti, Emanuel, pa si popačenja, ki jih je rimsko duhovništvo vneslo s sebično in mračno razlago Svetega pisma, ponovno razjasnil, kolikor ti je bilo dano, in vzpostavil čisti nauk in čaščenje Boga.
4 Vsak od vaju je uresničil svoje poslanstva in se pridno, vztrajno in neutrudno posvečal nalogi, ki mu je bila namenjena v Mojem Božjem vinogradu. Po vaju dveh je ponovno nastalo novo krščanstvo sredi obrednega poganstva. Zato sta bila vidva Moja glavna delavca v vinogradu in zato tudi Moja najljubša med ljudmi, ki Me nosijo le na ustnicah namesto v srcu in mislijo, da Mi služijo z vsakovrstnimi poganskimi obrednimi čaščenji. Sprejmita torej oba iz Moje roke kroni mučencev za širjenje prave vere v knežjem sijaju, ki sta si ju zaslužila, in ju nosita v poveličanje svoje ljubezni do Mene, svojega Očeta v Jezusu! Amen!«
5. V tem trenutku sta oba zasijala, okronana z najčudovitejšimi kronami, ki so kakor posute z briljanti v najlepših barvah oddajale svoje svetle zvezdice in bile čudovite na pogled. Ljudstvo je navdušeno izbruhnilo v hvalnici Hozana in Aleluja, ter se veselilo velikega odlikovanja, ki je bilo hkrati dano obema velikima možema, in občudovalo veličastvo, s katerim je božanska ljubezen odlikovala borce za resnico in božanskost vere.

31. Veselje v novem Jeruzalemu ob prihodu Swedenborga

(Potovanje v Novi Jeruzalem skozi nebeške livade. Pogled na velikansko mesto. Jezus je rekel: Velikaši in knezi naj stopijo naprej! Ti so se pojavili v najlepših sijočih oblačilih in okrašeni s kronami. Vzhodnjaško izkazovanje ponižnosti. Govor Očeta o velikem pomenu prihoda Swedenborga v nebesa. Velikaši podajo Swedenborgu bratsko roko, prav tako tudi visoke žene človeškega rodu.)

1 Ko se je navdušenje poleglo, sem Jaz rekel: »Pojdite vsak na čelo svoje družbe, kajti zdaj se bomo podali na pot v Novi Jeruzalem.« Takoj so se vse skupine razporedile in odpravili smo se na pot, ki je vodila skozi nebeške livade, ki so cvetele v vsej svoji lepoti in širile nebeško dišavo.

2 Seveda te niso bile poteptane, kajti hodili smo lebdeč nad njimi. Čim bližje pa smo prihajali mestu, tem večja je bila množica, ki nam je prihajala naproti. Končno smo prišli na vzpetino, od koder se je razprostiralo na videz neskončno mesto Novi Jeruzalem, in tam so se vsi ustavili. Spet so vsi padli na tla in v tihi ponižnosti čakali Moj ukaz. Jaz sem takoj velel vsem, naj vstanejo, in rekel: »Velikaši in knezi naj stopijo naprej!« In takoj so se oblikovale nove skupine najlepših in najveličastnejših duhov, ki so stopili naprej v sijočem razkošju oblačil in okrašeni s kronami, se najgloblje priklonili in, po vzhodnjaškem načinu s prekrižanimi rokami na prsih, v ponižnosti sklonjeni, čakali Moje Besede.
3 Nato Jaz povzdignem svoj glas in rečem: »Moji ljubi bratje in Moji zvesti! Današnji dan je dan, kakršnega ni bilo od prihoda Martina Luthra s temne Zemlje k nam. Zato vam bo razumljivo, da bo to dan veselja in praznovanja, v katerem se bomo vsi veselili. Zato je po Moji ljubezni določeno, da se predstavite novemu bratu Swedenborgu in mu daste vedeti, kakšen je pri nas običaj, ko pride velik duh, ki si je za Moj nauk ljubezni pridobil velike zasluge, da se med vami vzpostavi in utrdi bratska enotnost in ljubezen.«
4 Takoj so stopili eden za drugim naprej, podali so Swedenborgu bratsko roko in povedali svoja imena, kakor smo že slišali ob sprejemu Martina Luthra. In tako so stopile naprej tudi visoke žene knežjega stanu, ki so bile zaslužne za vero, in pozdravile Swedenborga s prijaznimi besedami ter mu podale roko. Kajti v Novem Jeruzalemu so le taki velikaši in knezi, ki so si s svojimi zaslugami za širjenje vere na Zemlji pridobili to dostojanstvo, torej tudi žene, na katerih ramenih je človeštvo oblikovalo svoje rodove.

32. Emanuel Swedenborg kot velikaš in knez v Novem Jeruzalemu

(Ukaz Očeta Jezusa, kako naj bo Swedenborg uveden v Novi Jeruzalem. Zvoki trobent so velikanskemu mestu oznanili prihod. Vse ljudstvo je v prazničnih oblačilih hitelo na sprejem. Hvalnici Hozana in Aleluja Jezusu ter vzkliki: »Živel Emanuel Swedenborg, živela oba ovenčana.« Pozdrav prihajajočih. Velike slovesnosti in sprejem Swedenborga v rang velikašev in knezov v Novem Jeruzalemu.)

1 Po končanem pozdravu sem Jaz dal ukaz, kako naj bo Swedenborg uveden v Novi Jeruzalem. In takoj se je oblikoval velikanski zbor pevcev in glasbenikov ter dal znamenje, da bomo vstopili v mesto. V tistem trenutku so zazvenele trobente po vsem mestu in vse ljudstvo je v prazničnih oblačilih prihitelo na sprejem ter čakalo na prihajajoče. Nato se je sprevod začel gibati in ob najlepšem petju in glasbi se je pomikal proti obzidju velikanskega mesta, ki je bilo od vsepovsod praznično okrašeno z zastavami ter v praznični opravi in razpoloženju pričakovalo prihajajoče.
2 Ko so se prihajajoči približali vratom sta zazveneli Hozana in Aleluja, nato pa: »Živel

Emanuel Swedenborg, naš brat in ljubljenec ljubljenega Očeta Jezusa! Živela oba ovenčana z nagrado božanske ljubezni! Vsa čast in vsa ljubezen našemu Očetu v Jezusu, našemu bratu in ljubljenemu Gospodu!«
3 In vsi so ponavljali te pozdrave ter se veselili lepega sprejema, ki je bil namenjen vsem. Nato smo šli skozi vsa vrata (Bože ljubezni) v mesto, kjer nas je nepregledna množica ljudstva, razporejena v slovesnem razpoloženju, pričakovala in nas nenehno pozdravljala, dokler nismo prišli na velik trg, na sredini katerega je stal veličasten tempelj s stebri.
4 Tukaj so Swedenborga sprejeli tako kot nekoč Martina Luthra in ga v okviru istih slovesnosti sprejeli in uvedli med velikaše in kneze, nakar so sledile iste slovesnosti kot takrat ob prihodu in sprejemu Martina Luthra, v katerih je sodeloval celotni Novi Jeruzalem in jih v veselju zaključili.